

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

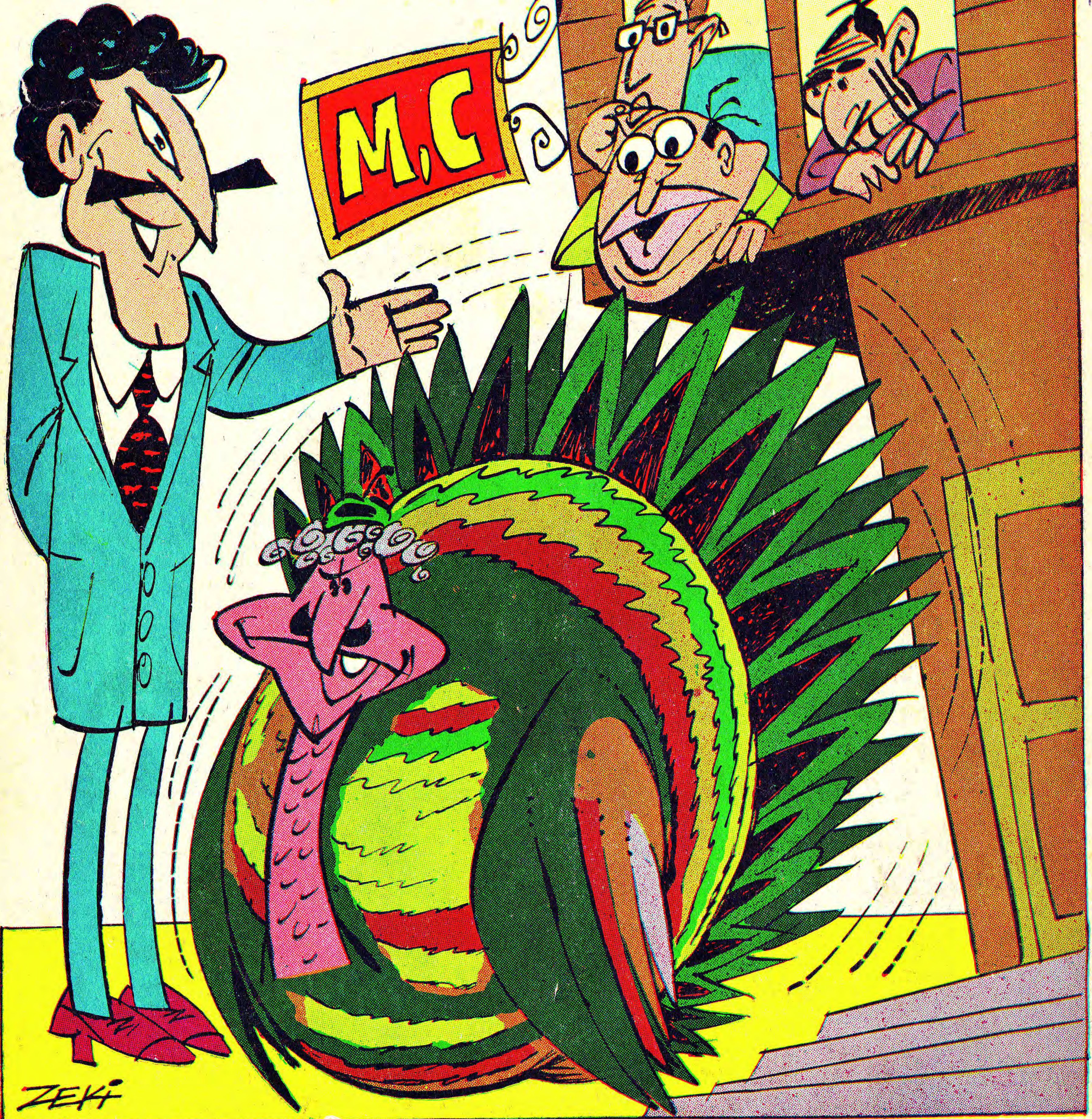
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

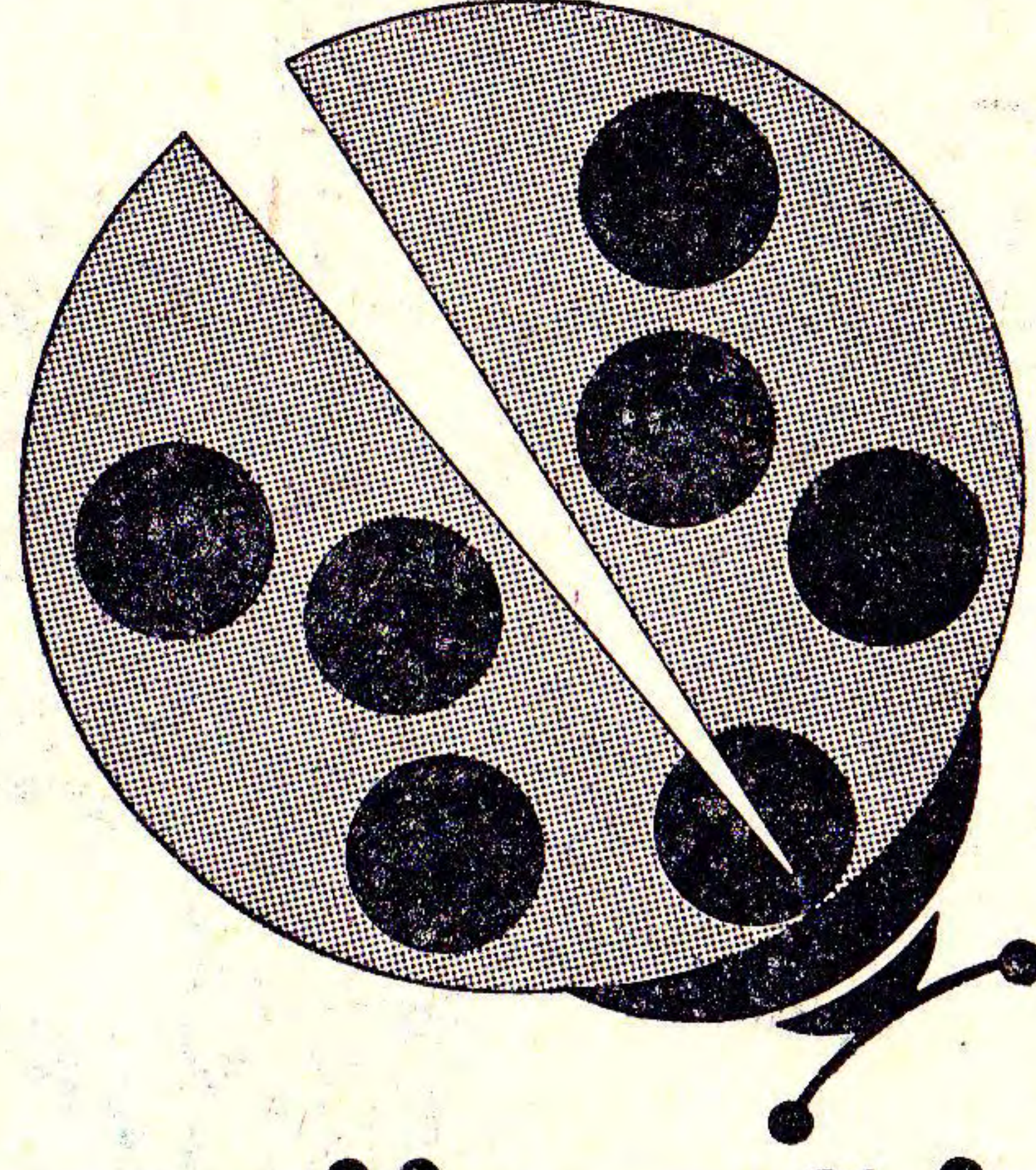
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

— Kabarmazsın... Cepheciler
tedirgin, sen çirkin!..

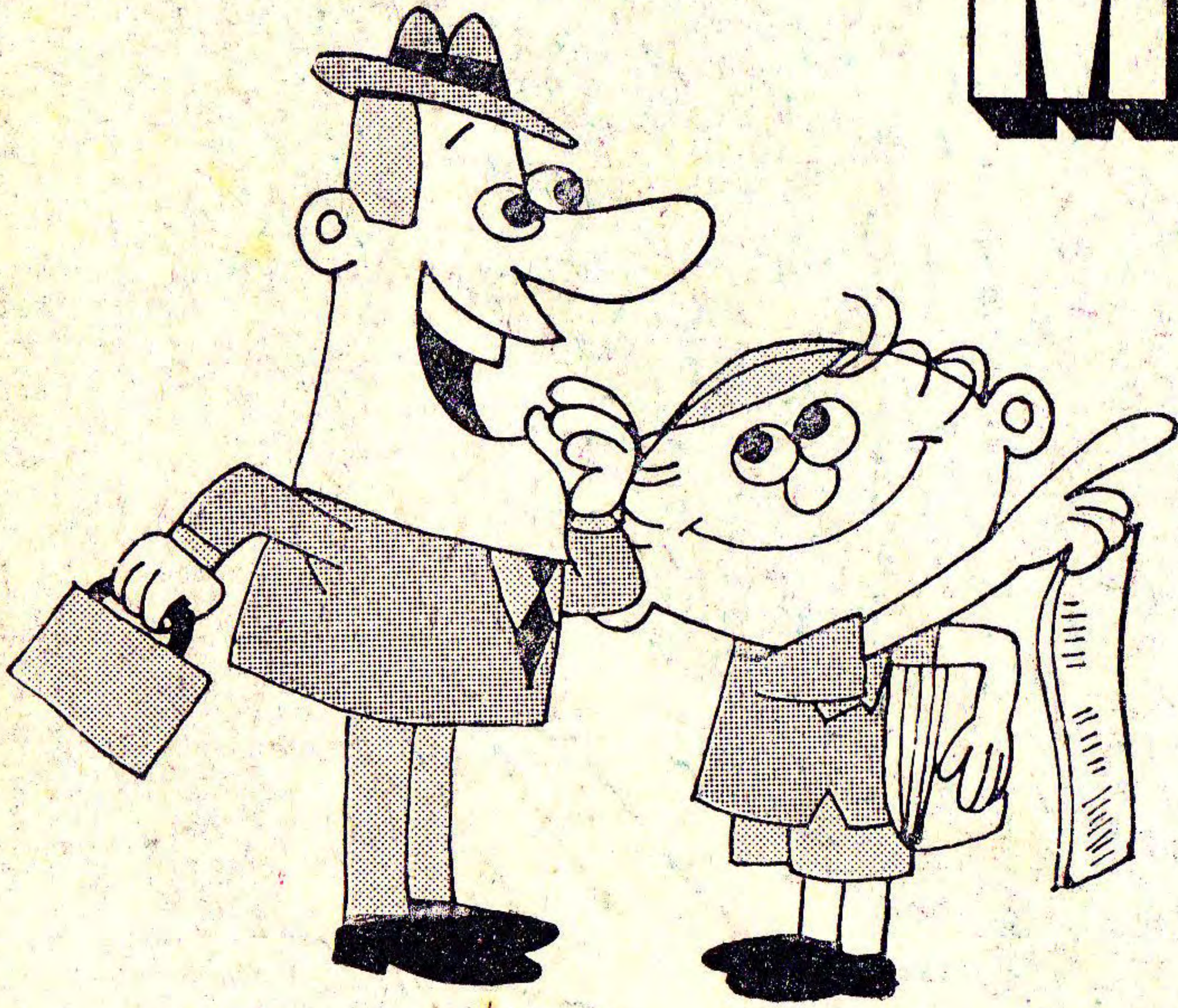

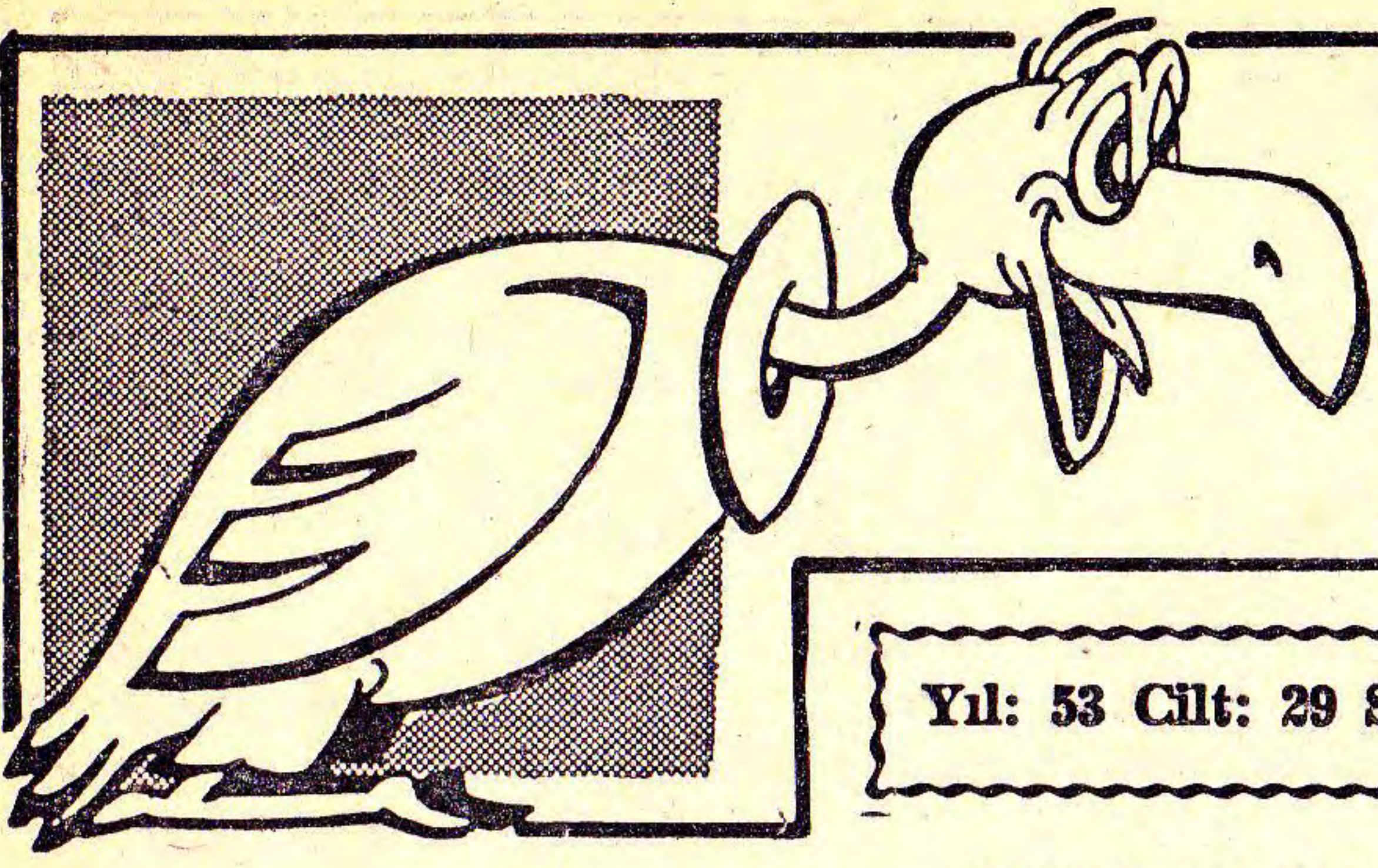
**UĞUR BÖĞEĞİNDEN
UĞURLU HABER...**

yılsonu çekilişinde

**16.5
MİLYON**

AKBANK

AKBABA

Yıl: 53 Cilt: 29 Sayı: 46

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

12 Kasım 1975

Fiyatı 250 Krş.

«HAYAT İÇİN»

BİR süre önce yolum Münih'e düştü. Çoktandır görmediğim bu Alman kentindeki «Türkleşme» olayını gerçekten de söylediği kadar ilerlemiş buldum.

Birçok caddelerdeki iş hanlarının kapıları «Adana Ticaret», «Giresun İthalât», «Kayseri İhracat» kabilinden düzinelerce tabelâlarla süslü. Mağaza vitrinlerinde, ulaşım merkezlerinde, halka açık çeşitli yerlerde Türkçe yazılar var. Nereye bakarsanız gurbetteki işçilerimizin izlerini görüyor, hangi kalabalığa karışsanız onların seslerini duyuyorsunuz.

Münih caddelerinden birinde yürürken düşünüyordum:

— Dış dünyaya böylesine açılmış bir emekçi kitlemizle diyalog kurup bilinçlenmesini hızlandırmak için Türk solu neden yeterli caba harcamaz?

O sırada Türkçe ticaret tabelâlarından birinin kenarına sıkıştırılmış bir küçük broşüre gözüm ilişti. Alıp baktım: Sekiz sayfalık bir açık mektuptu bu. İki renkli, düzgün baskılı, arabesk motiflerle süslü kapağındaki başlık «Hayat İçin Hayat» idi. Arka kapağında da «kurtuluş müjdesi» lâfı geçiyordu.

Metnin başlangıcı şöyleydi:

«Sevgili okuyucular! Sizlere yıllarca önce yaşanmış, insana garip bir heyecan ve şaşkınlık veren bir olayı anlatmak istiyorum.»

Hiç değilse iyi bir ifadeyle ve düzgün baskılı broşürlerle Almanya'daki işçilerimize seslenebilen örgütümüzün hangisi olduğunu merak ederek açık mektubu cebime attım, ilk fırsatta okudum.

«Yıllarca önce yaşanmış, insana garip bir heyecan veren olay» geçmişimizdeki politik vukuattan bir sayfa değildi. Bir çeşit masal üslubuyla anlatılan olayın özetini aktarayım sizlere.

Efendim, bir zamanlar pek iyi ahlaklı bir ağabeyin çok edepsiz bir erkek kardeşi varmış. Birincisi ne kadar cici yaşıyorsa öteki o oranda rezilleniyo, sabahlara kadar batakhanelerde azarak etmediğini bırakmıyormuş.

Ağabey yıllar yılı «Yapma etme» diye yalvarmış ama, haytaya bir türlü söz geçirememiş.

Derken bir gece delikanlı perişan bir durumda gelmiş eve. Üstü başı kan içindeymiş.

— Aman demiş, sakla beni ağabey! Birini öldürdüm; polisler peşimde!

Ağabey hemen delikanlının elbise, lerini giymiş, kendinkileri de ona giydirmiş. Katil oğlanı arka odalardan birine güzelce saklamış.

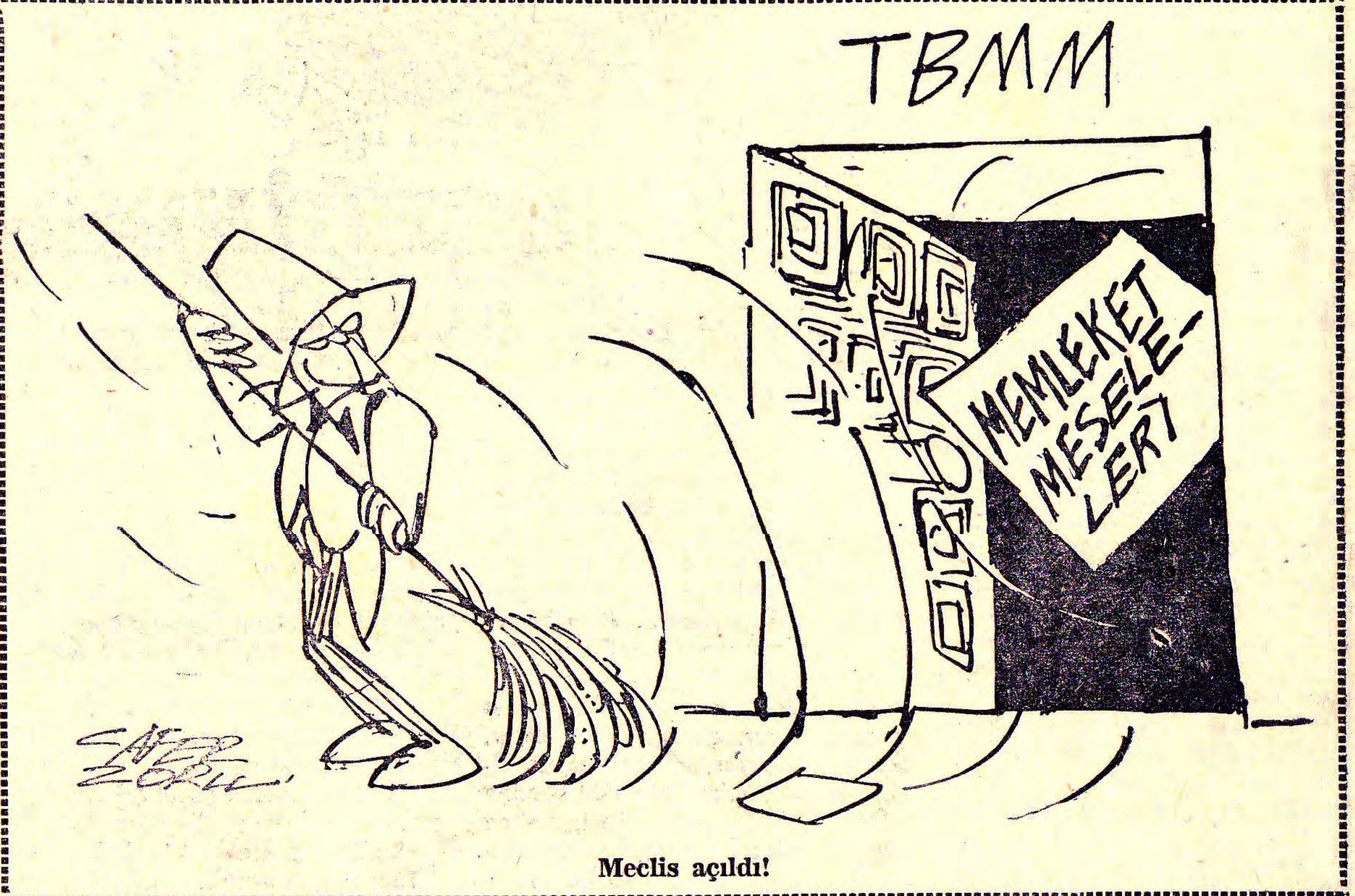
Az sonra polisler gelmişler. Üstündeki kanlı giysileri görünce:

— Tamam, suçlu bu! diye ağabeyi yakalamışlar.

Soruşturma ve yargılama sırasında sanık ağızını bile açmamış, kendini hiç savunmamış. Yalnızca:

— Beni bu suçtan idam edeceğinizi biliyorum, o işi ne kadar çabuk yaparsanız o kadar iyi olacak, der dururmuş.

Zaten üstündeki kanlar kesin kanıt olduğu için hatırı kırmamış, ölüm cezasına çarptırmışlar.

Meclis açıldı!

Asılacağı günün gecesinde ağabey kardeşine bir mektup yazmış, zarfa koyup kapatmış, cezaevi müdürüne vermiş. Ertesi sabah infazdan sonra mektubu bir memurla zarfın üstündeki adrese yollamışlar.

Kapıyı korkudan titreyerek açan delikanlı mektubu okur okumaz

kendini yerden yere atmaya başlamış. Şöyle yazmışmış ağabey:

«Yarın senin elbiselerinde senin için ölüyorum. Sen benim elbisele- rimle, beni hatırlayarak doğru bir hayat yaşa!»

Delikanlı suçluluk ve pişmanlıktan ezilerek o andan sonra kötü yaşa-

maya tövbe etmiş. Bambaşka bir insan olmuş.

Eski itlik arkadaşları aynı herze- leri karıştırmak için kendisine asıldıkça:

— Hayır, dermiş, üstümde elbi- sesini taşıdığım ağabeyim öyle bir şey yapmazdı; ben de yapamam.

Sonunda hempaları bakmışlar ki oğlunda iş yok, ısrardan vazgeçmiş- ler. Hattâ temiz yaştırtısı birkaçının hoşuna gitmiş; onlar da cicillğe me- rak sarıp ona benzemeye çalışmış- lar.

Hep öyle nurlu biçimde yaşadık- tan sonra öldüğü zaman da küçük kardeşin vasiyetine uyularak ölüsü ağabeyinin giysileri içinde gömül- müş...

Kissadan hisse: İnsanlar kendileri için canını feda etmiş bir başkası sayesinde değişerek doğru yolu bu- labilmişlermiş.

Peki, kimmiş hepimiz için kendini kurban eden o başkası?

Hazreti İsa imiş efendim!

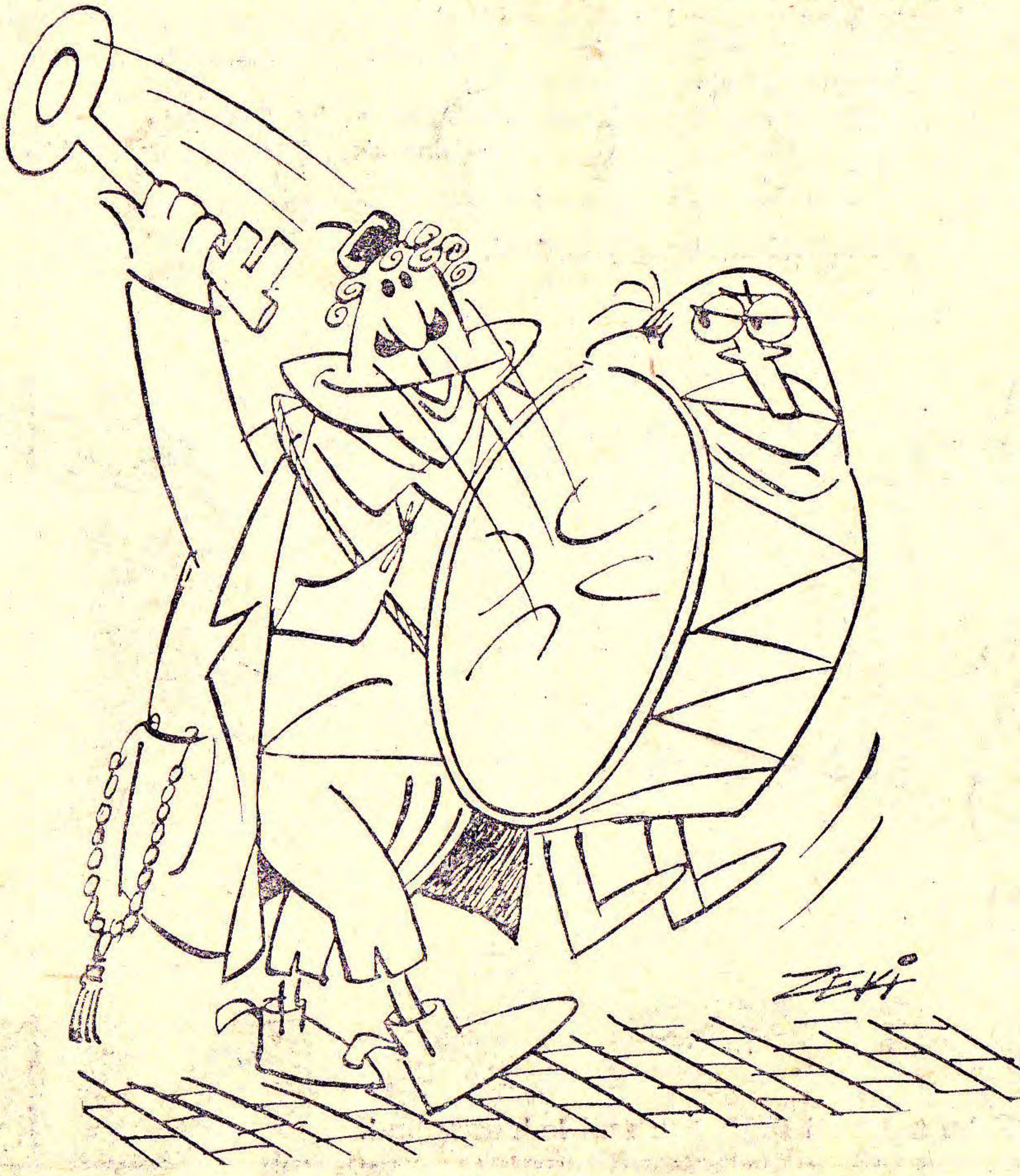
Konuyu daha iyi öğrenmek iste- yenler falanca adrese mektup yazar- larsa kendilerine ücretsiz kurs mal- zemesi ve bir Türkçe İncil gönderi- lecekmiş...

Şu çağda işçilerimizi kendi yanına çekmeye çalışan örgütümüzün kim- ler olduğunu merak ederken Hristi- yan misyonerleriyle burun buruna gelince güleyim mi, kızayım mı, şa- şırdım. Ama propagandalarının tek- nik anlamda bu denli düzgün, yay- gın ve sistemli oluşuna hayranlık duymamak güçtü.

Bütün devrim atılımları gibi Türk solu da yüzyıllımızda kitleleri bilinç- lendirip çağdaş anlamda doğru yola sokmak için nice kurbanlar vermiş- tir! Bir değil, yüz değil, binlerle...

Ama merakımı anlatmak için çağ- dışı misyonerler kadar derlenip to- parlanamadıktan sonra neye yarar?

Refik ERDURAN

Yazısız

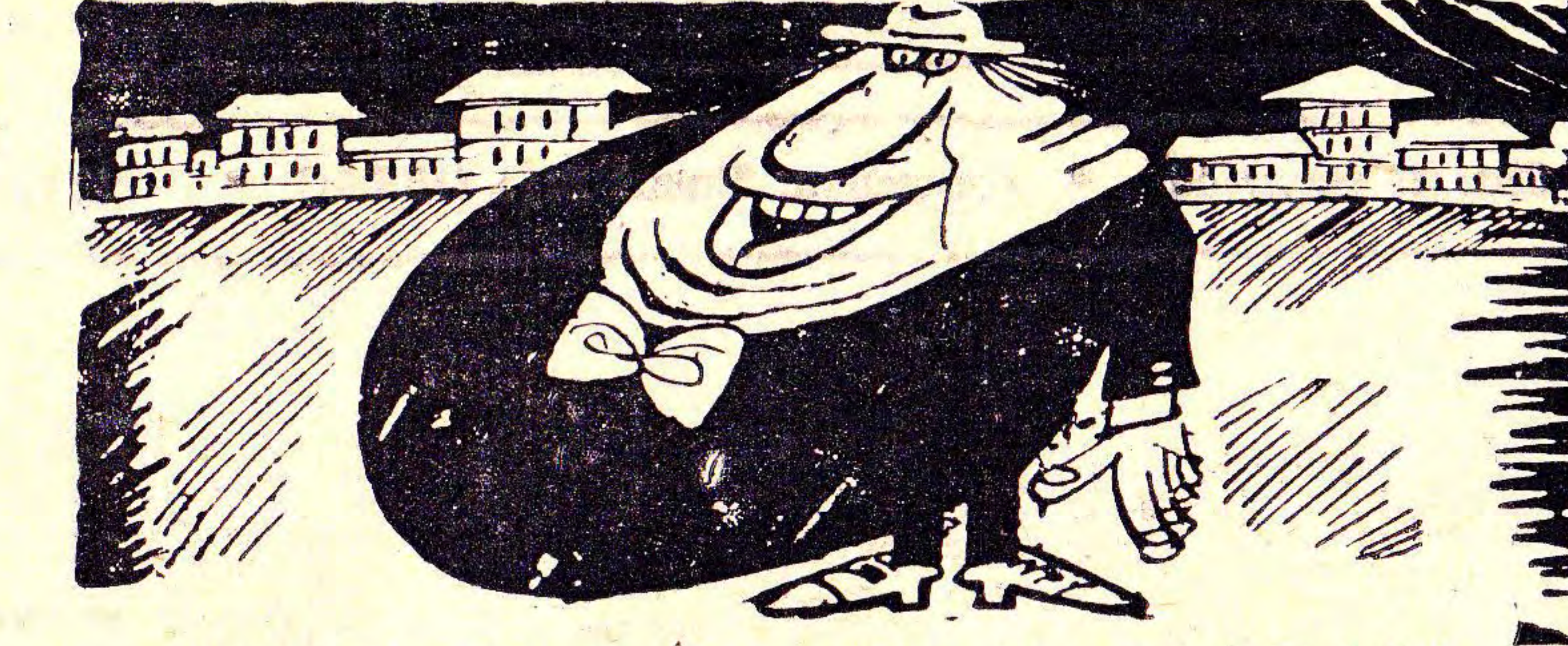
"MÜHÜR KİMDE İSE
SÜLEYMAN ODUR"
"DİKİŞ TUTMAZ"
GEMİSİNİ KURTARAN
KAPTAN"

PELESENK

"VATAN MİLLET SAKARYA"
"GÖRÜLEN LÜZUM ÜZERİNE"
"SU KÜÇÜĞÜN"
SUFRA BÜYÜĞÜN"

ÇOK eskiden, çok uzaklarda, çok güzel bir ülke var idi. Ülkenin her yanı denizlerle çevrili olup, dağlarından yağ, ovalarından bal akar idi. Yamaçlarını zeytinliklerin, çamların, selvilere süslediği ülkenin vâdilerinden çok güzel ırmaklar akar idi. Bu ırmakların her birinin bir adı olup, içlerinden bir tanesinin adı da Sakarya idi... Ülkenin insanları da güzel idi. Yüzleri gibi huyları da iyi olup, birbirlerini severler, birbirlerinin yardımlarına koşarlardı. Ülkede, yalan, hırsızlık, namussuzluk, üçkâğıtçılık gibi hiçbir şey olmadığından, ülke halkı bunların ne olduğunu da bilmezler idi. Ülkenin esnafı, ülkenin tüccarları, dülgerleri, demircileri, tenekeçileri birer namus örneği idi. Yapılan iş için beş kuruş fazla almazlar, işin içine hiçbir zaman yalan hile karıştırmazlar idi. Çünkü, ülkede hilenin cezası çok ağır idi... Bina yapan temelini zayıf mı yaptı, bina bir sarsıntıda yıkıldı mı, yapan taşaron hemen yakalanır, yaptığı binanın tepesine çıkarılır, orada başı vurulur idi. Sadeyağın içine kuyruk yağı katanlar, kırk katırın kuyruğuna bağlanır, dere tepe taşlanır idi. Yoksulun hakkını vermeyenin elinden tüm malları alınır, ol kişi yoksul bırakılır idi. Çalanlar çaldıklarıyla birlikte diri diri mezara gömülürler idi... Yasalar bu denli ağır olukta, hiçbir kimse böyle suç işlemeye yeltenmez, yasalara uyarlar idi...

Amaaa... Adına derler ki Şemset, okkası çok ağır çeker, göbeği hayli iri, boynu katmer katmer biri var idi. Kendisi ticaret isleriyle uğraşır, ama çok hırslı olduğu için para kupa her zaman dolar, kendinin gözleri doymaz idi... Ne kadar çok kazansa, içindeki hırs kuşu, daha çok, daha çok der idi. Şemset, yasaları ucundan kıyısından yoklar, var mı açık bir tarafı diyerekten sabahlara dek uyumaz, ama yasaların açık ya-

VATAN, MİLLET, SAKARYA

- Muzaffer İzgü -

nını bulamaz idi... Oysa ki, ne iyi olurdu, yaptığın binanın temelini azıcık yapacaksın, sadeyağın içine kuyruk yağı katacaksın, inşaatta çalıştırdığın işçinin hakkını vermeyeceksin. Dolduracaksın küpünü, dolduracaksın küpünü... Doldu mu küpler, daha daha, kocaman kocaman küpler dolduracaksın... Onlar da mı doldu, çok daha iri küpler, dev gibi küpler dolduracaksın... Ama ah şu yasalar, ah şu yasalar... Şemset uykuya uyumaz, ak gözleri kapanmaz olmuştu... Sabahlara dek yatağında o yana dönüyor, ah anacığım, diyor, bu yana dönüyor, vah babacığım, diyor idi. Şemset'in mum gibi günden güne solduğunu gören karısının da ağzını bıçak açmıyor, kocasının gönlünü hoş tutmak için geceleri olmadık kadınlıklar yapıyor, ama Şemset yine de, ahlarla, oflarla, feryadü figanlarla uyuyor idi... Sonunda dayanamadı bu işkenceye Şemset, bir uzun geziye çıktı. Bizden başka ülkeler nedir, onların memleketindeki Şemset'ler ne yaparlar, onları yerinde görmek istiyordu.

Her gittiği ülkede, önüne ilk gelene hemen bunu soruyor idi:

«Sizin memlekette sadeyağa kuyruk yağı katarlar mı? Binanın temelini çürük yaparlar mı? Hırsızlık var mıdır?»

Aldığı yanıt, her kezinde de:

«Hayır. Bizim memlekette böyle birşey olmaz» idi.

Ama Şemset kafasına koymuş idi. Böyle bir memleketi arayıp bulacak, orada bu işlerin nasıl yapıldığını öğrenecek idi... Parası tükendiği halde, yarı aç yarı tok, günlerce yaya yürüyerek sonunda ülkenin birine geldi. Cebinde kalan üç kuruşuyla sadeyağ aldı, bir çeyrek de ekmek... Yağı ekmeğe sürüp şöyle bir tadına bakınca, anlayıverdi. Tüccara:

«Bu yağ karışık» dedi.

Tüccar, bağırıverdi.

«Vataaaan!»

Ekmeğin içinden çuval çıktı. Şemset:

«Bu ne biçim ekmek?» dedi.

Tüccar bağırıverdi:

«Milleeeeet!»

Şaşmıştı Şemset:

«Arkadaş sen ne diyorsun?» diye sordu. Tüccar bağırıverdi:

«Sakaryaaaa!»

«Yahu aman bu ırmak bizim ırmamız. Allahını seversen söyle, sizin burada hileli mal satana, temeli çürük yapana, hırsıza, üçkâğıtçıya hiçbir şey yapmazlar mı?»

Tüccar bağırıverdi yine, üçübiyede:

«Vatan, millet, Sakarya!»

«Ulan, dedi Şemset, vatansa, biz-

de de var, milletse bizde de var, Sakarya'ysa bizde âlâsı var.»

Koştı geldi kendi ülkesine... Karısının yalvarmasına yakarmasına aldırmadan sadeyağın içine kuyruk yağı kattı ve piyasaya çıkardı. Daha ilk müşteriden sonra, hemen apar topar yakalanarak kadının huzuruna çıkarıldı... Kadı sordu:

«Niye kattın sadeyağın içine kuyruk yağı?»

Şemset bağırdı:

«Vataaaan!»

«Nolmuş vatana?»

«Vataaaaaan!»

Kadı, bu işte bir is var diyerekten ülkenin aklievvelerini toplayarak, onlara durumu anlattı... Aklievveler işin içinden çıkamadılar. Ama aklievvelerin en aklievveli:

«Arkadaşlar, dedi, Şemset vatanseverdir. Memlekette yağ sıkıntısı olduğunu bilmekte, sadeyağın içine kuyruk yağı koyarak, yağ miktarını çoğaltmaktadır. Bunu da ancak vatanını seven bir insan yapar...»

Şemset o günü ülkede vatansever olarak ilân edildi. Hemen kolları sıvayarak bir müşteriye çürük bir bina yaptı. Bina, rüzgârla yıkıldı. Şemset yine kadının huzuruna çıktı... Kadı:

«Binayı çürük yapmışsın, hiç temel koymamışsın» deyince, Şemset bağırdı:

«Milleeeeet!»

«Nolmuş millete?»

«Milleeeeet!»

Aklievveler yine toplandılar. Toplantı sonucunda şu karara vardılar: «Bu adam milleti düşünür... Ülkede işsizlik vardır. Yapılan bir bina hemen yıkılmalı ki, işsizlere iş çıkmalı...»

Şemset o günü milletsever olarak ilân edildi... Hemen o günü başka bir işe girişti. Ülkede ne kadar acı biber varsa topladı. Ondan sonra ülkede öyle bir acı biber sıkıntısı çekilmeye başlandı ki, ne çiğköftenin ne de çiğ olmayan köftenin tadı kalmıştı... Karar verildi, ülkenin tüm acı biberini toplayıp depo eden kişi yakalanırsa kendisi acı biber çuvalının içine konacak ve öylece ölüme terk edilecek idi... Şemset, biberi el altından karaborsa satarken yakalandı... Yine çıktı kadının huzuruna. Kadı sordu:

«Biberlerin tümünü sen toplamış, saklamışsın?»

Şemset bağırdı:

«Sakaryaaaa!»

«Nolmuş Sakarya'ya?»

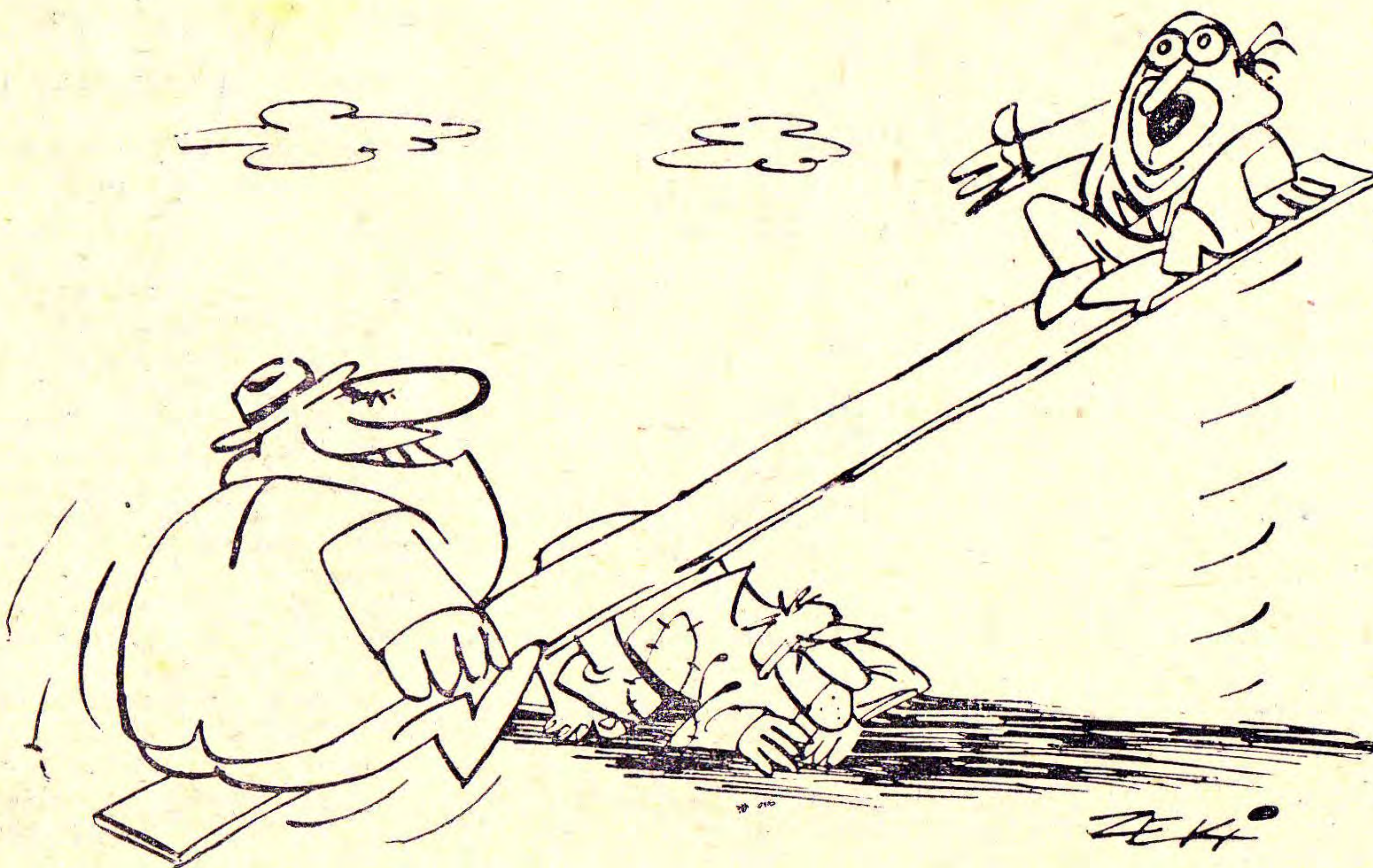
Kadı böyle sordu ama, ne olur ne olmaz diyerekten aklievvelerini topladı... Toplantıda çok düşündüler, çok kafa çatlattılar, patlattılar. Sakarya'nın ne olduğunu anlayamadılar... Fakat kendilerini ülkenin aklievveleri olduklarını bildikleri için, toplantı sonunda şu karara vardılar:

«Sakarya demekle helbet vardır bir bildiği... Şemset'i hemen Sakaryasever ilân edelim.»

İşte o günden sonra bu ülkede üçkâğıtçılık yapmaya kalkışan kişilerin tümü, «Vatan, Millet, Sakarya» diye bağırmağa başladılar.

Muzaffer İZGÜ

— Demirel, «Tefecileri kaldıracamız» dedi. —

Demirel — Yahu sen beni değil, ben seni kaldıracam!!..

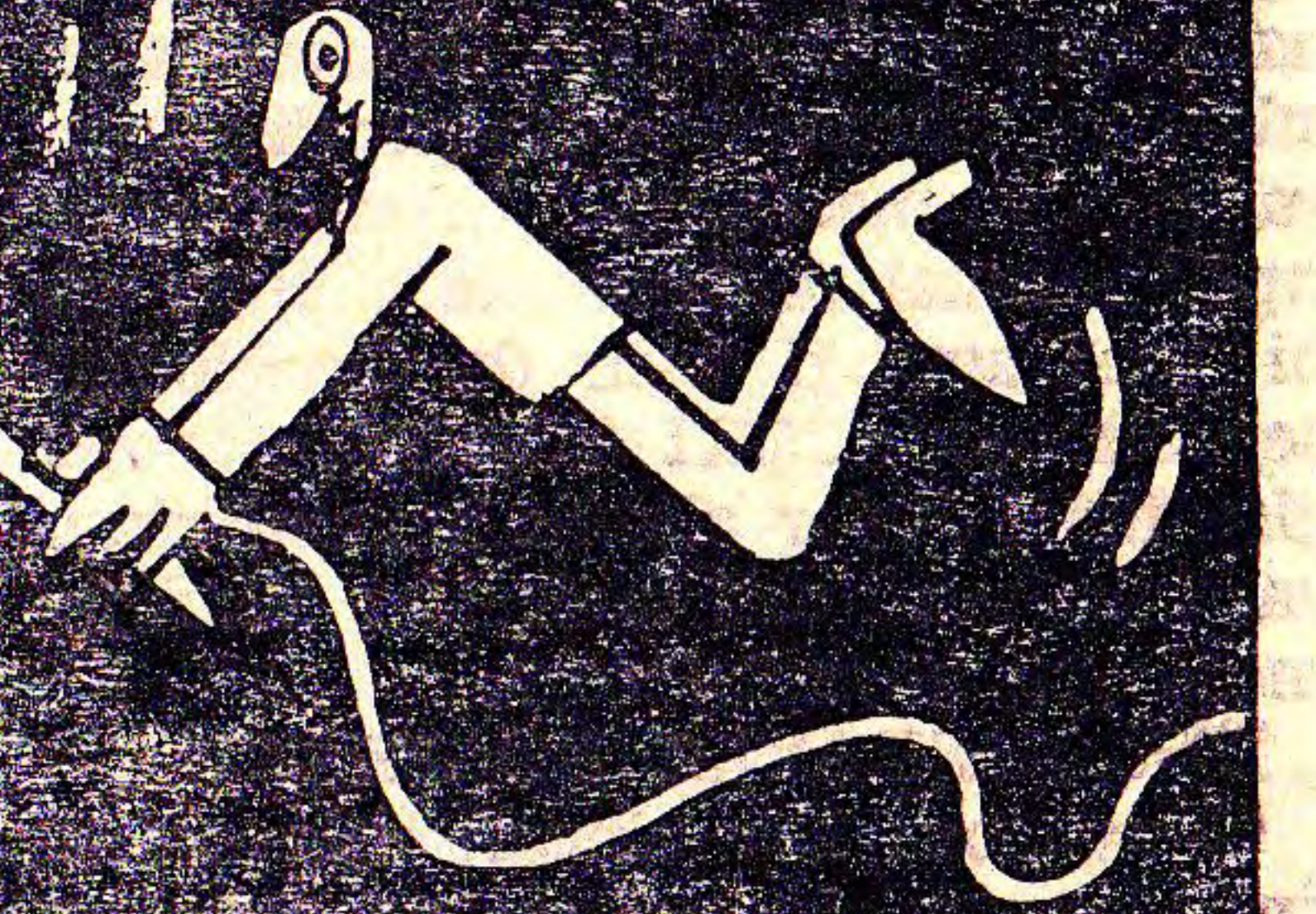
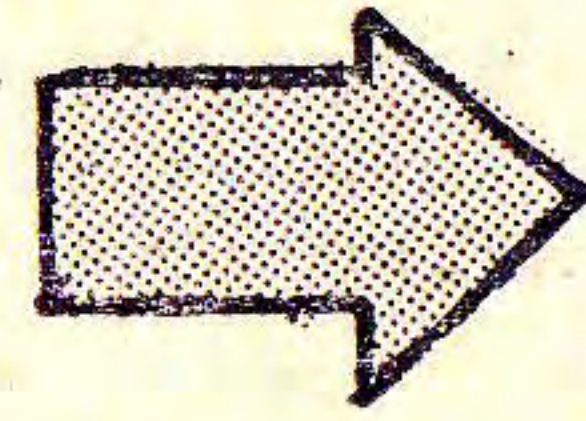
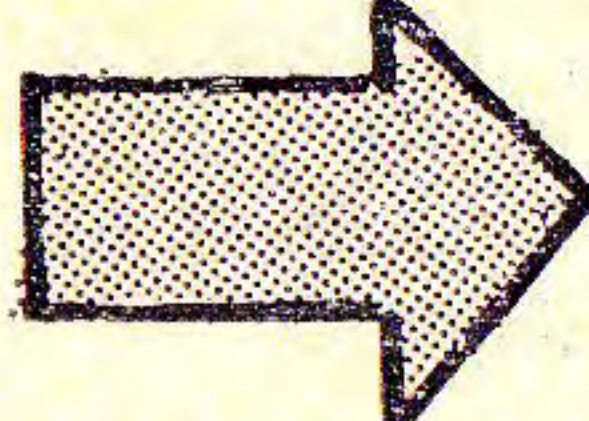
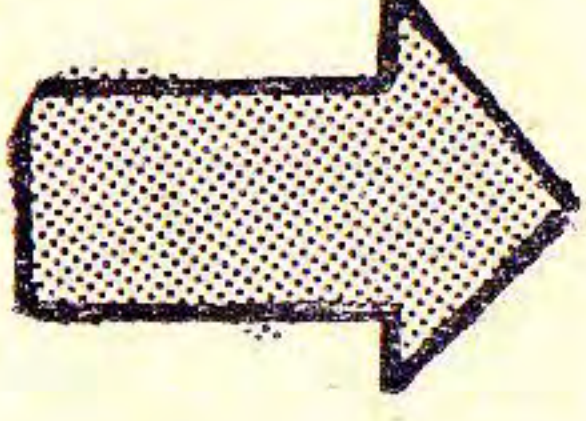
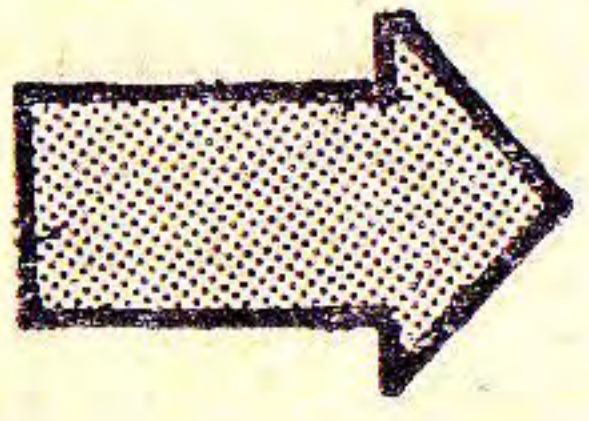
BOZOK

ARTIK
KİMSEYE
EL AĞMA-
YALABIZ!!

Erdoğan
Bozok

ELEKTRİK
FİYATLARINA
ZAM
GELİYOR..

DEMİREL D.P'LİLERİ
A.P'YE ÇAĞIRDI..

Bozok

Kasım yağmurları, gözyaşlarımızdır,
Damla damla eriyoruz, Atatürk...
Önümüzde giden en şaşımızdır,
Yalpa vurup, tekliyoruz, Atatürk...

Düzlük diye dar boğaza soktular,
Sandıklardan çıkar çıkmaz koktular,
Senin zamanında niçin yoktular?
Çat kaşını, bekliyoruz, Atatürk...

Yağmaya uğradı sandalye, koltuk...
Dışardan istendi memura yolluk,
Maaş pek yoksa da kredi bolluk,
Kâr üste kâr ekliyoruz Atatürk...

Bekliyoruz Atatürk'üm...

FİKRET YILMAZ

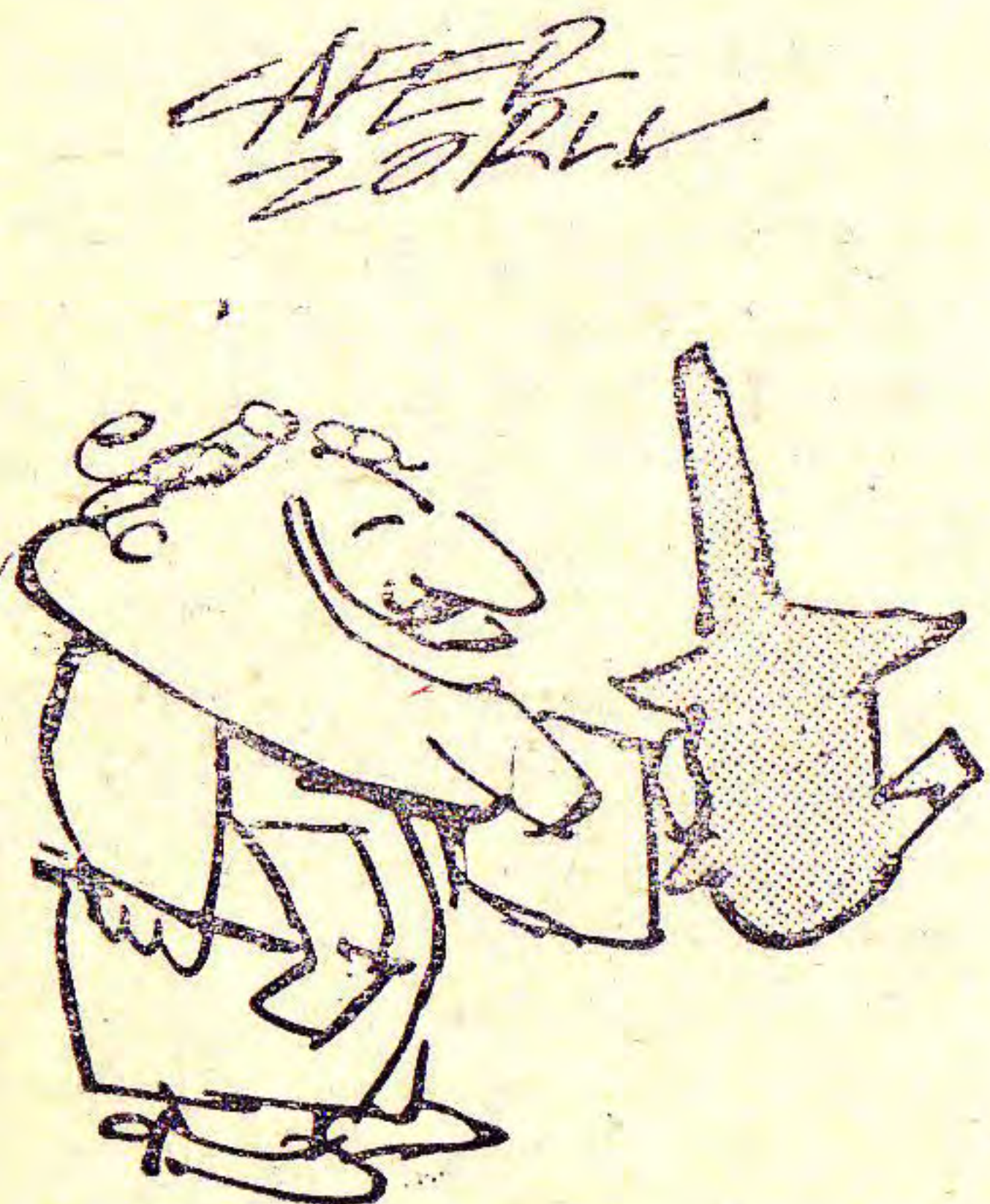
Yurt dışında ne şirketler kurmuşuz,
Karşı çıkanlara hesap sormuşuz,
Sanmayın ki bir noktada durmuşuz,
Cephe cephe gidiyoruz, Atatürk...

Çizmeni fareler yediler paşam,
Halkına «Sürüdür» dediler paşam,
Çekilmez oluyor «kıymılı» yaşam,
«Dur» emrini bekliyoruz Atatürk...

Gölgene sığındı, gözü açıklar,
Atatürkçü oldu, aklı kaçıklar
Sapı gözümüzde, koca kaşıklar,
Yutanları izliyoruz Atatürk...

Şimdi tek korkumuz, namuslu olmak,
Engel, diye bir kenara savrulmak,
Gam değildir, vatan için kavrulmak,
Sıramızı bekliyoruz, Atatürk...

Bağışla, karanlık, çizdiğim tablo,
Neylersin okundu bize hep, lo-lo,
Nerde yarattığın âhenkli koro?
Soy-sop müzik dinliyoruz Atatürk...

Yazısız

○ KUYUCU mektuplarından en ilginç olanını aldım geçen gün. Ve açıklanmasında en çok yarar olanını... «BEN HER AKŞAM ÜÇ BEŞ KADEH ÇEKİRİM» rümuzu ile yazan okuyucum, uzun uzun kendi kendini gözleyerek bana açıldıktan sonra soruyor sızlanarak, korkuyla: «Ben alkolik miyim?»

Evet; faşizm, marksizm, anarşizm, fetişizm, atletizm gibi duvarlara yazılan bir sürü kafa şişirici sözcüklerden sonra şimdi de karşımızda okuyucumun sorusu: ALKOLİZM.

Şu ALKOL lâfi her önüne gelen kişi tarafından lânetlenmiş durmuş vesselâm. Hattâ Alkolperestler tarafından bile... Çok hekimler ilkökül öğrencilerine, «Alkolün zararları» hakkında palavradan konferanslar sıkırlar, sonra da köşeyi dönünce yallah içki masasına... İnsanoglunun tıpkı seksüel durumunda olduğu gibi hem sevdiği hem de lânetlediği şey olmuştur İÇKİ SORUNU. Örneğin türlü dinler alkolü haramlarken yasaklarken türlü tarikatlar alkol içmeyi yeğ görmüşlerdir.

BİR BAŞKAYIM BU AKŞAM...

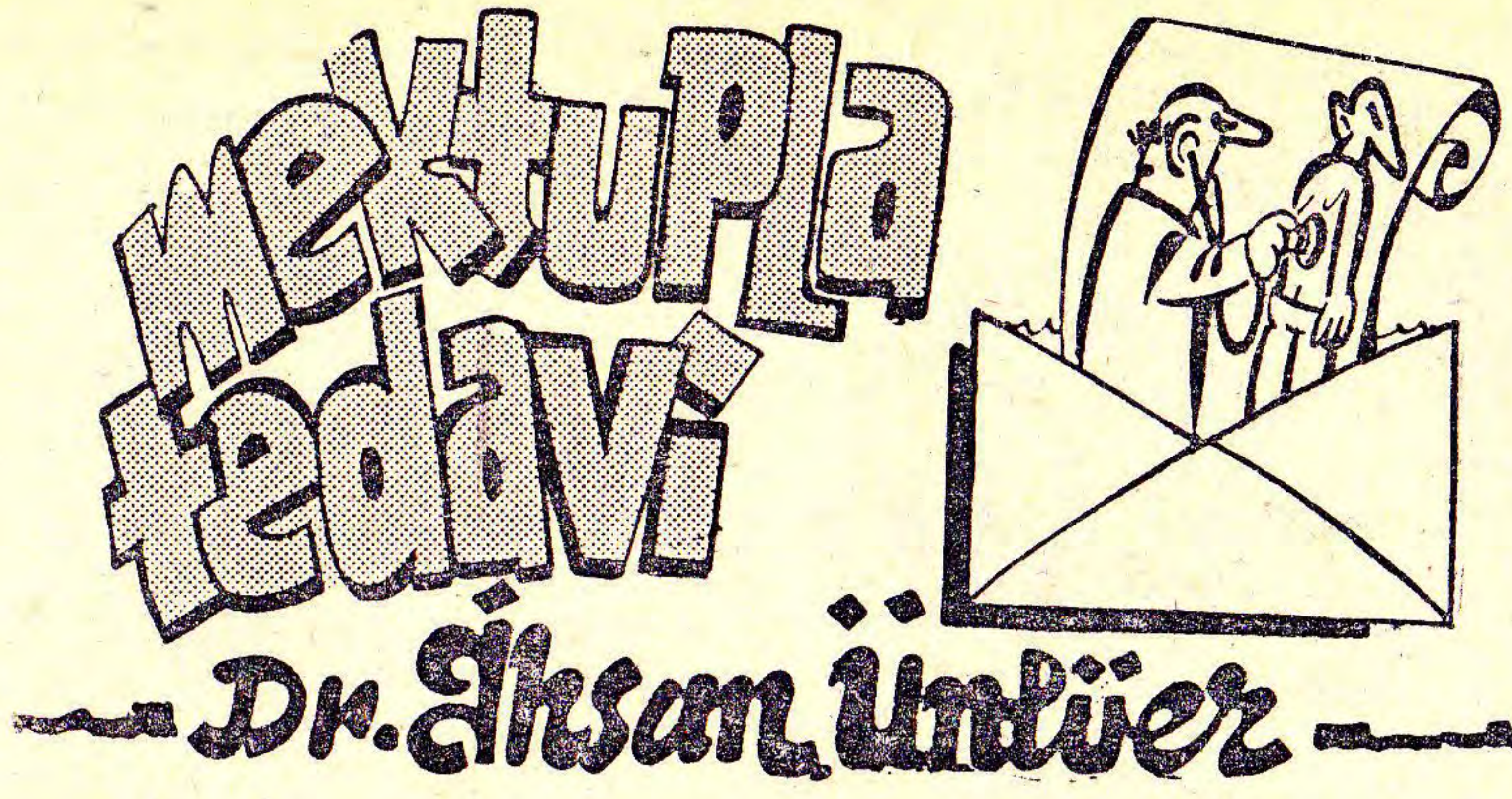
Okuyucum her akşam aile sofrasına hanımı, kaynanası ve çocuklarıyla güzel güzel otururken o günlük yorgunluğunu gidermek yada patronunun ettiği hakareti hazmetmek için yada ufukta beliren zamların korkusunu hafifletmek için yada demini eve gelirken gördüğü mini etekli güzelin kendisinde uyandırdığı hissiyatı yoketmek için bakkal Yani'den aldığı bir şişe şarabı sofraya koyar koymaz sert bir çığlık atıyor karısı: «Yine mi içki bu akşam da!» Ve okuyucum bu sert protestoyu ya sineye çekerek dertlenecek, ya meyhanede soluğu alacak yada «erkeklik öldü mü?» diye karısına bir nota gönderip harçlığına ambargo koyacaktır.

Alkolizm konusunu iyice eleştirmiş ve TRT televizyonunda sunmak üzere program uğraşları sürdürmüş bir kişi olarak şimdi bu okuyucuma cevap vermeye çalışalım.

Şu yaşam güçlüklerine, bunalımlarına bakın... Bin bir baskı altında çaresizlik içinde ezilen çağımızın insanı, kurtuluşun yolunu güncel olaylardan kaçmakta bulmuyor mu? Mektup alır efkârları, yola çıkar efkârları, Kâzım'ın şarkısını söylerler Üsküdar'da, efkârları... Dağ başındasın, derdin günün hasretlik. Akşam olmuş güneş batmış, içmeyip de ne halt edeceksin? Bir kadeh atıp kafayı parlattın mı: «Her gün bu kadar güzel mi bu deniz — Böyle mi görünür gökyüzü her zaman» dersin... Bakarsınız Yeşilaycılara: Cinayet, rezalet, kaza, belâ, meyhane ŞEY hane hastane hepsi kadehin içindedir. Ozan ise:

Şisede durduğu gibi durmaz kâfir
Tutar da insana yaşamayı sevdirebilir.

İÇKİNİN bu ilk safhasında insan birdenbire cömertleşir. Apostol'un meyhanesinde sen karşı masadaki adama iki duble bir-

BEN ALKOLİK MİYİM?

den rakı ısmarlayıverirsin. İlk fazda OFORİ dedikimiz neşe hali belirir insanda: «Deli eder insanı bu dünya, bu gece bu yıldızlar bu koku... der, tepeden tırnağa çiçek açmış ağaca döner insan içkinin bu anında... Beyindeki Sub-Kortikal düzeyde cesaretle karşılaşır her şey... Sahneye çıkanların, konuşmacıların, kendilerini hafifçe alkollemelerinde bu yönden yarar vardır.

İçki sofralarında içmemek nezaketsizlik sayıldığı için içki ile başı hoş olmayanlar dahi: «Roma'da, Romalılar gibi davranmalıdır» diyerek içmeye başlarlar. Sonra hep birlikte «Aman sâki bize hiç durma mey sun!» aryası atılmaya başlar. Daha sonra Fransızların ünlü lâfi uygulanır içki masasında sürette: «Eğer bardağım dolmuşsa boşaltırım, boş ise hemen doldururum.»

Cânân gelir gözlerinizin önüne: Bir kanlı gül ağzında ve mey kâsesi elde. Daha sonra: «Sebû endam (desti vücudlu) sâkiler elinden bâde geldikçe» «Dudaktan iç, meyi cânân elinden alma gönül» dersiniz.

İçki âleminde müzik, alkolün etkisini artırarak daha çabuk sarhoş olmayı daha çabuk mest olmayı sağlayan bir etki yapar. İçki anında dinlenen müzik, içkinin mezesidir âdeta. Yâni içki âlemindeki NEY, MEY'in mezesidir. İçkiyi mübah gören, yeğ gören tarikatlerde, örneğin bektâşilikte içki MEY ne ise, Mevlevî tarikatinde de bir müzik âleti olan NEY odur. Her iki tarikate de mensup bulunduğunu bu şiiriyle belirten ünlü filozofumuz Neyzen Tevfik bakın ne diyor bir dizesinde:

Hacı Bektaş, Cenabı Mevlâna
Mey'le ney'den kanat takınca bana
Bende varsa eğer o kalbi selim,
Arşı âlâya körkütük gelirim.

İçki içerken karşınızda bir çift elâ göz varsa size bakan, içkinin etkisi bir kat daha fazla olur, daha çabuk başınız dönerek sarhoş olursunuz. Vatandaş Mehmet efendi bakın ne diyor içerken: «Beni içtiğim şu şarapla birlikte sarhoş eden tam üç çift elâ göz var... Bu sene üçünün de okula giderken pardesüsü yok, üçünün de ayakkabıları delik...»

İÇ İMDİ İÇ ŞARABINI, KO BİR YANA HİCABINI!

İÇKİNİN bu tatlı sarhoşluk devresinden sonra Trankilizan dediğimiz rahat ettirici devresi başlar. Bu devrede bilinçaltındaki tüm problemler, dertler, sırlar dışa dökülür ve bol bol ağlanır. Bazı ozanlar bu içki ağlamasını rahat ettirici bir ağlama olarak nitelendirmişler: «Mey giryesi, girye-i safadır» (İçkinin verdiği gözyaşı zevkli bir gözyaşdır). Şeyh Galip ise ağlamayı, içen insana yakıştıramayıp ayıp buluyor: «Bezmi Sâdi'de olur giryei mestane abes» diyerek.

Üçüncü, dördüncü kadeh yuvarlanınca bu kez korku ve utanma kalkacaktır. Sahne sanatçıların, konuşmacıların birazcık içmelerinde örneğin cinsel güç bakımından tekleyen (korkudan ötürü) kişilerin kendilerini birazcık rakılamalarında yarar vardır.

İçenlerin aldıkları bu ilk üç kadeh içkiye: (İnsanın ruhunu yıkayan üç kadeh) anlamına unlu Keş şairler tarafından Selâse-i Gassale denmiş. Yâni «Üç kadeh içtim dalgalanıyordum ben» şarkısının oluşu nedenine uymakta bu deyim.

Daha sonra eller kollar çözülür sarhoş kişide, insan mecalsiz kalır yâni NATÜVAN olur:

Ben dedikçe böyle: «Kim kıldı
Nedim'i natüvan..
Gösterir engüşt ile meclisteki
minâ seni.

(Ben, böyle kim mecalsiz kıldı Nedim'i diye seslenirken, içki âlemindeki kadeh seni gösterir.)

Aşağı yukarı 10 gram alkol alındı mı artık beyindeki kontrol ve muhakeme yavaş yavaş toz olmaya başlar. Bir avcı ise içen kişi, hedefe isabet ettiremez kurşununu, bir daktilo yazan kişi daha fazla yanlış yapar, bir çapkın da isabetsizliğe uğrar... Daha fazla içildikte ise artık narkotik uyuşturucu etkisi başlar alkolün ve şuur kalkıverir birden:

— Hiç malûmatım yoktu yargı-cım... Hatırlamıyorum reis bey...

— O eve girerken orasını kendi elim sanmıştım. Bu kokonayı da kendi karım sanmıştım. Tırnak makası diye yanlışlıkla kasaturayı çekmişim, kabzaya yapıştım. Ondan sonrasını hatırlamıyorum reis bey...

AKŞAMDAAAAN AKŞAMA İÇENLER

Akan sular şarap olsa
Önergeler kitap olsa
Muhalefet türap (toz) olsa
Şahane gözler şahane
Kavgaya olmaz bahane
Süleyman gelse cihane.

ŞİMDİ sızmamak için şu kadehi bırakalım da elimizden.. okuyucumu aydınlatmak için yâni kendisinin ALKOLİK olmadığını kanıtlamak için açıklamalara gelelim: Her içki içen alkolik olur mu? İçki çeşitli nedenlerle içilmektedir. Şu sarhoşa bakın: Mestim bu gece, sen de bana mest olarak gel diyor. Demek ki adam mest olmak için içmiş... Sizininki de öyle, neşelenmek, rahatlamak için içiyorsunuz. Gündelik sıkıntılarınızı atmak için... Mektubunuzda belirttiğinize göre (ki bu en önemli bir yanı), istediğiniz zaman içmeyebiliyorsunuz, hastalanınca içkiye tukaka diyorsunuz. Gündüzleri aramıyorsunuz içkiyi. İş gereği gittiğiniz yerlerde ödev süresince içkiyi hatırlamıyorsunuz bile. Amma öğrencilik yıllarınızda imtihan anda başarı kazandığınız zaman sevincinizden, teklediğiniz zaman da kederinizden içerdimiz. Ondan sonraki yaşamınızda da ancak: «Ben her akşam üç beş kadeh çekerim» şarkısı ile yetiniyorsunuz. İlk içki dozunu ise hiç artırmamışsınız.

Ödeviniz gereğince içiyi bırakabiliyorsunuz. Halbuki alkolikler içkilerini görevlerine göre ayarlamayıp, görevlerini içki içmelerine göre ayarlayan kişilerdir. ALKOLİZM lâfındaki alkol sözcüğünün bu hastalık ile ilgisi yoktur. Alkolik insan psikanaliti teşhis bakımından ruhsal eksiklik ve rahatsızlığı yüzünden kendi kendini öldürmek isteyen kişidir. O, kendini öldürmek için içer, siz ise daha neşeli yaşamak için içiyorsunuz. Sayın okuyucum bu konu için dünyadaki tüm içkiler mürekkep olsa, tüm gökyüzü kâğıt olsa yazmakla biteremeyeceğimiz bir konudur.

Sizi inandırabilirdimse inandırabilirdim. Eğer arzu ederseniz içki içmenin, yâni içkinin mitolojik yönden, estetik yönden, sanat yönünden, patolojik yönden, moral yönden, meyhanesel yönden, müzikal yönden, içki ve meyhane edebiyatı yönünden eksik kalan yanlarımızı başka bir yazımıza bırakalım. Hem ne diye beni bu kadar meşgul ettiniz kuzum? Sizin alkolik olmadığınızı kanıtlamak için bunca zaman kaybettim. Müsade ederseniz ben de bu arada içkimi yudumlayayım...

Dr. İhsan ÜNLÜER

ATATÜRK'ün hemen her yönüne değinilmiştir de mizahçı yönüne pek değinen olmamıştır. Bunun nedeni, bizim, devlet adamı denince asık yüzlü, fazla ciddi, sert kişiler düşünmemiz ve devlet adamını hep böyle hayâl etmemizdir. Oysa Ata, tek adam olmasına rağmen bu görüş ve düşüncü zorlamış, asla asık yüzlü devlet adamı olmamıştır. Çoğu sorunları içki, yemek sofrasında dostları ve yakınlarıyla yiyip içip sohbet ederken çözümlenmesi ve herkesle şaka etmesi, esprili konuşmalarda bulunması onun mizahçı yönünün yadsınamaz uzantılarıdır.

Atatürk, bu sofraların birinde çevresindeki dost ve yakınlarını denemek için:

— Benim için kim canını feda edebilir içinizde? diye sorar.

Sofradakilerin hepsi de:

— Ben! Ben!... diye atılırlar.

Atatürk tabancasını çıkarır ve:

— Hadi öyleyse vurun kendinizi şu tabancayla, der.

Hepsi de suspus olurlar. Hiçbiri tabancayı eline alıp tetiği çekemez. Bunun üzerine Atatürk, dışardan bir askeri çağırır. Eline tabancayı vererek:

— Benim için canını feda eder misin Mehmet? diye sorar.

Asker hiç tereddüt etmeden tabancayı kavrar, elini tetiğe götürürken:

— Canım sana feda olsun paşam, emret! der ve tetiği çeker.

Bir «Çıt» sesi duyulur ve tabanca ateş almaz. Bunun üzerine Atatürk çevresine bir göz qezdirir, gülerek:

— Gördünüz mü, der, lâfla olmaz bu işler, yürek ister, yürek!...

Atatürk'ün askerlere olan sevgisini şu fıkra da çok güzel anlatır.

Atatürk gezerken askerlerin birbiriyle güreştiklerini görür, yanlarına yaklaşıp onları seyrederek. İçlerinden biri her tuttuğunu yenmekte ve hepsinin de sırtını yere getirmektir. Ata onun sırtını oksayarak:

— Aferin, hepsini yendin. Şimdi söyle bakalım, beni de yenebilir misin? diye sorar.

Mehmetçik başını öne eğerek:

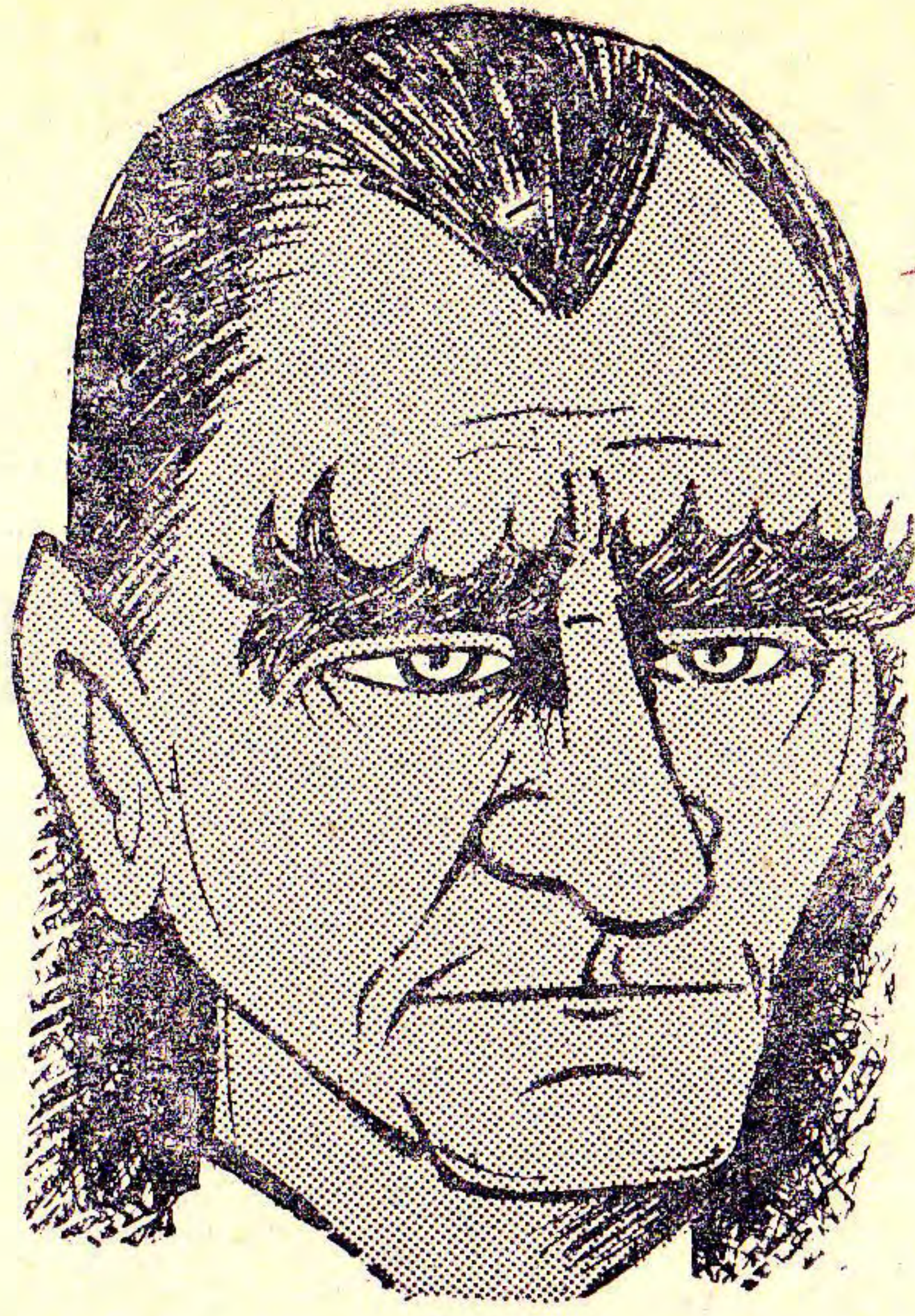
— Hayır, sizi yenemem Atam, der.

— Niye? diye sorar Atatürk.

— Niye olacak Atam, der asker, sizi bütün dünya yenemedi, ben nasıl yeneyim?

Atatürk'le ilgili şu fıkra da epeyce derin anlamlıdır ve bizi «dost ve müttefik» maskesi altında uşak gibi kullanmak isteyenlerin muhakkak bilmesi, öğrenmesi gereklidir. Belki böylece ambargo kararı ile bizi yola getirmeye heves etmezler bir daha.

Atatürk bir yabancı devlet adamına ziyafet verir. Bu ziyafette hizmet edenlerden biri yanlışlıkla elindeki yemeği yabancı devlet adamının üstüne döker. Herkes Ata'nın kızıp köpüreceğini sanırken o büyük bir anlayışla, yabancı devlet adamına döner:

Atatürk ve Mizah

Erhan TIĞLI

— Ben bu millete her şeyi öğretim, bir uşaklığı öğretemedim, der.

Yaa, işte böyle Coni'ler, Hans'lar, İvan'lar, biz uşaklık nedir bilmeyen bir milletiz!

Atatürk halkın arasına karışmayı, onlarla konuşup şakalaşmayı da çok sever ve sık sık Anadolu gezilerine çıkardı.

Yine bu gezilerinin birinde bir çobanla karşılaştı. Çobanla konuşup şakalaştıktan sonra ona şarkı söyledi. Çoban şarkısını söyleyip bitirince de:

— Bis! Bis! diyerek ellerini çırttı.

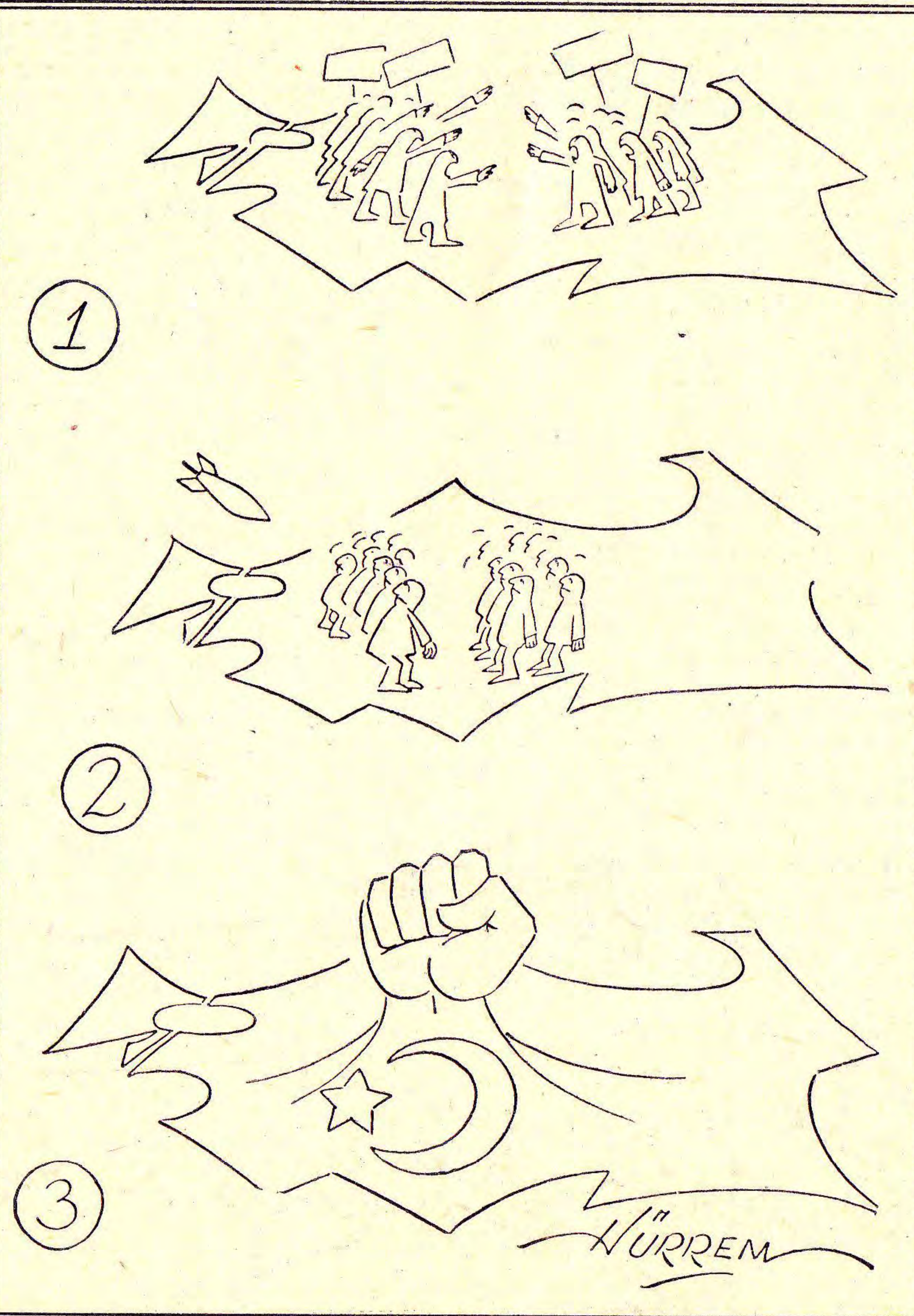
Çoban anlamsız gözlerle kendisini süzünce de gülerek söyle dedi:

— Bis ne demek biliyor musun? Hadi bir daha, bir daha söyle demek.

Çoban bir şarkı daha söyledi. Atatürk gene «Bis bis!» dedi... Der-

ken Atatürk şarkıları yeterli gördü ve giderken çobana birkaç kuruş verdi. Çoban paraları alınca ellerini çırttı ve:

— Bis! Bis! demeye başladı.

BURADA, şimdiye kadar değinilmeyen bir rastlantıya değinelim. Atatürk'le 19 rakamı arasında ilginç bir ilişki vardır. Buna ister kader deyin, ister «tesadüf», ama gerçek. Atatürk'ün annesi 19 yaşında ve kendisinden 19 yaş büyük Ali Rıza Efendiyle evlenmiştir. Atatürk 19. yüzyılda ve 20. yüzyıla 19 yıl kala doğmuştur: 1881 20. yüzyılın 19. yılında 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıkmıştır. Samsun'a çıkışından 19 yıl sonra 1938 de ölmüştür. 19 yılını tahsilde, 19 yılını siyasette ve askerlikte, yine 19 yılını devlet başkanlığında geçirmiştir.

19 Aralık 1904'te hürriyetçi görüş ve düşüncülerinden dolayı Yıldız Sarayı'na çağırılmış ve sorguya çekilmiştir. 19 Mayıs 1919'da albay olmuştur. 19 Haziran 1919'da Sivas Kongresi'nin toplanması kararlaştırılmıştır. 19 Eylül 1921'de Mareşal olmuştur. Birinci Dünya Savaşı sırasında 19. tümende teğmenlik görevindeydi.

Öldükten sonra aziz naaşı 19 Kasım 1938'de İstanbul'dan Ankara'ya getirilmiştir. Atatürk'ün doğum yılı olan 1881 ile ölüm yılı olan 1938 yılı sayıları 19'un katıdır. 19'un üç katı olan 57 sayısı Atatürk'ün dünyada yaşadığı yılın sayısıdır.

İsterseniz bir sayın bakalım. Atatürk'ün tam adı olan: «Mustafa Kemal Atatürk» adı tam 19 harftir, evet, ne bir fazla ne bir eksik, tam 19 harf...

Bir de şu var: Cumhuriyet ilân edildiği zaman 101 pare top atışıyla kutlanmıştır. Oysa 1919 sayısının 19'a bölümünden çıkan sayı 101'dir.

Atatürk saat 9'u beş gece ölmüştü biliyorsunuz. Eğer saat 19 olsaydı bu rastlantı tam katmerli olmuştu ama dikkat ederseniz 9, 19 sayısının bir rakamıdır.

Gelecek yıl, Atatürk'ün ölümünün 38'inci ölüm yıldönümüdür. Bunda ne var demeyin. Biliyorsunuz 38 rakamı 19'un iki katıdır. Nasıl Cumhuriyetin 50'nci yıldönümünde törenler yaptıysa diğer törenlerden apayrı, gelecek Kasım ayında da yapmalıyız aynı şeyi. Ne dersiniz, haksız mıyım?...

Ey 19 yaşındaki gençler ve Atatürk devrimleriyle kendini 19 yaşında genç hisseden ilerici aydınlar, her dem taze vatandaşlar! Hak verin bana, mahcup olmayın Ata'ya, yaşatın içinizde onun düşüncelerini, ilkelerini. Güç verin vatana. İşte o zaman şöyle bağırabiliriz, Halim Yağcıoğlu'nun dizeleriyle, bağrımızı gere gere:

«Baştan-sona her şeyiyle bu vatan / Sakın ağlamasın Kasımlarda / Fatih'ler Kanuni'ler ölmez / İnanın Mustafa Kemal'ler tükenmez.»

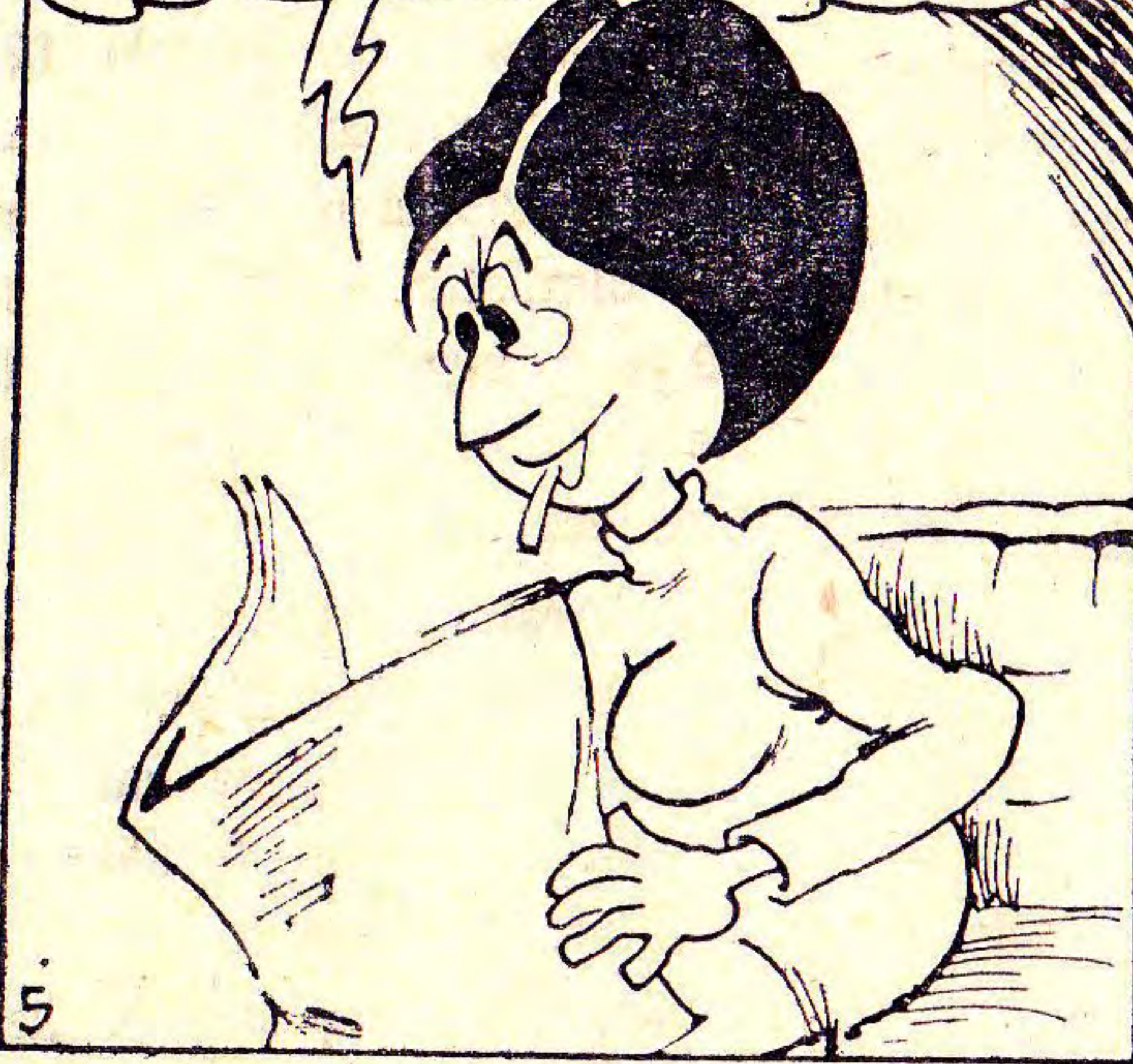
Erhan TIĞLI

AVANTA OSMAN

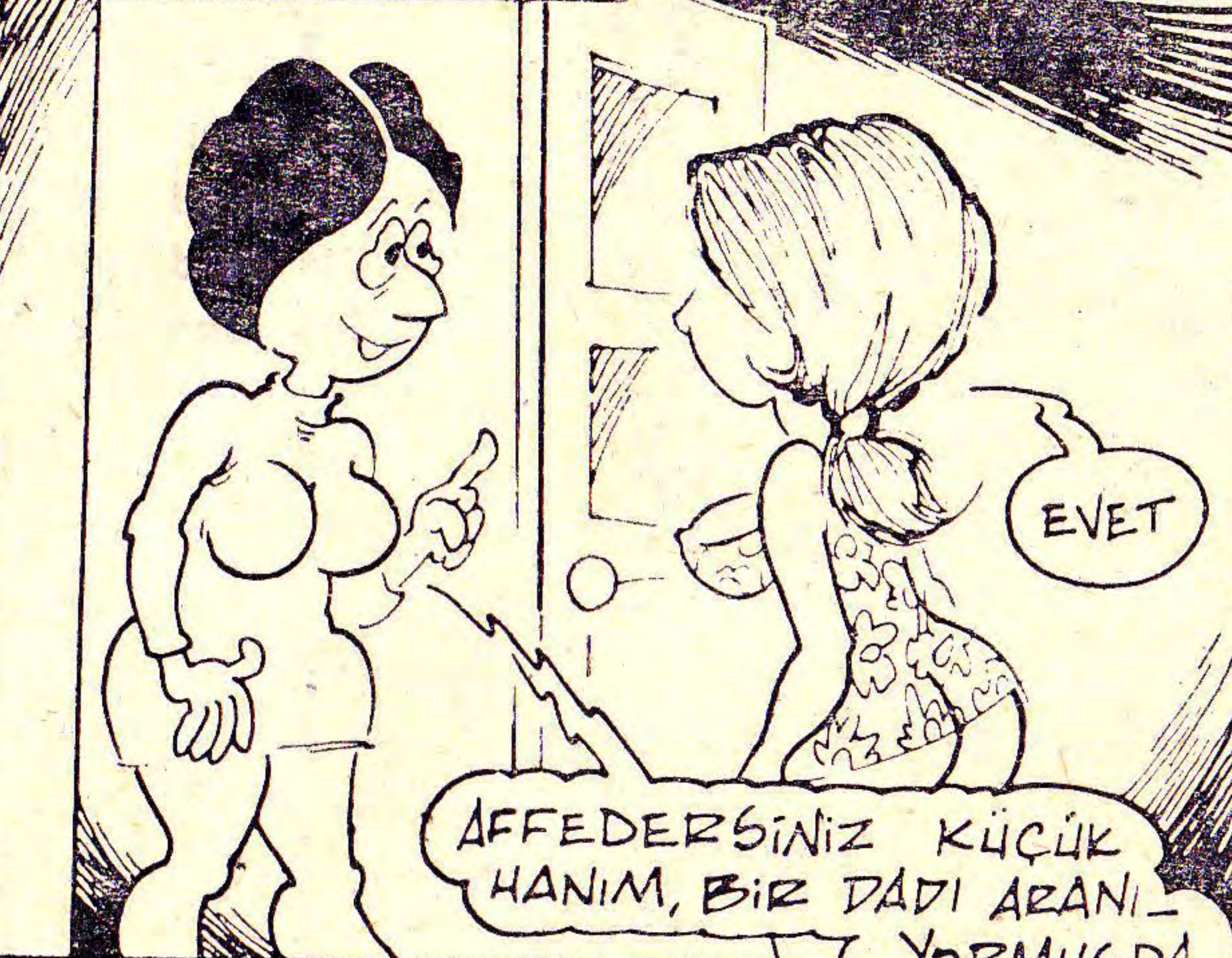
NUKİ
BİLGİN

ŞUNA BAK BİRİCİK KIZLARI
İÇİN DADI ARANIYORMUŞ...

5

BİRAZ SONRA

AFFEDERSİNİZ KÜÇÜK
HANIM, BİR DADI ARANI-
YORMUŞDA...

İŞTE BENİM
İÇİN GELEN
BİR DADI
ADAYI...

BUYURUN HANIMFENDİ
ŞÖYLE OTURUN!

6

AMAN NE
TATLI KARI
BE!...

AMAN EFENDİM
NE TATLI KIZINIZ
VAR!...

ÇOK ŞANSLI-
YIM YAHU!...

HİZMETİMDEN ÇOK
MEMNUN OLACAKSINIZ
BEYEFENDİ...

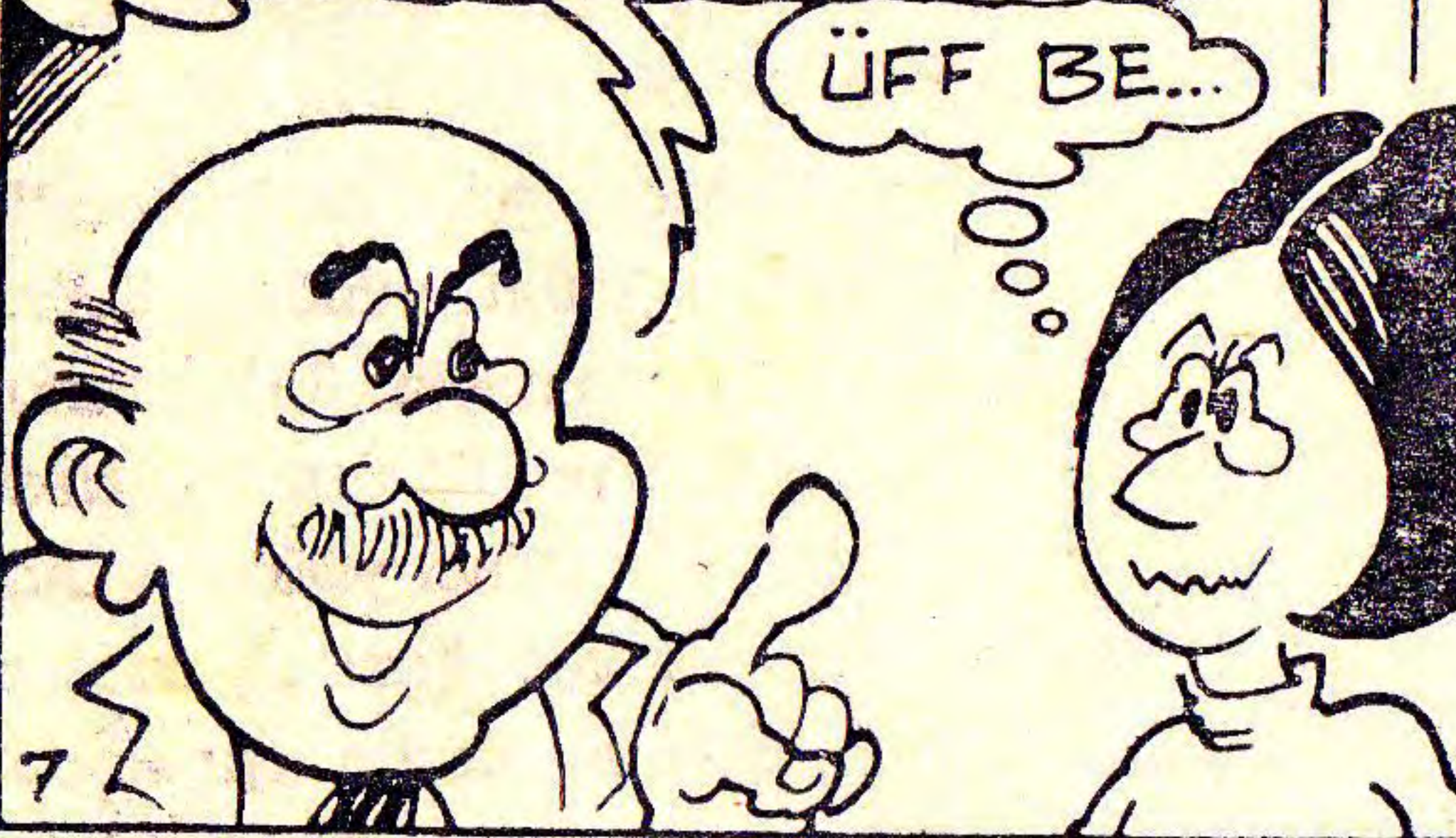

KIZINIZI ÇOK
SEVDİM ONA HİZMET
ETMEK İSTİYORUM!...

YALNIZ BAYAN, BENİM
KIZIM ÇOK
NAZLIDIR

KIZIMIN BANYOSUNU, SİZ YAPTI-
RACAKSINIZ, GECELERİ YALNIZ
OLMAKTAN KORKAR.
YANINDA YATAK SİNİZ,
HATTA YEMEKLERİNİ
BİLE SİZ YEDİRECEKSİNİZ!

7

ÜFF BE...

KIZINIZI ÇOK SEVDİM
BU YÜZDEN MAAS NE
VERİRSENİZ
VERİN, DADILIGI
KABUL EDİYO-
RUM!...

BÖYLECE OSMAN BİR İŞ BULDU...

DADI HANIM
SİZİ İŞE
ALDIM. İSİMİZ
NEDİR ?

BENİM Mİ OSMAN
ŞEY... ŞÜKRİYE
HE.. HE..

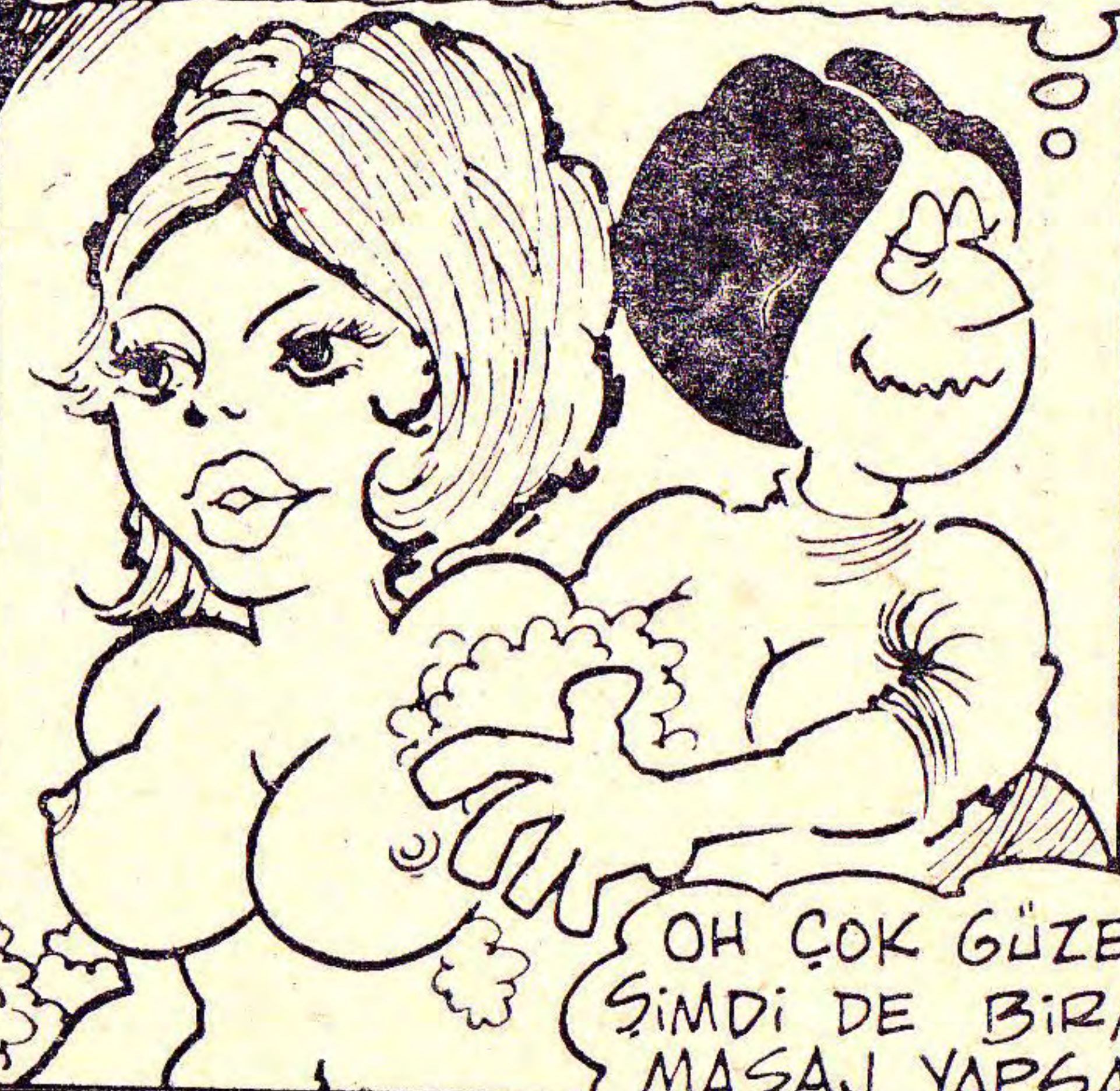
ŞÜKRİYE YANI OSMAN O GÜNDEN SONRA
DADILIK MESLEĞİNE BAŞLADI...

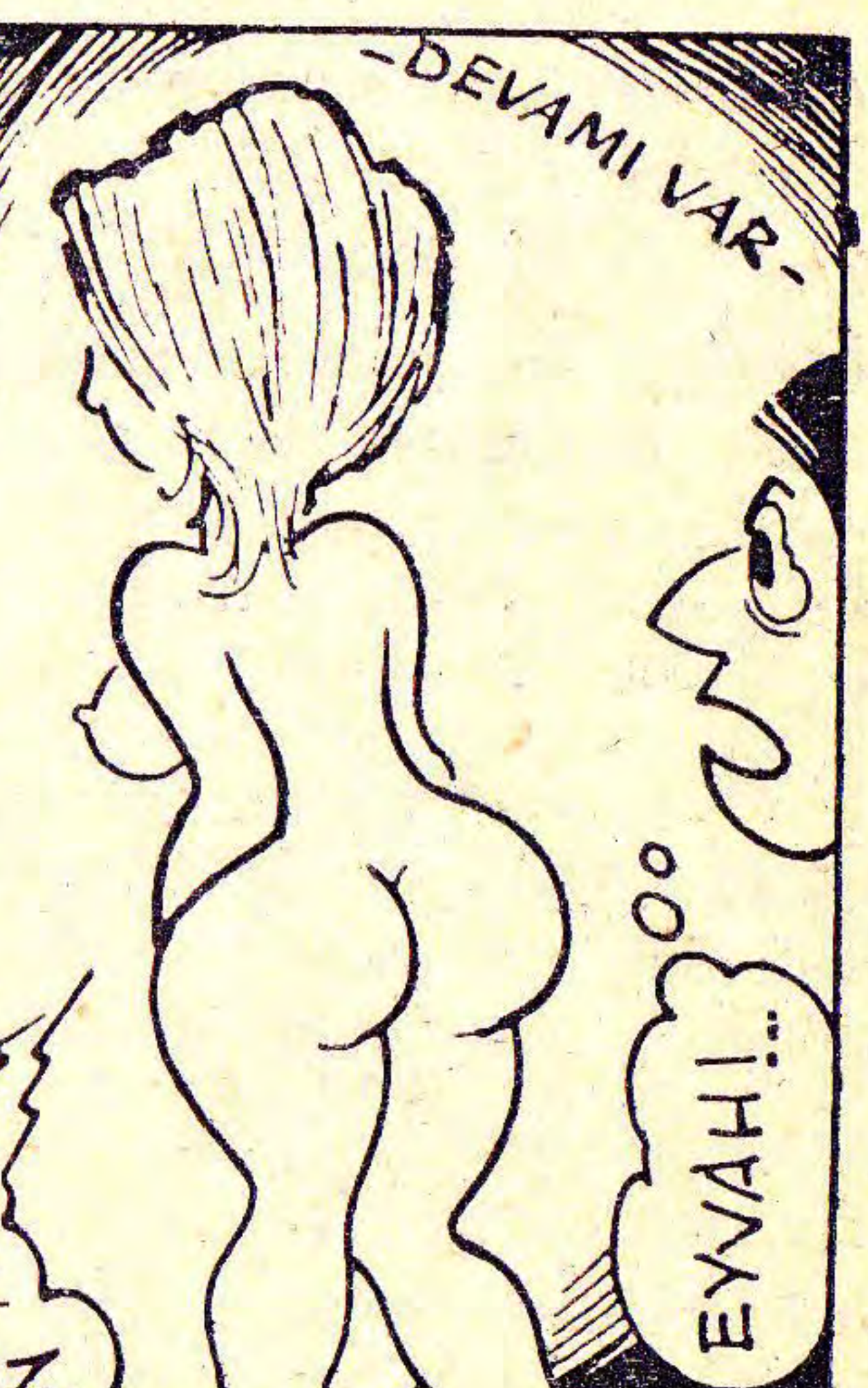
8

BENİ BİRAZ
SABUNLAR
MISINIZ
ŞÜKRİYE
HANIM..

ALLAHIM SEN BANA YARDIM ET

OH ÇOK GÜZEL
ŞİMDİ DE BİRAZ
MASAJ YAPSANIZ.

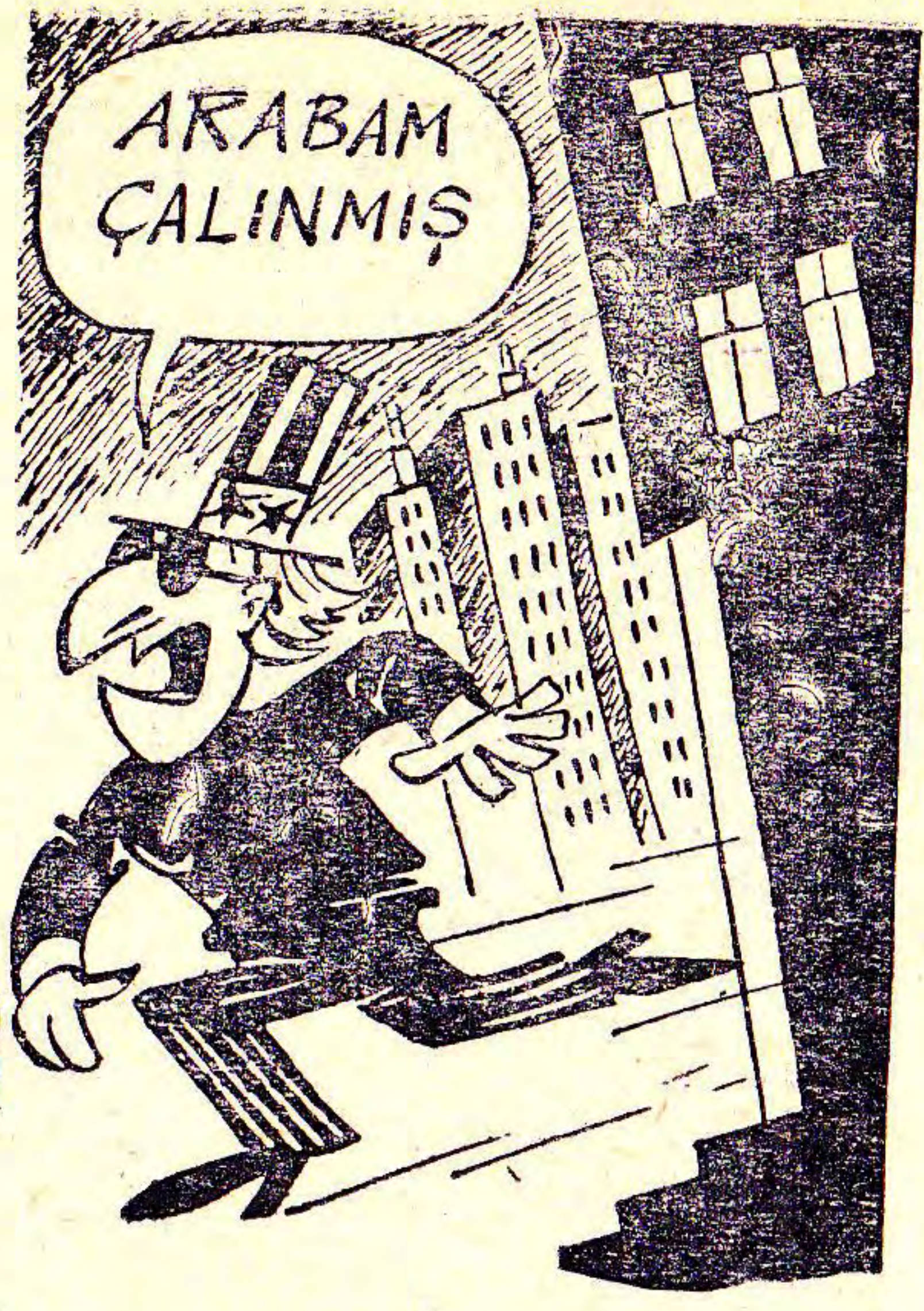

-DEVAMI VAR-

EYVAH!..

ÖNCÜ olarak adlandırılan kişiler vardır. Adam, öncü... Öcü değil, öncü, öncü... Öncü'lük yapmış, yaşamımıza yenilik getirmiş. Adı herkesçe duyulmalı, tescil edilmelidir. Elin oğlu, plâstikten bir karasinek öldürme raketi yapmış, üzerine markasını basmış. Ait olduğu Bakanlıkta markasını tescil de et-

GANGSTER
K. Doğan BÜKE

tirmiş. Öncü'ler bir süre şöhret oluyor, sonra bu şöhretten faydalanmak isteyen hevesliler türüyor, boynuz kulağı geçip yenileri piyasaya yayılıp öncü'nün uğraşısını ve namını dejenere ediyor. Öncülerin uğraşısı iyiye de yönelik olabilir, kötuye de... Mühim olan öncülük yapıp, yol göstermektir.

İsim vermeyeceğim. Bayar'la Menderes'in hayâlleyip rüyalarında yaşattıkları «Nurlu ufuklar» a ulaşamayan ülkemizde gangsterliğin bile öncüsü doğmuş, yaşamıştır. Kör bir kurşuna kurban gitmeyen gangsterler sonunda dürüst yaşamı özlemekte ve bu özlemlerine uygun yaşam sürmektedir. Şimdi edebiyatı bırakıp konumuza dönelim.

Evvelce gangster sözcüğü yabancı doğumluydu. Gazetelerde Amerikalı gangsterlerin adını okur, resimlerini görürdük. Yerleri süpüren uzun paltolarının içinde melon şapkaklı gangsterler ellerindeki makineli tabancalarla kasap gibi adam doğrarlardı. İnsan, geri kalmışlığın ezikliğini her konuda hissediyor. Efendim, nasıl olur, bağrından nice eşkıyalar, haydutlar çıkaran ülkemiz bir gangster çıkaramıyor diye üzülürdüm. Gangster dediğin ne ola? İn mi, cin mi, bizim gibi mi?

Gangsterimiz önce araba hırsızı olarak tanımlandı, yüceltildi, adına lâyık seviyeye gelince de gazetelerimiz kendisine gangster sıfatını verip memleketimizi gangster'i olmama ezikliğinden kurtardı. Bu nedenle basınımıza huzurunuzda teşekkürü bir borç sayarım.

Öncü gangsterimizi görmüş değilim. Fakat yaptığı işleri uğraşım sebebiyle delilleriyle (Öztürkçesini de biliriz: Kanıtlarıyla) öğrenmiş bulunuyorum. Tutulduğum amansız hastalık (Amanın siz siz olun, amansız hastalığa yakalanmayın, aman'lı hastalığı tercih edin!) veremden son günlerimi yaşıyorsam, bunun tek sebebi gangsterimizin dosyalarını tetkik ederken ciğerime işleyen tozlardır. Ancak, bir gangsterin doğumunu tetkik edip kamuoyuna sunan kişinin mutluluğu ile gözlerimi kapamaya hazır olduğumu hiçbir tesir ve baskı altında olmadan kabul ettiğimi arzederim efendim... Ben, Son Konuk'u üstadımız Aziz Nesin

gibi kibarca çağırıyorum: «Gel Ulan!»

GANGSTER adayımız Anadolu'da bir ilçenin belediye görevlisi. Görevi ilçedeki motorlu nakil vasıtalarının kayıtlarını tutmak, denetlemek. Bugünkü Trafik Zabıtasının görevi... Mühür kendisinde, basılı belgeler onda. Biliyorsunuz, motorlu taşıtlar temiz kâğıdı denilen belge ile alınır, satılır. Bizim gangster adayı temiz adam, temiz kâğıtlarını seviyor. İlçeye kayıtlı 1954 model bir Chevrolet otomobilin yirmi kadar temiz kâğıdını doldurmuş, basmış mühürü, altına da bir imza. Bizim gangster adayı istifayı basıp Ankara'ya yerleşmiş.

Gelelim Amerika'ya... Nato, Cento, şu, bu hep bahane... Amerika kendi gangsterleri ile başedememiş, bu örgütleri kurmuş, gangsterleri askere kaydedip salmış cihana... Amerikalı, gemiye atmış koskoca Chevrolet'i getirmiş Türkiye'ye.

Velkam güzel Amerikalı!... Boynuna, posuna da maşallah, analar ne evlâtlar doğurmuş!...

Amerikalının Türkiye'deki görevi sona ermiş. Arabası başına belâ. Satılmaz, atılmaz, yakılmaz.

«Kendi kendine gelin - güvey!»

Malınla rezil olmak buna denir...

Şimdi bakın, kalp kalbe karıştı... Yeter ki kalpler birbiri için çarpsın. Amerikalının kalbi bizim gangster adayının kalbine karşı çarpmış, bir araya gelmişler. Amerikalı, yasalardan korkar. Gangster adayını bulur bir kartvizit üzerine imzasını atarak arabasını ona satar, satış bedeli olan onbin lirayı cebine atar. Amerikalı ertesi sabah apartmandan çıkar, basar feryadı: «Arabam çalınmış!...» Karakol, tutanak, imza... Bizim zabıta görevlileri Amerikalıya acırlar. Hattâ çay bile ısmarlarlar. Amerikalı

iki gün sonra evraklar cebinde atlar uçağa, gider Amerika'ya. Gidiş o gidiş...

Amerikalı elindeki tutanakla Amerika'daki sigorta şirketinin kapısını çalar, sigorta bedelini cebine atar. Amerikalı çifte keyfi tadar... Türkiye'den onbin lira, Amerika'dan bilmem kaçbin dolar, cepleri dolar... Amerikalı ve sigorta ilgilileri basarlar kalayı. Ne olacak, geri kalmış ülke...

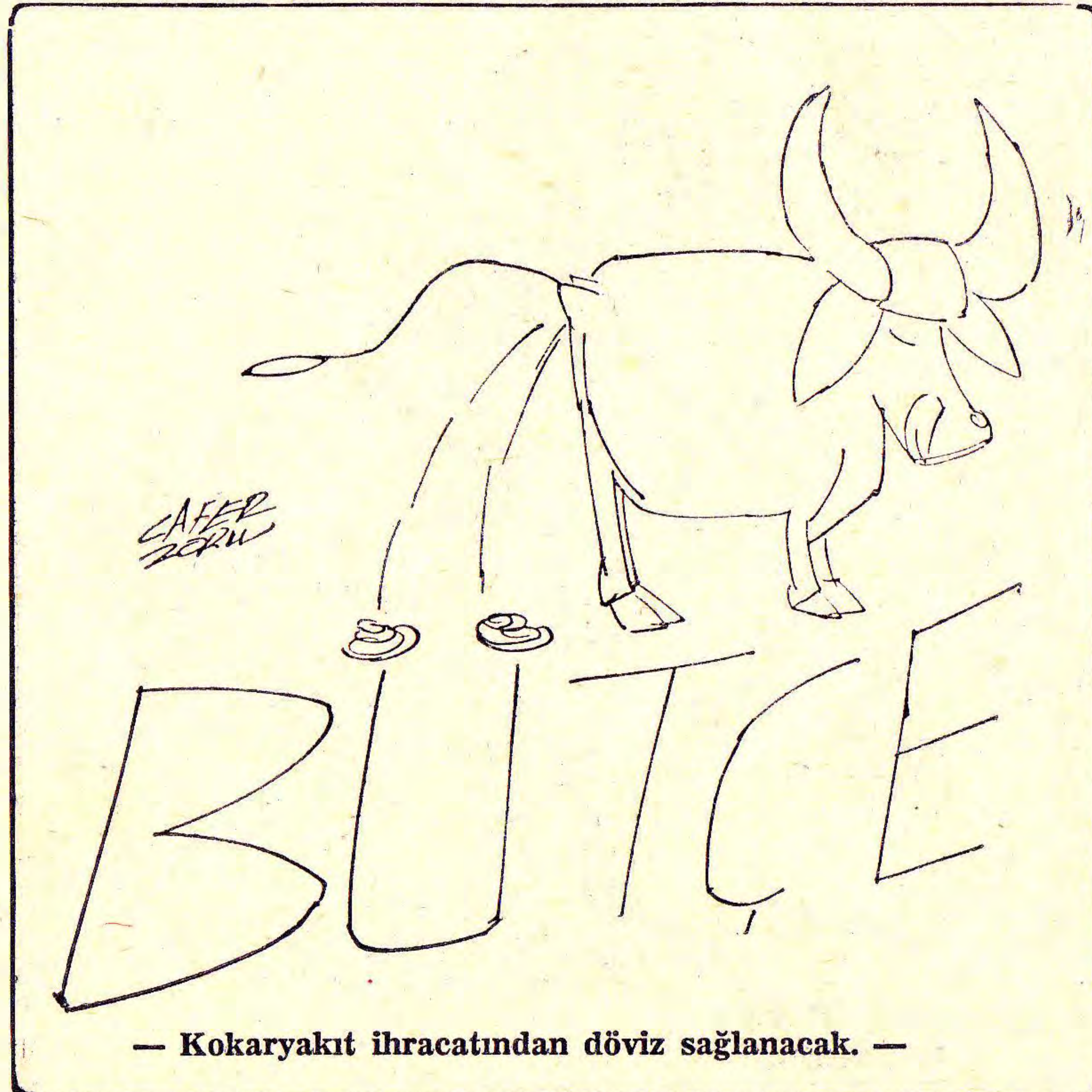
Bizim gangster adayı onüç ayrı Amerikalı gerçek gangsterden kartvizitle aldığı onüç adet 1954 model Chevrolet otomobilin kaptırma dökme motor ve şase No.larını bir törpü ile törpüleyip siler, aynı yere o numaraları matkapla oyar. Elindeki temiz kâğıtları ile arabaları İstanbul, İzmir, Ankara, Adana, Mersin'de satar. Arabaları altmışarbin liraya âdeta kaparlar...

Yine Türkiye'de görevli bir zenci Amerikalı, içtiği esrarlı sigaranın verdiği ilhamla karakola telefonu açar: «Var bir Amerikalı binbaşı Corc Cebindir, şimdi Amerika, satmıştır arabasını bir Türk, nasıl denir uuhhhh adı...»

«Yakalayın, otomobil hırsızı var!» Bizim gangster adayını yakalarlar, o il senin, bu ilce benim. Onüç Chevrolet otomobili toplarlar. Arabalar kaçaktır, yurda gömrüklü girişi yapılmamıştır. Gangster adayı bey, buyrun cezaevine... Bizde hastaneye sağlam girenin hastaneden ya cenazesi çıkar, şanslı ise, hastalanmış bedeni... Cezaevine sağlam giren çürük, pırlanta gibi adam, cılk olarak çıkar. Oto hırsızı eline bir tabanca geçirir, silâhlı soyguna başlar ve de öncü olur: GANGSTER...

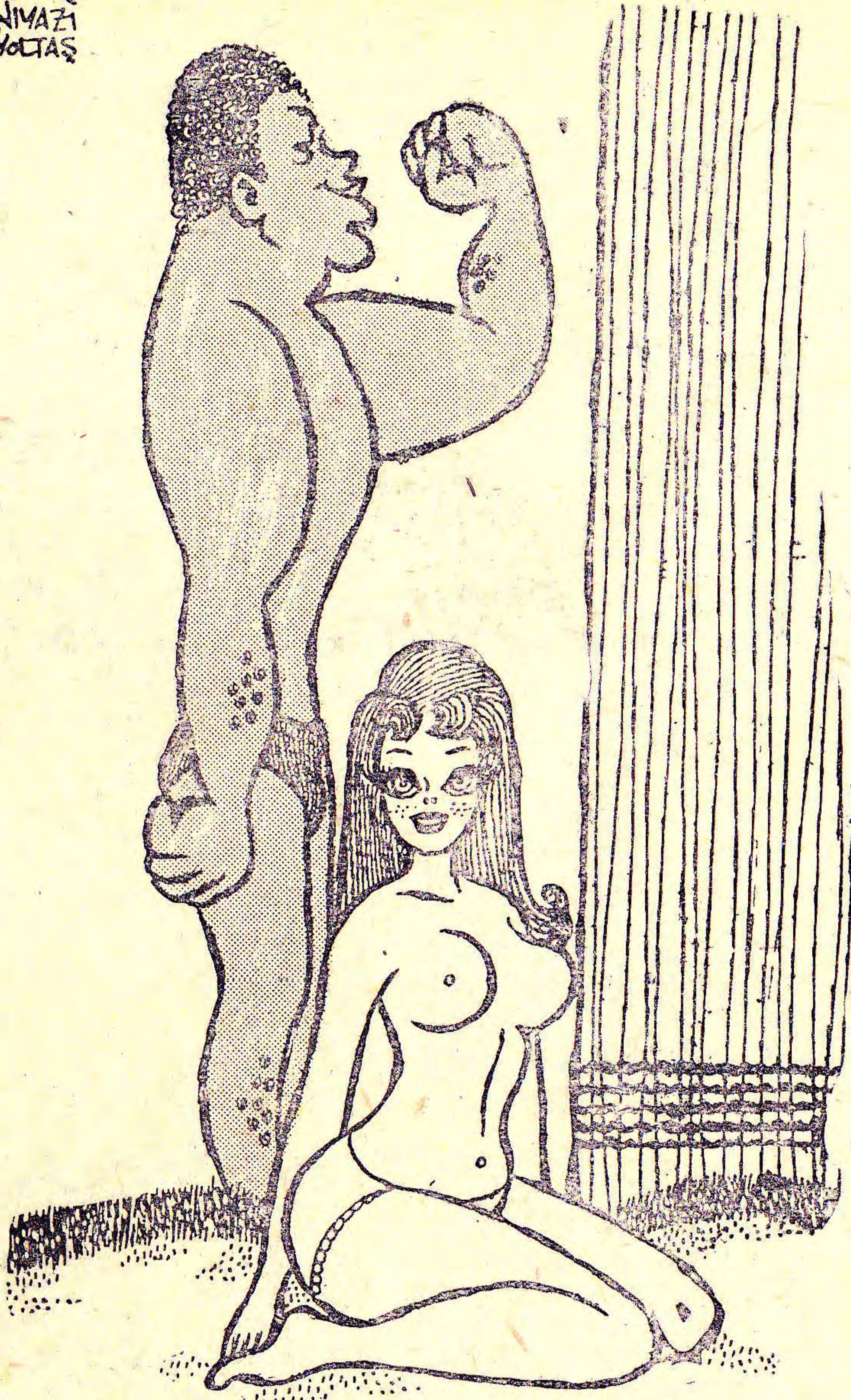
Olmaz olasıca, türemiyesice...

K. Doğan BÜKE

— Kokaryakıt ihracatından döviz sağlanacak. —

NİMAZİ
YOLTAŞ

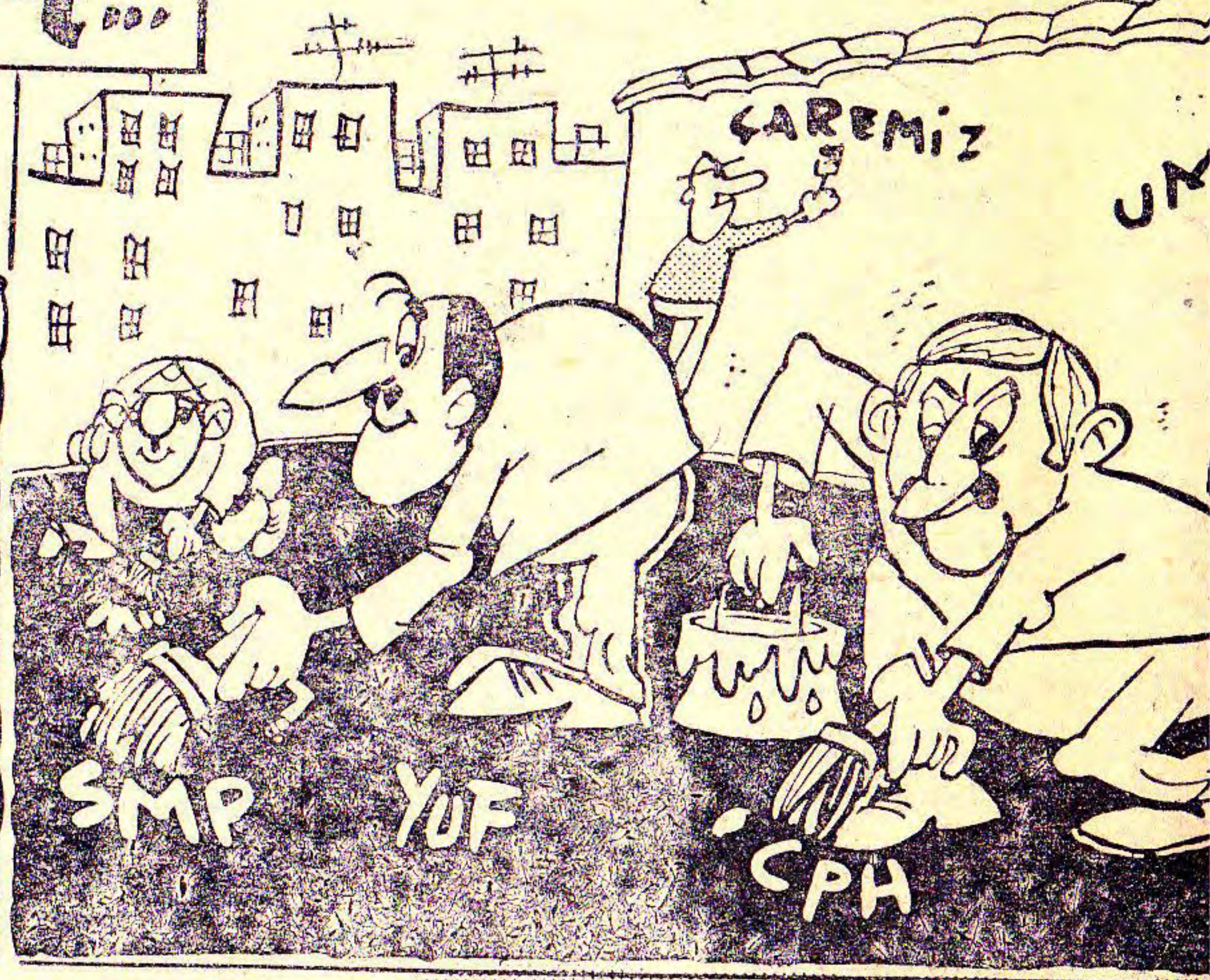
— Ne yapayım yâni, bu kış kok kömürü dağıtımı yok dediler,
ben de tedbir aldım!..

YARIŞMA Başlıyor...

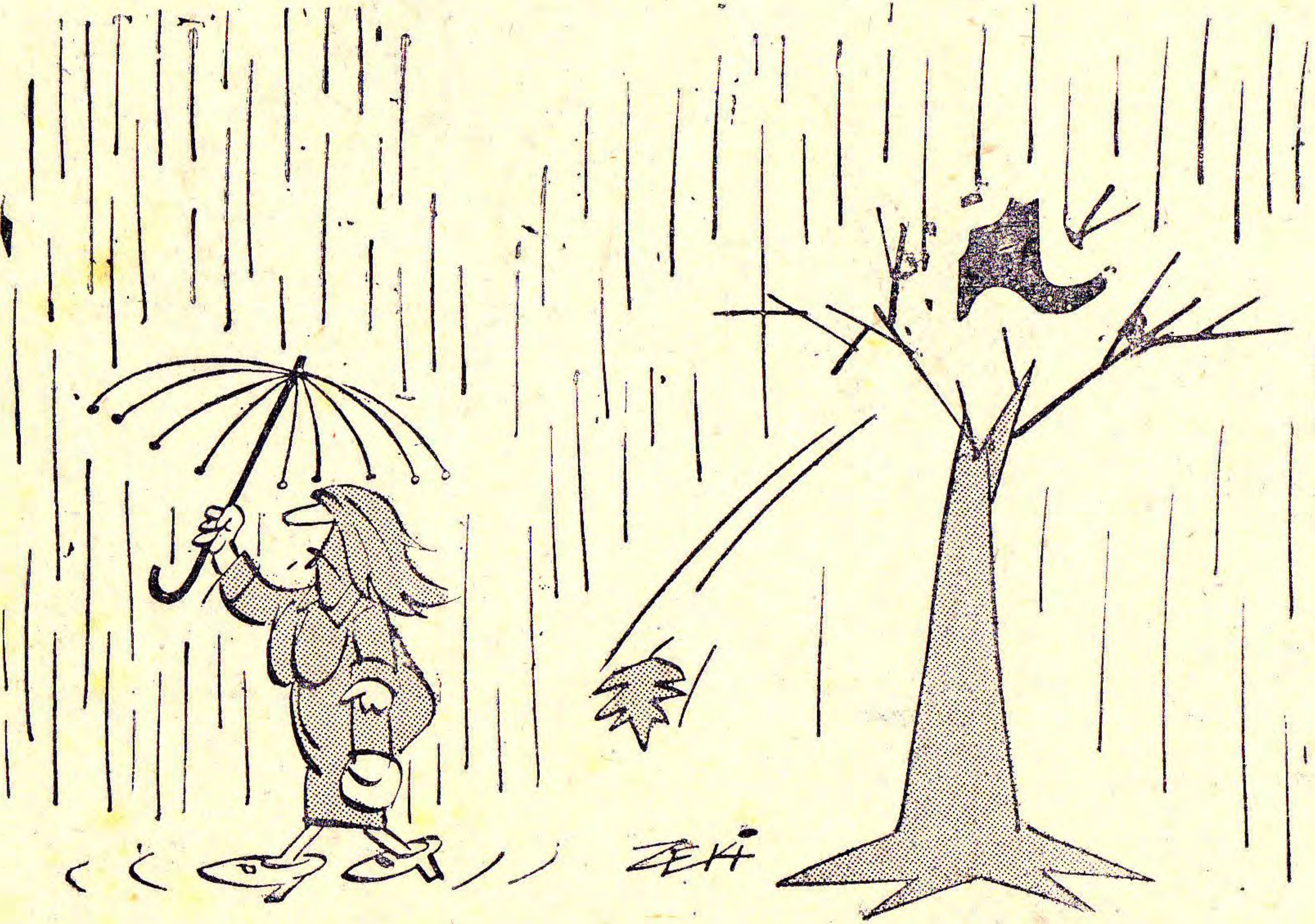
YAZAN
GİZEN
KEVKE
ŞÜREK

TV'NİN İLGİ ÇE-
KEN DİZİLERİN-
DEN OLAN "YA-
RISMA BAŞLIYOR"
PROGRAMINA TÜR-
KİYENİN'DE KATI-
LACAĞINI ÖĞREN-
DİK VE İLGİLİLERE
YARIŞMA KONULA-
RI SEÇME'DE YAR-
DIMCI OLMAYA
ÇALIŞTIK.....

BİRİNCİ YARIŞMA: TAKIMLAR GEŞİ-
YALAR İLE CADDELERE YAZILAR YA
EN KISA ZAMANDA EN ÇOK YAZ
RINCI SEĞİLİR...

ÜÇÜNCÜ YARIŞMA
GAZ TENEKESİ VE PORTAKAL
SANDIĞI GİBİ MALZEMELER İLE
VERİLEN SÜRE İÇİNDE GECEKONDU
YAPAN TAKIM YARIŞMAYI KAZANIR...

SONBAHAR!

— Kırmadan yıkayacağım h

RENKLERDEKİ BO-
AYA ÇALISIRLAR
ZAN TAKIM Bİ-

DUMUZ
KAHROLU
FASİ

İKİNCİ YARIŞMA: BİR TAKIM İŞPOR-
TACI DİĞER TAKIM İSE BELEDİYE
ZABITASI KIYAFETİNDEDİR. GAYE
KAÇMA, KOVALAMA, YAKALAMAK
VE YAKALANMAMAKTIR...

Şevket
Yılmaz

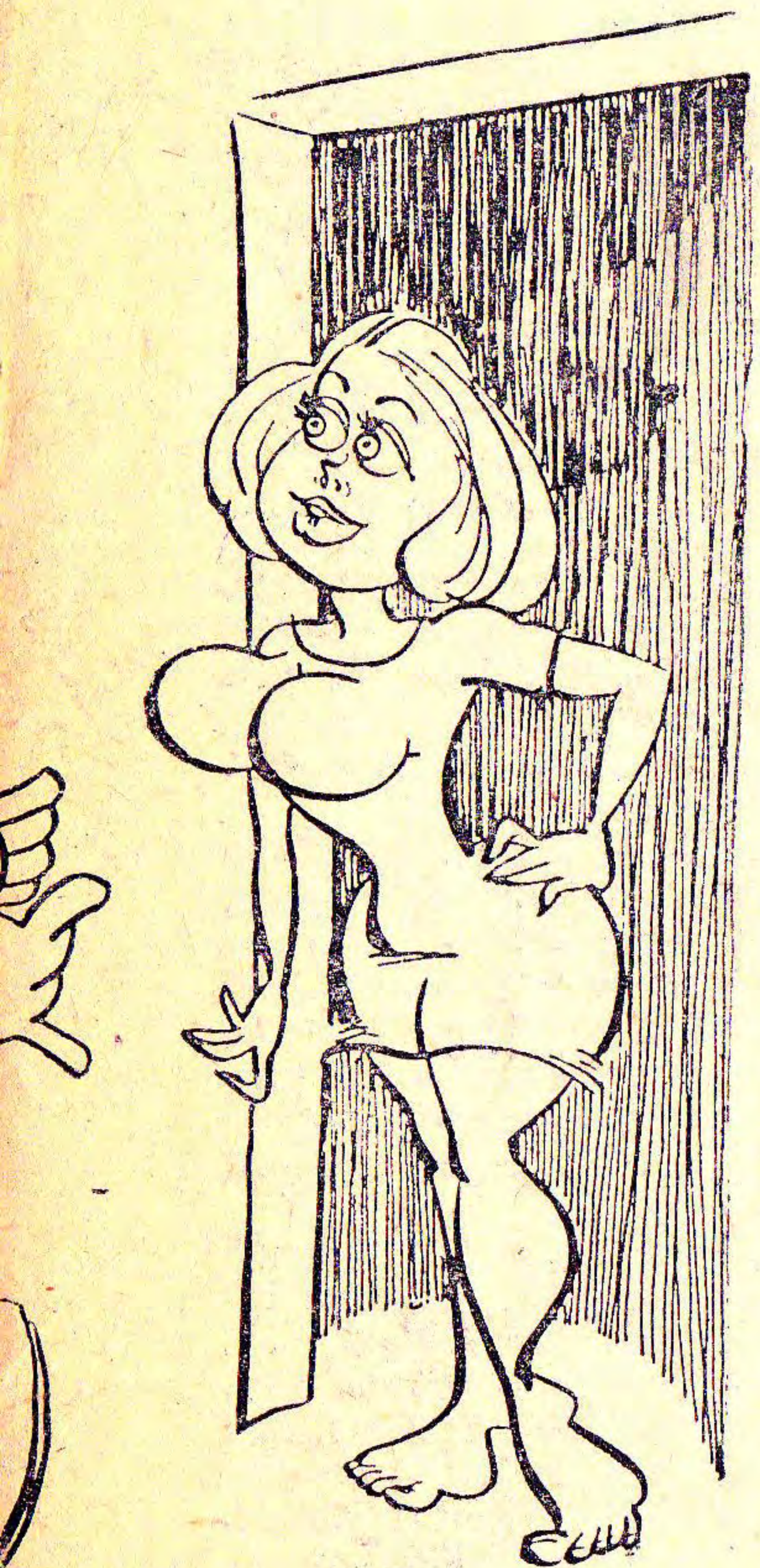

DÖRDÜNCÜ YARIŞMA TAKIMLAR P.T.T. HAVA-
GAZI-SU İETT-KANALİZASYON İŞÇİSİ KIYA-
FETİNDE YENİ YAPILMIŞ BİR CADDE ÜZE-
RİNDE ÇEŞİTLİ KAZILAR YAPARAK CAD-
DEYİ BOZMAK İÇİN YARIŞACAKLARDIR...

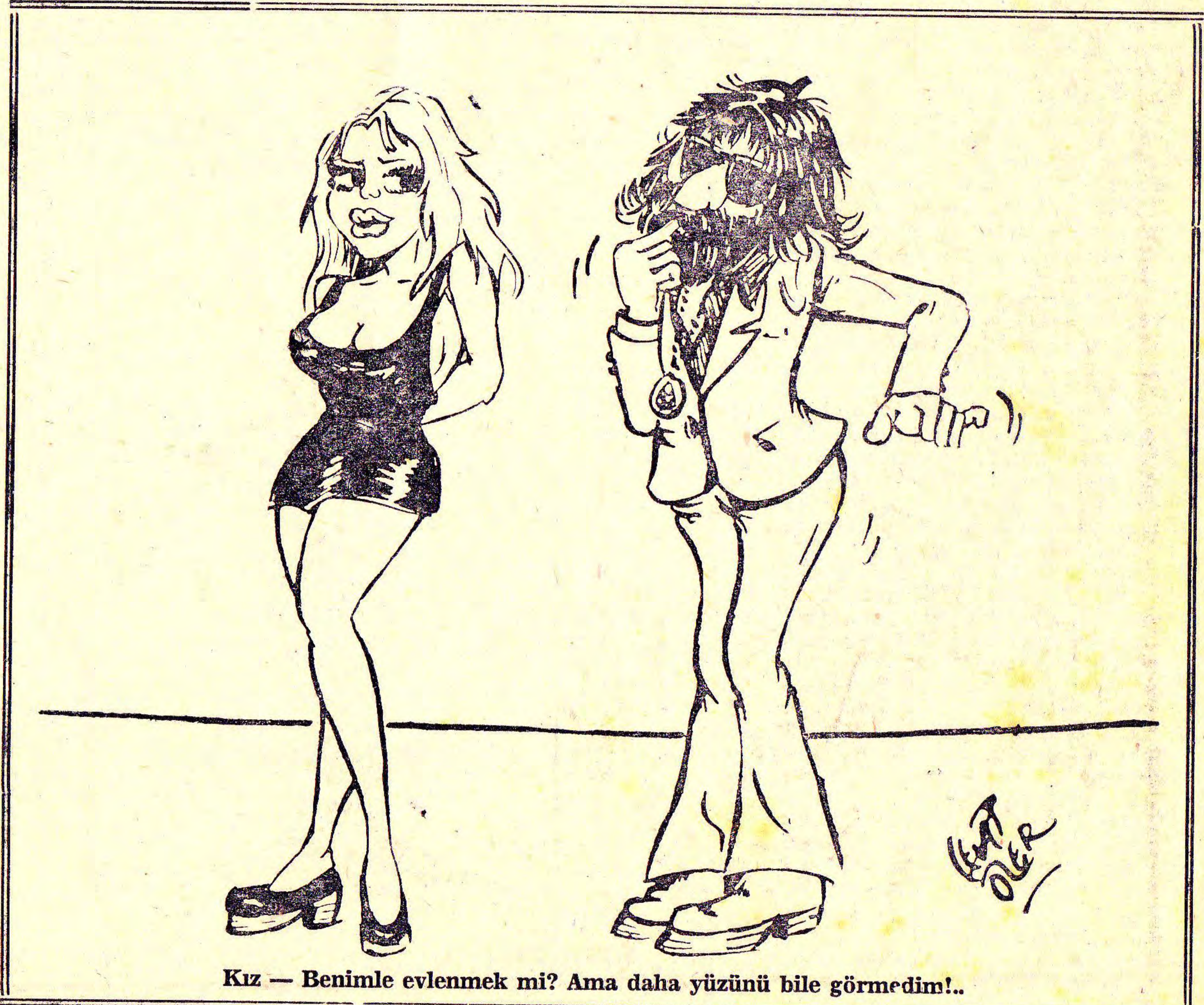
ÖZKAR

— Ayol, âr perdesi yırtıldı.. yerine «beyaz perde» kullanılıyor
senin haberin yok!..

ayyulapolyo.

abak için bir öpücük vadetmiştin!..

ÖZKAR

Kız — Benimle evlenmek mi? Ama daha yüzünü bile görmedim!..

Herkes böyle yapmalı!

Sulhi Dölek

UYKULU gözlerimde kararlılığın parıltısıyla kalktım sabahleyin. Akşamdan verdiğim söz sabaha dek uçup gitmemişti. Gösterecektim herkese. Sorunların çoğunun kuralları paspas gibi çiğneyip geçmemizden doğduğunu, kurallar gözetildiğinde kördüğümle-
rin kendiliğinden çözölmeye başlayacağını tüm inancızların gözüne sokacaktım. Beklesinlerdi hele.

Arabalarını «Park yapılmaz» levhalarına tırmandırıp öyle bırakanlar, pencereden şarır diye kafanıza bulasık suyu boca edenler, dolmuşlarda sigara içenler, karaborsacılaran bilet alanlar, sokakları kirletenler, ya ya geçidi olmayan yerlerde maymun gibi parmaklığı aşır taşıtların önüne atlayanlar; bayanlar baylar... Utanın kendinizden! Bugün 15 Ekim çarşamba. Bugün büyük bir gün olacak. Çünkü bugün ben; ne kurallara aykırı bir iş yapacağım, ne de başkalarının aykırılıklarına göz yumacağım. Kuraldan çok kuralcı olacağım. Necmi Pelvan, toplum senden görev bekler. İş başına!

Sabahları insanın düşünceleri ne garip bir sıra izliyor, dikkat ettiniz mi?

Evden çıkınca her sabahki gibi süklüm püklüm değil, göğsümü şişirerek yürüdüm durağa kadar. Her sabah benimle birlikte durağa gelen yaşlı kadın da, öteki bekleyenler de rahat olabiliyorlardı. Hiçbirini itip dirseklemeyecektim bu kez.

İlk gelen otobüse herkes bindi; bir ben, bir de o dediğim yaşlı kadın kaldık geride. Kadın güçsüzlüğünden binememişti, ben efendiliğimden. İkinci otobüs geldiğinde yaşlı kadın canını dişine takıp kendini içeri attı, ben yine durakta kaldım.

Otobüsler tenhalaşmaya başladı ve kimseyi incitmek zorunda kalmadan bindim birine. Saat on olmuştu ama, bu işin efendice yapılabileceğini kanıtlamıştım ya...

«Lütfen önce inenlere yol veriniz,» diyerek indim otobüsten. Basamakları tırmanmaktan vazgeçip alık alık suratıma bakanlara boşverdim.

Her zaman hiç düşünmeden geçtiğim köşede durdum. Işık, yayalara kırmızı yanıyordu. Ne güzel, ışığın üstünde bir de yaya resmi vardı. Türkçe bilmeyenler, okuma bilmeyenler bile anlardı. Okuma anlamayan bulunuyordu! Gelen geçiyordu, gelen geçiyordu.

«Ne bekliyorsun sen?» diye sordu kaçak sigara satan biri «Sevgilini mi, yoksa ışığın değişmesini mi?»

«Utanmıyor musun bu sigaraları satmaya?»

Duymadı sanki dediğimi. «Eğer sevgilini bekliyorsan, dileğinize bekle. Yok eğer ışığı bekliyorsan, çok beklersin»

Omuzlarımı silktim. İlgi çekici bir bekleyiş başladı. Gözlerimi ışığa çeviriyordum arada bir.

«Bozuk o ışık, bozuk,» dedi sigaracı.

«Bozukmuş! Herkes benim gibi yapsa işler öyle bir düzelirdi ki...»

«Ekmek çarpsın bozuk,» dedi sigaracı, yalvarır gibi. Acımış mıydı bana, neydi...

«Önceden söylesene kardeşim!» diye payladım adamı. Kural çiğneme-meye kararlı olduğumdan, bir sokak yürüyüp ışık olmayan bir köşeden geçtim caddeyi.

«Dilenmek ayıptır,» dedim karşı kösedeki dilenciye.

«Sakatlık ayıp değil, sakatı işsiz bırakmak ayıptır,» diye özdeyişle karşılık verdi.

Sokağın içinde iki ayıcı vardı. Arkadan gelenin ayısı yavru ayıydı. Yıldız takımını gibi; önde Büyük Ayı, arkada Küçük Ayı... Buna göz yuma-bilir miydim hiç? Büyüğüne boşve-

Oğlen oluyordu. Bu saatte işbaşı yapmanın anlamı yoktu. Vitrinde önceden görüp beğendiğim bir koltuk takımını almaya gideyim dedim. Evdekiler iyice eskidi zaten. Bize gelenler ayakta durmayı, yada yere bağdaş kurmayı bunların üstüne o-turmaya yeğ tutuyorlar artık.

Pazarlıkla mobilyacının ilk verdiği fiyatın sekizyüz lira aşağısında uyus-tuk. Eve kadar gönderecekti de koltukları. Bankadan parayı aldım, gel-dim.

«Fatura rica edeceğim,» dedim. Sırtındaki ceketi istemişim gibi baktı yüzüme:

«Ne faturası?»
«Fatura faturası... Bu koltukları bana satın karşılığı olan parayı al-dığınızı gösteren bir belge...»

Sırtıttı:

«Fıstık kabuklarını neden yere atıyorsunuz?»

Yerinden kalkıp ciddiyetle elini u-zattı:

«Tebrik ederim beyefendi.»
Haydaa!

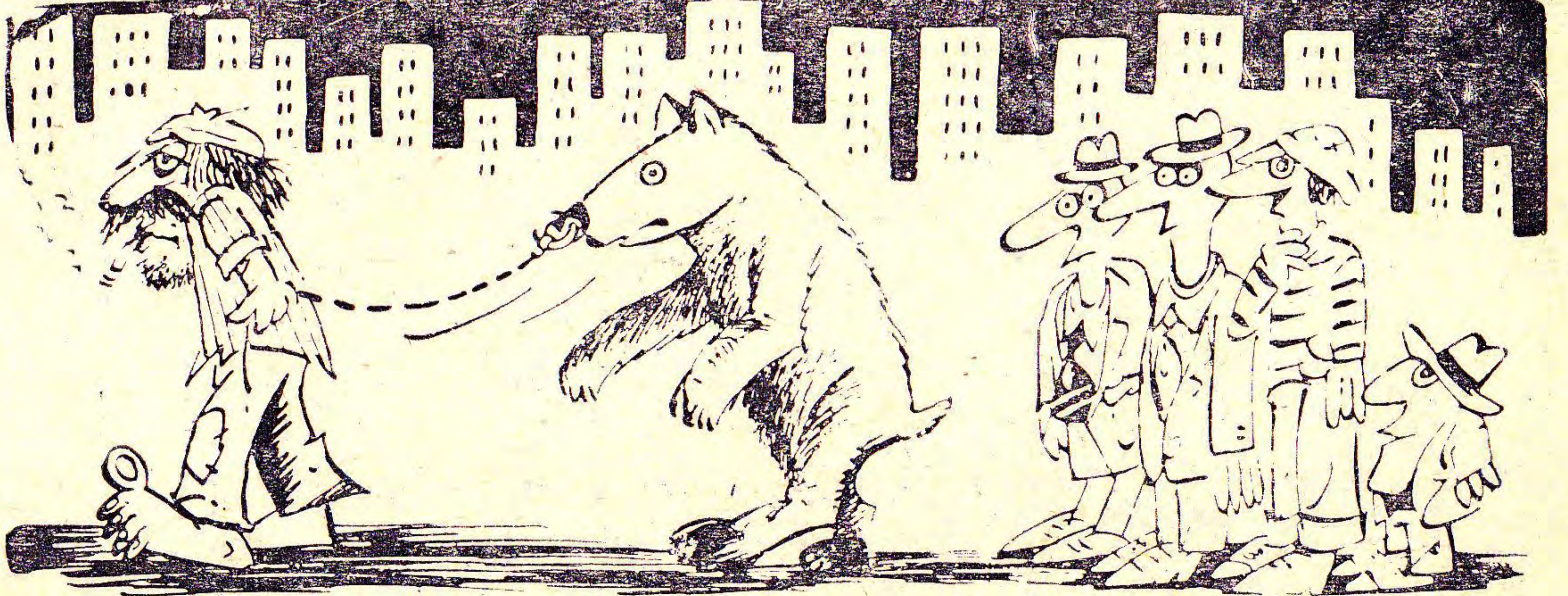
«Ne tebriği?» diye sordum, şaşkın şaşkın elini sıkarken.

«Ben yıllardır binerim bu vapura,» diye anlattı. «Hiç sevmediğim halde belki yarım ton fıstık yedim. Kabuk-arı da yere atarım hep. Neden, bili-or musunuz?»

«Muzurluktan olmalı,» dedim.

«Meraktan efendim, meraktan.

Hep beklerim ki, biri çıkıp beni u-yarsın... Yapma, ayıptır falan de-sin... Yok! Bugüne dek kimse söyle-medi. Artık hiçbir şey hiç kimsenin umurunda değil. İlk siz çıktınız. Doğrusu bravo!»

relim desek, minicik ayıcığa yazık değil miydi?

«Ne istiyorsunuz bu minicik ayı-cıktan?» dedim.

Öndeki ayıcı, ayısının zincirini çekti. Arkadaki de durdu.

«Ya sen ayıcılardan ne istiyorsun? Bir alıp veremediğin mi var ayıcı-larla?»

«Hiçbir alıp veremediğim yok,» diye açıkladım. «Aslını ararsanız bundan önce hiçbir ayıcıyla konuş-madım bile.»

«Gördün mü? Sen de haklısın, biz de. Git işte yoluna.»

Bu söylediklerinde bir mantık var-dı ama, neresinde olduğuna parmak basamıyordum. Belki mantık söyle-diklerinde değil, kabadayı görünüş-lerinde; üstelik benim tek olmama karşılık onların ayılarla birlikte üç-buçuk kişi olmalarındaydı. Daha faz-la ses etmeden yürüdüm.

«Size ilk söylediğim fiyatı ödeyin, yaparım faturayı. Üstüne pul bile yapıştırırım. Ama bu fiyata... Heh-hee... Aydan mı geldin?»

Vergi kaçakçılığına oyuncak ola-mazdım. Öte yandan, devlete üç ku-ruş kazandırabilmek için kendi ke-semden sekizyüz lira fazla ödemek de akıllıca görünmüyordu. Bir süre yerde otursak ne çıkar?

GÜN piç olmuştu. Karşıya ge-çip çoktandır görmediğim bir arkadaşı aramak geldi aklıma. Efendi görünümlü bir adam gelip karşıma oturdu vapurda. Ce-binden bir paket tuzlu fıstık çıkar-dı. Gözümün içine baka baka fıstık-ları yemeye, kabuklarını da yere at-maya başladı. Bir dayandım, iki da-yandım, tutamadım kendimi:

«Ayıp değil mi?»
«Efendim?»

«Peki, merakınız giderildiği halde neden kabukları yere atmaya devam ediyorsunuz şimdi?»

«Alışkanlık efendim, alışkanlık. Yıllardır yaptığım işi bir çırpıda ke-sebilir miyim?»

«Haklısınız efendim,» dedim. «Ko-lay değil.»

ESKİDEN Kadıköy yakası İs-tanbul yakasından daha dü-zenliydi. Gürültüsü, pisliliği bir derece daha azdı. Şimdi iki yan birbirleriyle yarış halinde. Ne bileyim; Boğaz Köprüsü yalnız taşıtların de-ğil, öyle şeylerin geçişini de kolay-laştırdı belki.

Dolmuşçunun biri çekmiş arabası-nı kenara... Yıkamayı az önce bitir-miş besbelli, yerdeki çamura bakı-lırsa. Kül tablasını çıkarıp kaldırı-ma boca etti. Sonra arabanın içini süpürüp çıkanları da savurdu yele.

«Bu kent hepimizin,» dedim. «Kir-letmesene!»

Öyle bir bakış baktı ki, yumruk geliyor sandım.

«Bu kent benim değil,» diye karşı-lık verdi. «Ben daha geçen yıl gel-dim. Bir iğnem bile yok bu kentte. Araba da benim değil.»

«Hiç değilse geçimin, ekmek pa-rar bu kentte.»

«Ben geçimimi değil, sokağı kir-letiyorum,» dedi, haklılığına inanan-ların güveni içinde. «Geçimimi baş-kası kirletiyor benim yerime.»

Konuşma politik bir havaya giri-yordu. Yürüdüm.

Açıktaki satılan tatlıların üstüne si-neğin biri konup biri kalkıyordu. Korna sesleri her yandaydı. Yayalar caddeyi her yerinden geçiyordu. Bü-tan gazı tüpleri getiren bir kamyon, yolun yarısını kapatmıştı. Bir ona-rım atölyesinin önünde on yaşında bir çocuk elektrik kaynağı yapıyor-du.

Arkadaşın evini buldum. Kapıda «Lütfen yavaş kapatınız,» diye bir yazı vardı. İçeri girdim. Kapıyı ka-patmaya niyetim bile yokken dur-dum, dönüp var gücümle bir tekme yapıştırdım.

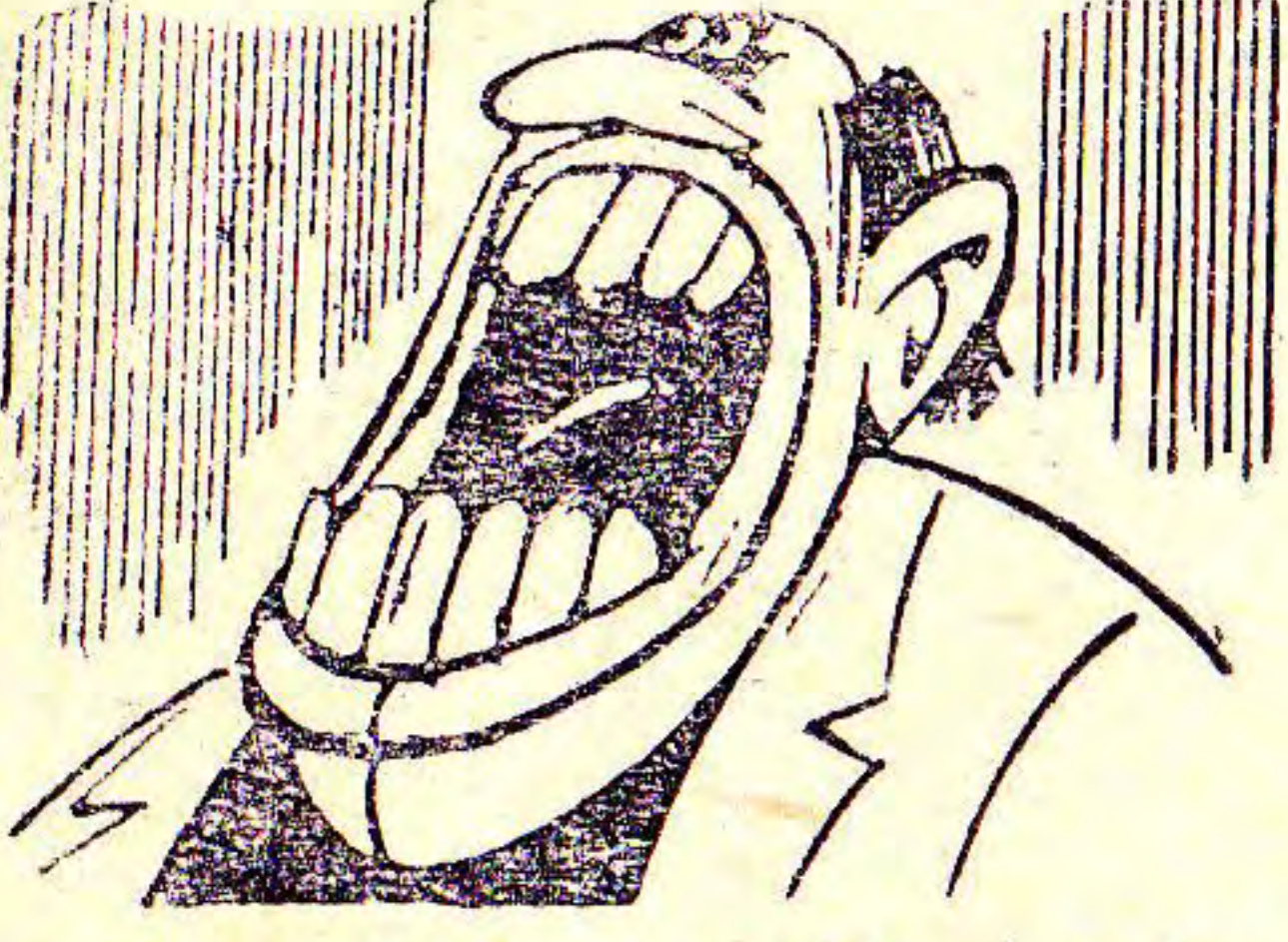
Duvarları sarsan gümbürtüyle bir-likte büyük bir yük kalktı omuzla-rımdan. Sabahdan beri ilk kez rahat bir soluk aldım.

— Türkiye'de, adam başına yılda yarım kilo et düşüyor. —

Sulhi DÖLEK

MINİK HİKÂYE :

KAZMA DEĞİL, DİŞ!

VE Allah insanları top-raktan, dişlerini de kemikten yarattı. Sonra yeryüzüne fırlattı. Otuziki adet inci, yaş elliye gelmeden çiğneyemez olur pirinci.

Bir süre öyle etmiştim idare. En sonunda dişçiye gitmekten başka kalmadı çare.

Çürükleri söktürecek, yerlerine altundan yenilerini dök-türecek. Uymazdı çarşıya evdeki pazar. Dişçi, ağzıma önce attı bir nazar:

— Dişler de amma iri ha, dedi, kesmek için ister sağ-lama hızar...

Başladı baştan. Sanki kazık çıkartıyordu çakılmış taştan:

— Bu çürümüş...

— Şu da geriye doğru yürü-müş.

— Beriki ilerde çıkarır ma-zarat...

— Alttaki sallananı da ede-lim azat.

— Sıra azılara geldi, ağzını aç, dilini sağa uzat...

— Diş değil sanki peynir. Şunlarla yemek değil, sadece paluze yenir. Alttakiler ta-mam. Üsttekilere sen hayır desen de bırakmam. Bunlar sağlam ama, görünüşe aldan-ma. En çok beş yıl görürler iş. Biraz daha dayan, ağzında kalmıyor diş. Bitireceğiz baş-ladık ya çekime. Önce hükü-mete, sonra güven hekime.

Etme, eyleme... Vakit kal-mamıştı öyle dememe. Kerpe-ten ondan, otuzbir dişim a-vucumdaydı.

— İstersen dedi, bu kalsın

nazarlık...

— Yoook, dedim, tamamına gayri pazarlık. Ters düşürme beni İstiklâl Marşımıza. Allah pazar versin çarşımıza. Ol marşta şöyle bir mısra var: «Medeniyet dediğin, tek diş kalmış canavar!»

Bir hafta sonra ağzımda yepyeni takma dişlerim var-dı, gıcır gıcır. Yiyip içemiyor-dum, muhallebiyi götürsem ağzıma çiğneyemezdim, çün-kü acır.

Ya sabır diye diye, vardım yine dişçiye:

— Ne oldu?

— Felâket!

— Hayrola?

— Kullanamıyorum...

— Arabayı mı?

— Hayır, yaptığın dişleri...

— Hele şuraya çök, derdini öyle dök. Baştan başla.

— Yahu bunun başı...

— Şimdi karnın acıktı di-yelim. Sofraya oturdun, ne yapıyorsun?

— Aman doktor, benimle dalga mı geçiyorsun allasen.

Sofraya oturulunca elbette çiftetelli oynanacak değil ya. Yemeye başlanılır.

— Kızma birader. Yemeye başlayınca dişlerin nerede?

— Ağzımda elbette...

— Olmadı...

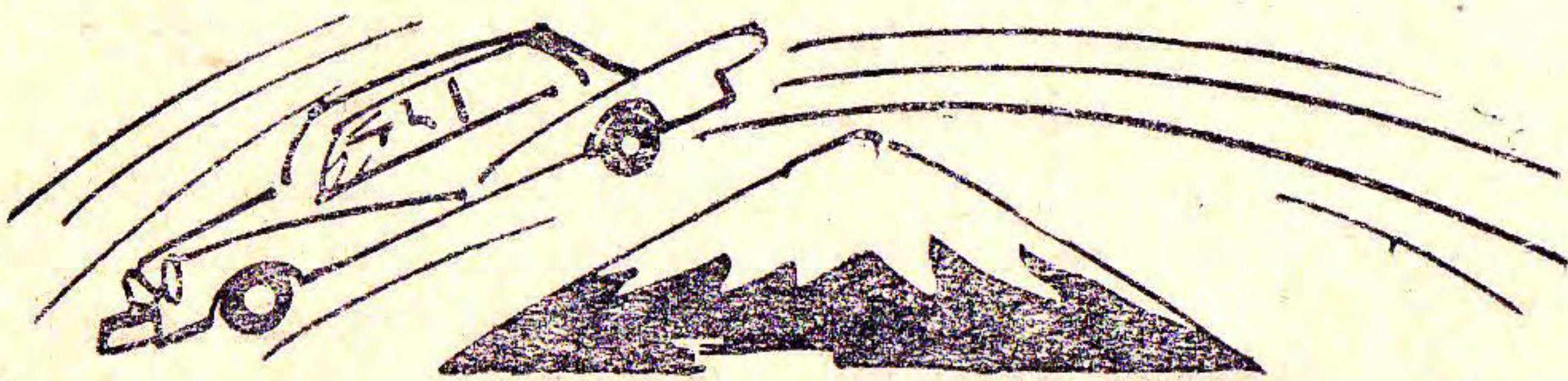
— Neden?

— Olmadı ya. Bunlar Allah yapısı değil ki. Fazla zorlan-maya gelmezler. Yemekten önce çıkaracaksın. Takımları indirince aşağı, korkma ye-meklere at kaşığı. Kendine et-me eziyet. Ye iç keyfince, ol-sun âfiyet!...

— Yahu ben bunlara tonla para saydım, süs gibi kullan-mak için değil elbette...

— Lâfım bitsin, sabret de. Nerede kaldıktı?... Tamam... Yemek bitince tamamlamı-zlık işlerini. Ondan sonra-cıma tak giyri dişlerini. He-le sâkin ol, kızma. Ağzındaki-ler diştir bayım, değildir kaz-ma!

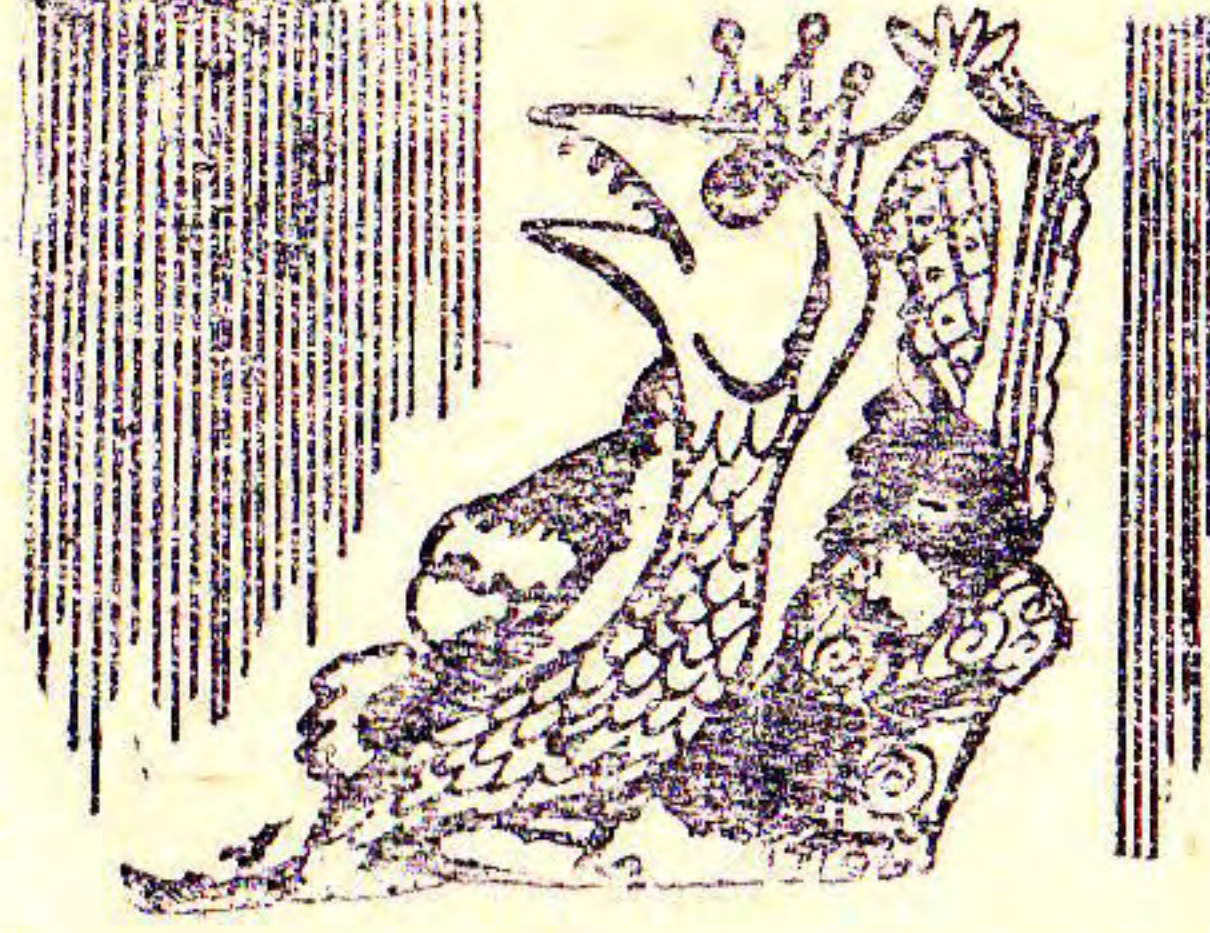
LAFA BAK, SÜNGÜ TAK!

- * Zengin dağdan arabasını aşırır, fakir vergi dairesinde yolunu şaşırır.
- * Üzüm üzüme baka baka, karaborsacı deposundaki malları sa-ta sata kararır.
- * El elden, AP Genel Başkanı Süleyman, Başbakan Demirel'den üstündür.
- * Ortada sandık. Oy ata ata usandık.
- * Eceli gelen kelp cami duvarına siyer, sonu gelen politikacı abdestsiz camiye girer.
- * Bakarsan bağ, bakmazsan dağ, sütün içine patates püresi ka-rıştırırsan halis tereyağ olur.
- * Bir söyle iki dinle. Seç sömürücülerin komisyoncularını, dört yıl inle.
- * Akıl yaşta değil, baştadır. Demokrasi kafalarda değil, copta, çivili sopada, taştadır.
- * Avcı avında, yolcu yolunda. Bazı yöneticiler holdinglerin ko-lunda.
- * Leyleğin ömrü lallakla, memurun günleri gazetelerdeki zam-haberlerine bakmakla, sigara tiryakilerinin yaşamı kibrit yak-makla geçer.

GEÇMİŞTE BUGÜN :

SULTAN PALAMUT'UN TAHTA CÜLÜSÜ

İKİYÜZ yıl önce Sultan Palamut tahta cülûs eylemiş, atılan yüzbir pâre topla saltanatı peylemişti. Etek öptürme töreninden sonra hakan kendine korku ile bakan vezire:

— Baka vezirim, dedi, sarayda kaç cellât bulunupdur?

— Sekiz dilsiz, dokuz akılsız, dört kement urucu, beş kuyucu, iki de baltacı var hünkârım.

— Bunlar şimdi boş mu durupturlar?

— Emirlerinize âmâdedirler sultanım.

— Önce karındaşım Kurban Paşa'nın hakkından geline. Şeh-zade veletlerimin leşleri yere serile. Validem Haseki Sultanın icabına bakıla. Tüm hısım akrabamın köküne kibrit suyu dökü-le. Hülâsa-i kelâm, cümlesi dünya meşakkatinden halâs edile.

Akşama doğru hünkârın masası üzerine konmuştu sekiz altın tepsi. Padişah arap cariyeye:

— Patlat, dedi, soğugundan bir pepsi!

Tepsilerdeki hısım, akraba kellelerine baka baka içti. Zevk-ten dörtlük oldu, kendinden geçti.

Dalkavuşuna:

— Eyi mi ettik, kötü mü bre soytarı? diye sordu.

Dalkavuk korkudan tırnaklarını yiyordu:

— Bana kahırsa yazık, dedi, cülûslarda daima akraba-i taallû-kat yemektedir kazık.

Kızıştı hünkâr:

— Bu densizliğin yanına kalmayacaktır kâr.

— Ama asaletlüm...

— Bre sus. Konuşuyor bak hâlâ. Hayatta kalsalardı hazinenin başına olacaktı belâ. Bunlar gözü doymaz, arsız kediler. Gel-sin ödenekler, usulsüz krediler. Milletten başkasını soymazlardı, hazine-i Osmaniye'nin tamamını yediren soymazlardı. Sülâlemizi temize havale eyledik. Böylece devlet-i muazzamanın geleceğini peyledik.

TELEVİZYON :

BİR ŞARKI VE DÖNDÜRENLER BU ÇARKI

— Gürültü ağaçla önlenecek. —

Sayın se-yirciler, şim-di stüdyoları-mızın gedik-illerinden Le-man Tatlıses

programına başlıyor. Hazır ol-sun herkes. İlk eser Dede'den, sizler duyamayacaksınız. Çünkü nezledir, söyledi pes perde-den. İkinci eseri paramparça etti sansürün keseri. Üçüncü beste, kuruldan geçemedi âheste âheste. Makamı karıcığâr, kendi gitti ismi kaldı yadigâr. Teknik ârıza ile zamanın bir kısmını yitirdik. Tek şarkı ile programı bitirdik. Şimdi bir sigara yak, şarkıyı söyleyene değil, söylete-ne bak.

Programı yapan: Ahmet Karasa-pan.

Kurgu: Kemal Burgu.

Ses kayıt: Mehmet Hopsayıt.

Kameraman: Hasan Eleman.

Ling: Ömer Darling.

Makyaj: Ali Gırgıraj.

Stüdyoda Sinekleri Kovalayan: Ali Yayan.

Soliste moral veren: Nihat Dağ-daviren.

Sazları sıralayan: Lütfi Zırlayan.

Kameranın terini silen: İshak Gülen.

Yerleri paspas: İzzet Papas.

Teknik direktör: Rıza Heparıza.

Dinleyici . Resepsiyon: Kırk mil-yon.

«TENEKE»

Sanat Eistitüsü son sınıftayken dersimiz Teknoloji Bilgisiydi. Öğretmenimiz metalleri anlatırken sıra «teneke»ye gelmişti. Tenekenin nasıl birşey olup, neden ibaret olduğunu anlattıktan sonra öğretmenimiz, dersle ilgili görünen bir arkadaşımıza:

— Söyle bakalım, teneke nedir? diye sordu.

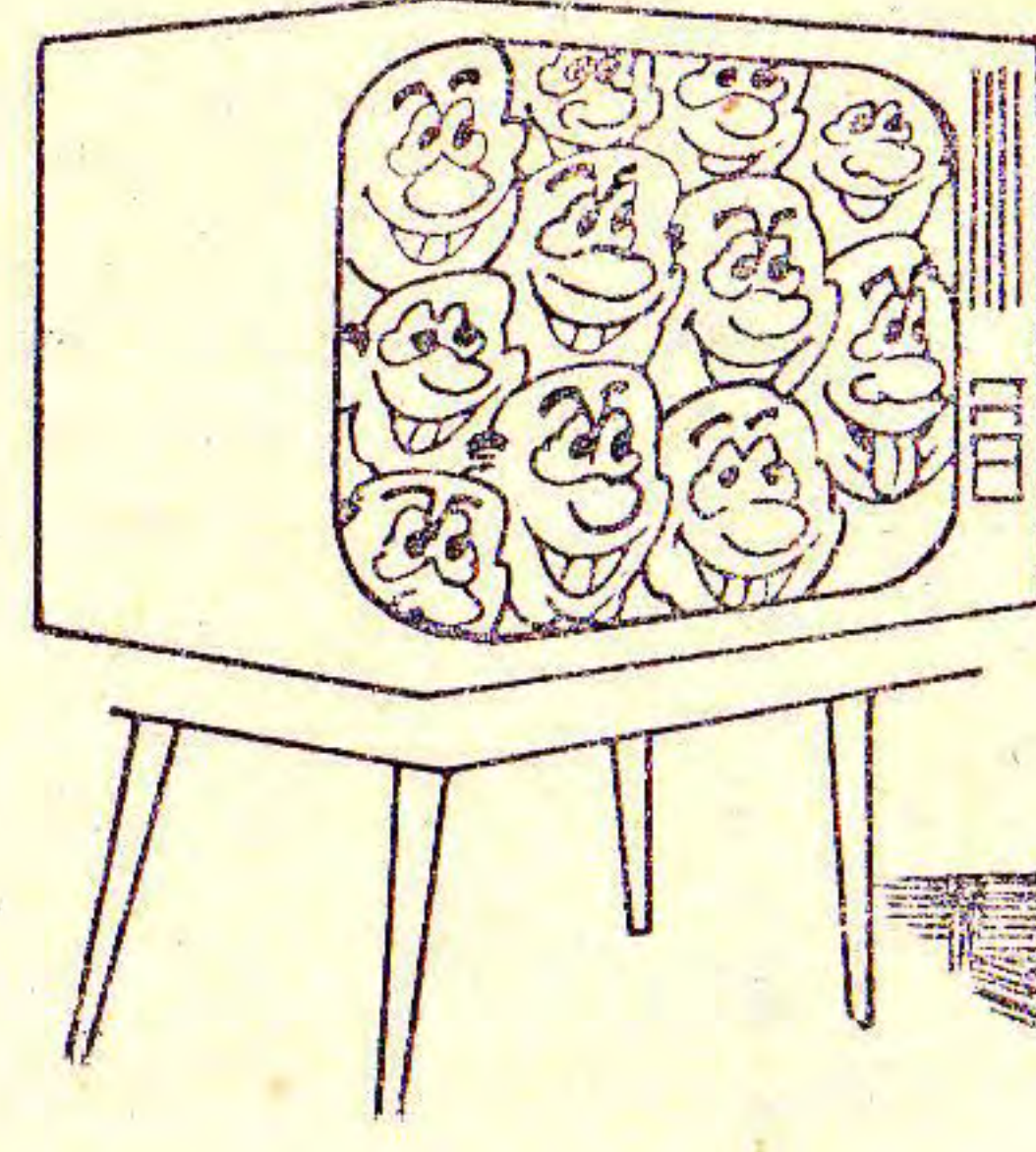
Öğretmenin sorduğunu ilk anda anlayamayan arkadaşımız, yanındaki arkadaşına öğretmenin ne sorduğunu sordu. O da «Öğretmen teneke nasıl bir şey diye soruyor» diye cevap verdi.

İki gün önce almış olduğu hikâye kitabını yeni bitirmiş olacak ki soru sorulan arkadaş, öğretmene:

— Okudum hocam, çok güzelmiş, Yaşar Kemal'e tebrikler!... demez mi!?

Mehmet KELEŞ

2 — Hamburg 26 Borgfelder Str. 16, Zimmer 515
BATI ALMANYA

— Karıcığım sana kaç kere söyledim... Televizyonun önünden böyle geçme!..

BAĞKUR

İki arkadaş oturmuş konuşuyorduk. Bir ara ben radyoyu açtım. Haberleri dinlemeye başladık. Haberlerin arasındaki: «Bağkur'a üç aylık pirimlerini yatanların yarından itibaren ölümleri halinde yakınlarına maaş bağlanacak» cümlesi üzerine; ça-

yını yudumlamakta olan hanım arkadaş, içini çekerek:

— Yarın çok ölen olur... demez mi?!

Handan TAŞKIN

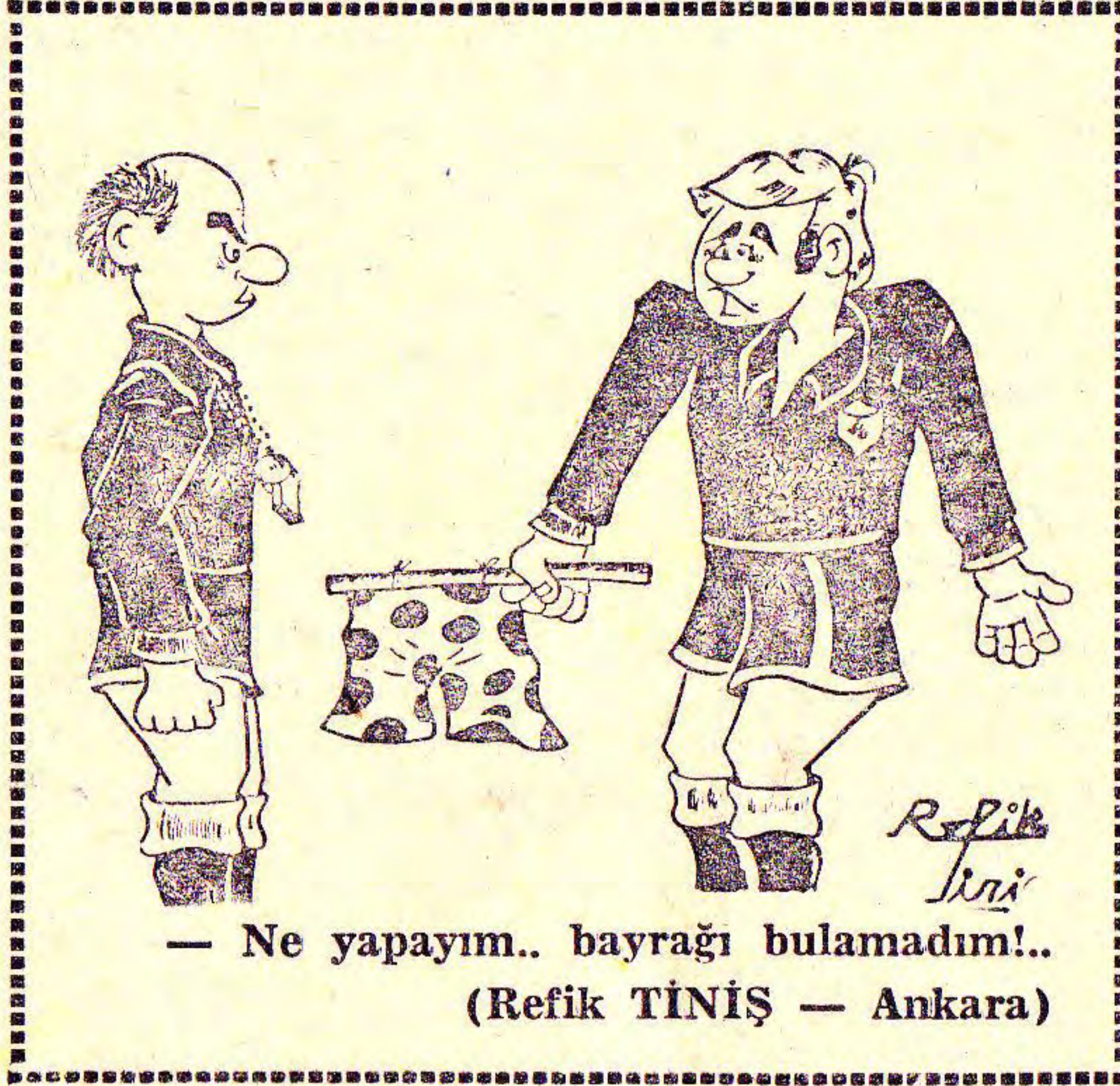
Lise matematik öğretmeni eşi.
YUMURTALIK

BİLMECE — BİLDİRMECE

- * Görünmediği halde çalınan nedir?
«İSLİK»
- * Kırıldığı zaman işe yarayan şey nedir?
«YUMURTA»
- * Dünyanın en parlak devri hangisidir?
«CİLÂLİ TAŞ DEVRİ»
- * Suyu düştüğü halde ıslanmayan nedir?
«GÖLGE»
- * Başbakanlarımızın ortak yanı nedir?
«ADRESLERİ»
- * Dünyada en çok bulunan müessese nedir?
«EVİLİK MÜESSESESİ»
- * Dört ayaklı olduğu halde yürümeyen nedir?
«MASA»
- * Kadınlarda en tehlikeli yaş nedir?
«GÖZYAŞI»

Fahri GÖKDAĞ

3572 Sok. No: 1/6 kat: 1 — Gürçeşme/İZMİR

KORKAK

Dövülmekten değil de
Dövmekten korkarım
Ölmekten değil de
Öldürmekten korkarım

Sevmekten değil de
Sevilmekten korkarım
Ağlamaktan değil de
Ağlatmaktan korkarım

SÜLEYMAN ERCAN
Ataç Sok. 35/5 — ANKARA

AH.. ECEVİT!

Ecevit hayranı olduğumu, tüm kasaba halkının bildiği lise öğretmeni Mehmet bey, son günlerde:

— Ah, Ecevit ah! diye yakınıyordu.

Mehmet öğretmeni, Ecevit'ten yakındırarak değişikliğe hayret eden nüfusçu Ahmet efendi, bir gün öğretmen Mehmet beye sorar:

— Arkadaş, daha düne kadar Ecevit hayranıydın; ne oldu sana?

— Daha ne olsun be kardeşim, Ecevit bir türlü bu kasabaya uğramadı.

— Uğrasaydı ne olacaktı?

— Ne olmazdı ki... O halka hitap ederken, ben de bir «Yuh» çekirdim, böylece müdür Mehmet bey olurdu!

Handan TAŞKIN
YUMURTALIK

NE YAPAYIM SİZİ?

Öğretmen Okulundan yeni mezun olmuş, bir köy ilkokuluna tek öğretmen olarak atanmışım.

Birleştirilmiş beş sınıf okutuyordum. Öğrenciler derslerine hiç ilgi göstermiyorlardı. Ben de derslerine çalışınlar diye onları sıkılıyordum. Bir gün de:

— Eğer derslerinize çalışmazsanız sizleri ikiyle çarpar, dörde bölerim... demiştim.

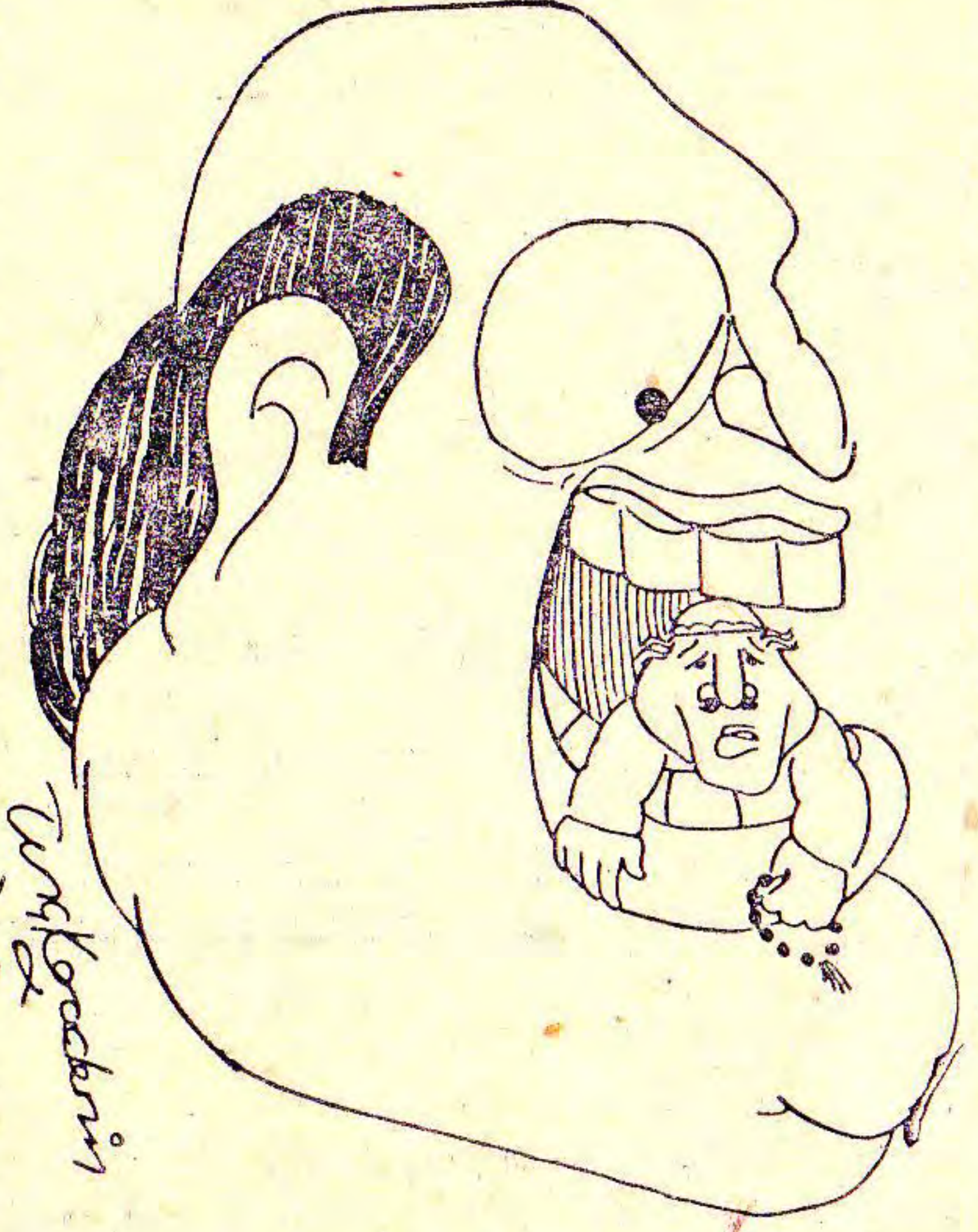
O gün Matematik dersindeydik. Üçüncü sınıflar hiç çalışmamışlardı. Öğrencinin birisi sorulan problemi yapamadı tahtada bekliyordu. Sinirlendim ve bağırdım:

— Ben sizleri ne yapayım? İyi davranıyorum çalışmıyorsunuz. Dövüyorum, çalışmıyorsunuz... Ben şimdi bu arkadaşınızı ne yapayım?

Saf bir öğrenci ayağa kalktı ve büyük bir saflıkla:

— Öğretmenim ikiyle çarpın, dörde bölün... demesin mi?!

Saffet GÜLER
Musabeyli Nahiyesi İlkokulu
öğretmeni — YOZGAT

Demirel'in sakızı!
(Tunç KARADENİZ — İst.)

KIZIM

Sende bugünlerde
Bir değişme var
Baksana hep seni
Yansıtıyor aynalar
Gönlün huzursuz
Arzuların çapkın
Senin de sevdaya
Düşme zamanın
Koş koş, gözlerin aydın
Senin de sevdan
Yeşermiş kızım
Her attığın adımı
Ölçerek at kızım
Ki, demevesin sonra sen de
Aaaahlar çekerek:
Bu da benim ilk gözağrım!

C. TEKTAŞ
Bahçelievler — ANKARA

UNUTKANLIK

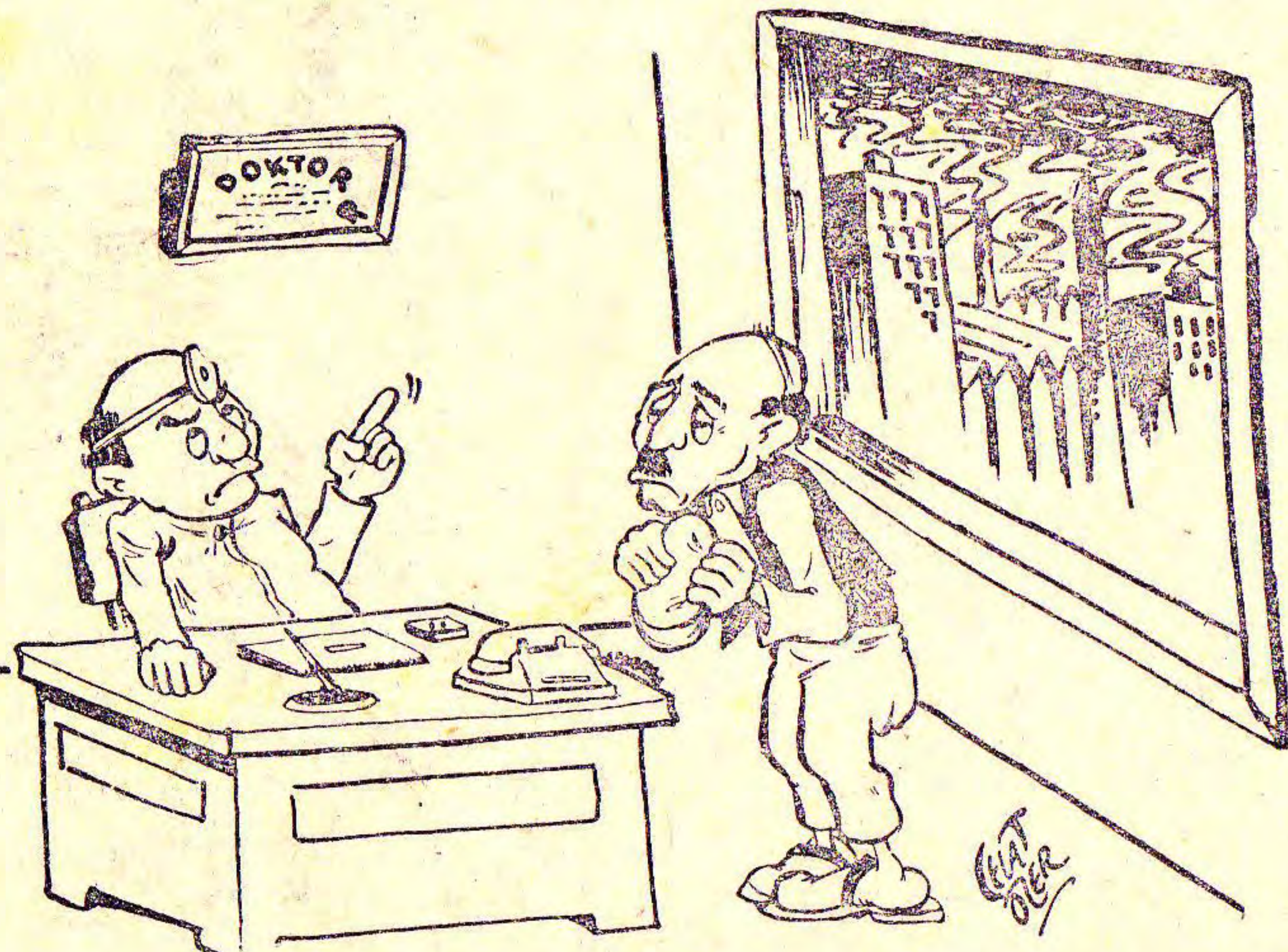
İhtiyarın biri, eczaneye girip eczacıya:

— Oğlum baksana, bana bir tüp asetilisalisilik asit verir misiniz?

— Asetilisalisilik asit mi dediniz? Yâni aspirin...

— Tabii tabii... Hep adını unutuyorum şu meretin.

Hüseyin KÜÇÜK
Hisar Mah. Lâle Sok. No: 20
Manavgat/ANTALYA

Doktor — Cığerlerinizden hastasınız. Temiz hava almak için evinizden çıkmayın!..

(Cevat ÖZER)

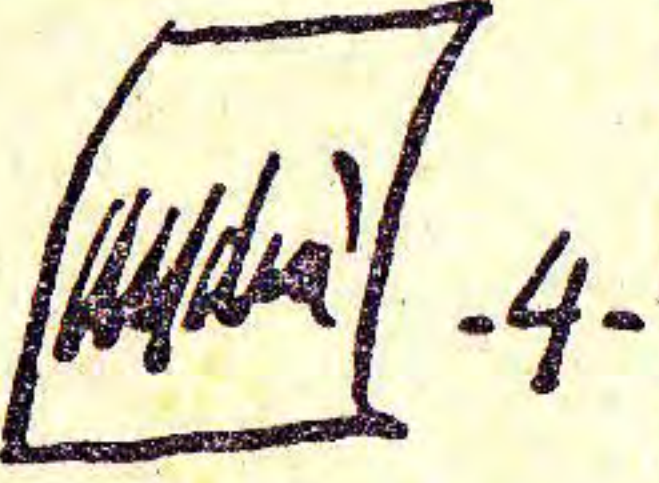
SEVİMLİ ESKİYA

Bu romanı Şehir
eşkiyalarının
okuması yasaktır.

vazan ve çizen:
Aydın
Aliustaoglu

Hızlı Osman, Hirbo
Ağanın ineklerini ve
de çobanını dağa
kaldırdıktan sonra
şimdi de yeni pro-
jeler peşindeydi.

Hirbo Ağanın fıstık
gibi bir metresi var-
dı. Bir içim memba
suğu gibi. Birden
aklına El-Fetih tipi
bir fikir geldi.

KADININ ROL ALMADIĞI RESİMLİ
ROMANLAR BEŞ PARA ETMEZ.
BUNUN İÇİN AĞANIN VESİKASIZ
AYRADI ZİLLİ PAKİZEYİ KAÇIRI-
CAAM HASAN!

BU HERİF
DELI BE!

BANA BAK PATRON!
SEN AKLINI MI YI-
TIRDIN... BU İŞ ÖÖLE
DEVLET ADAMI FA-
LAN KAÇIRMAYA
BENZEMEZ. DELİK
VE DE DEŞİK EDER-
LER SENİ!..

DELİLİK BİZİM MESLEĞİMİZ
HASAN! ŞİMDİ BEN GİDİY-
RUM. SEN İNEKLERE GÖZ
KULAK OL! HADI EYVALLAH!

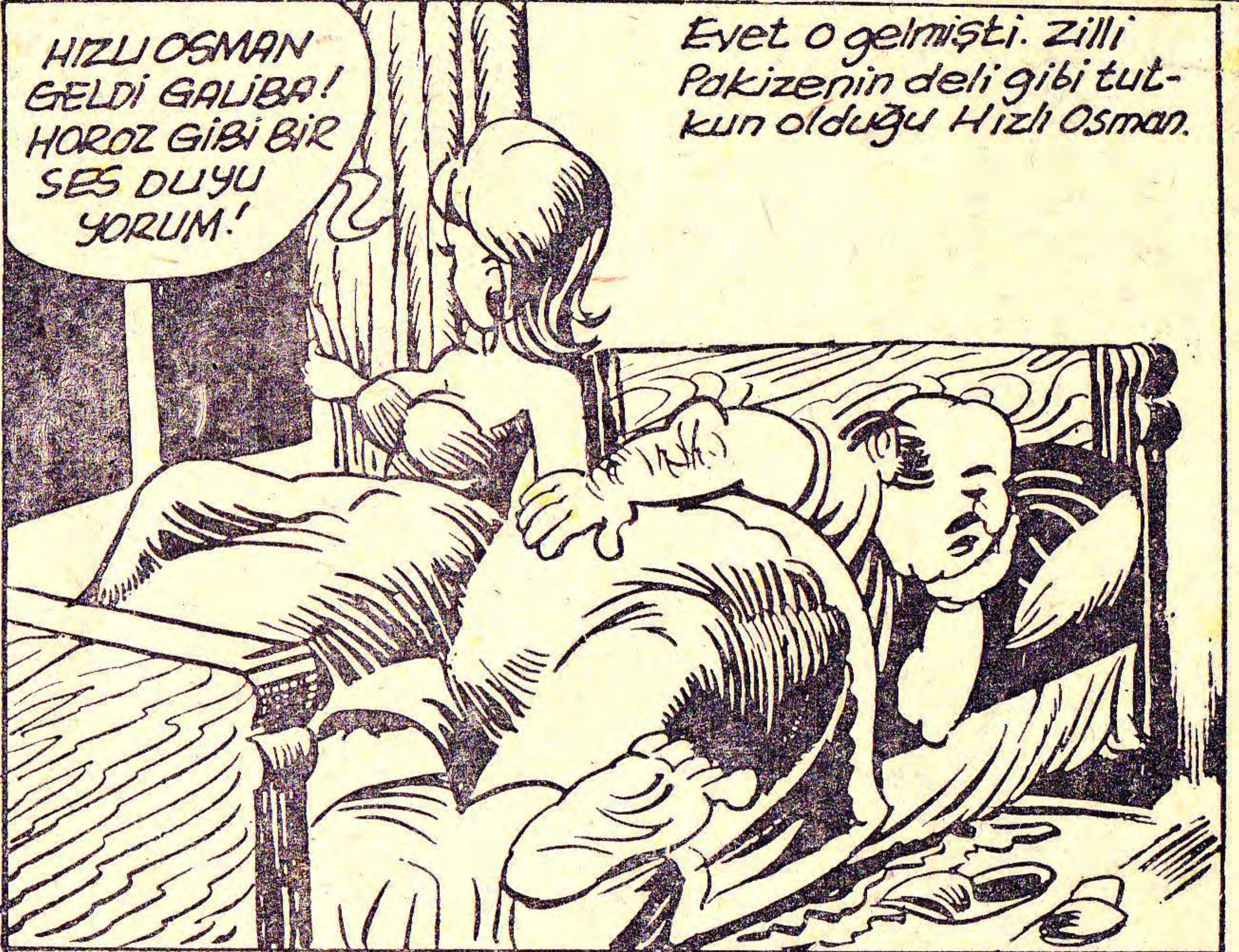

Hızlı Osman bütün hışmı ile
Hirbo Ağanın çiftliğine doğ-
ru. inek adımları ile ağır
ağır gidiyordu.

AKŞAM OLDU...
KÖY GÖRÜNDÜ. AĞA
YATAĞINA TUNEMİŞ
TIR. ZİLLİ PAKİZEYİ
DÜŞÜNDÜKÇE EKŞİ
ERİK YEMİŞ GİBİ
İÇİM GICIK
LANIYOR!

HIZLI OSMAN
GELDİ GALİBA!
HORİZ GİBİ BİR
SES DUYU
YORUM!

Evet o gelmişti. Zilli
Pakizenin deli gibi tut-
kun olduğu Hızlı Osman.

Ağanın gecenin
karanlığına bürün-
müş sessiz şatosu
önünde zampara
bir horoz vardı.

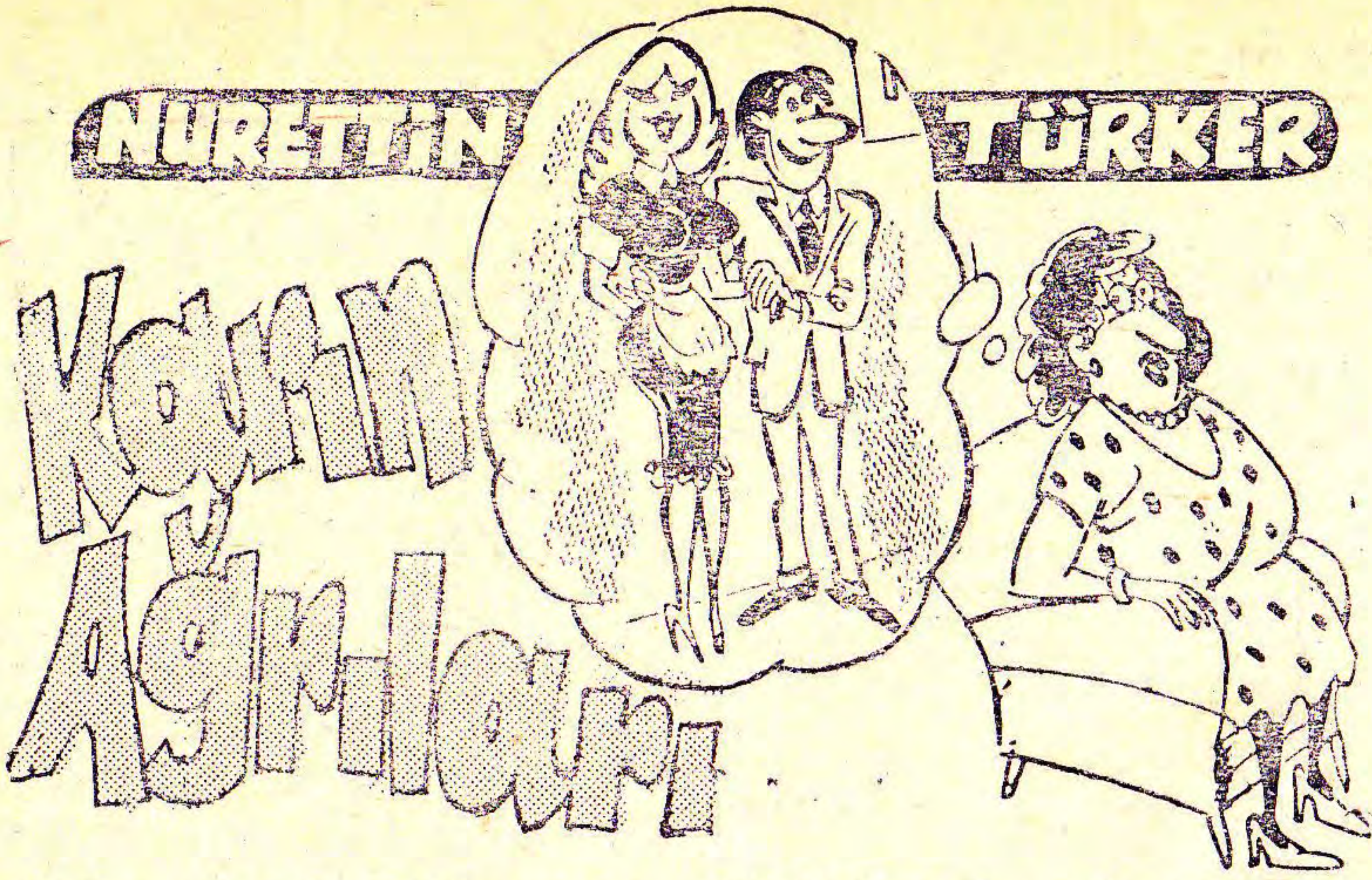

VAZİYET GA
YETLE GÜZEL!
ŞİMDİ AVRADI UYANDIR-
MALI! OOO UYANMIŞ
BİLE!..

AH NE GÜZEEL!
YANILMAMIŞIM
O GELMİŞ!

HEMEN HAZIRLANIP
KAÇIRILMAMI BEKLEME-
LİYİM!

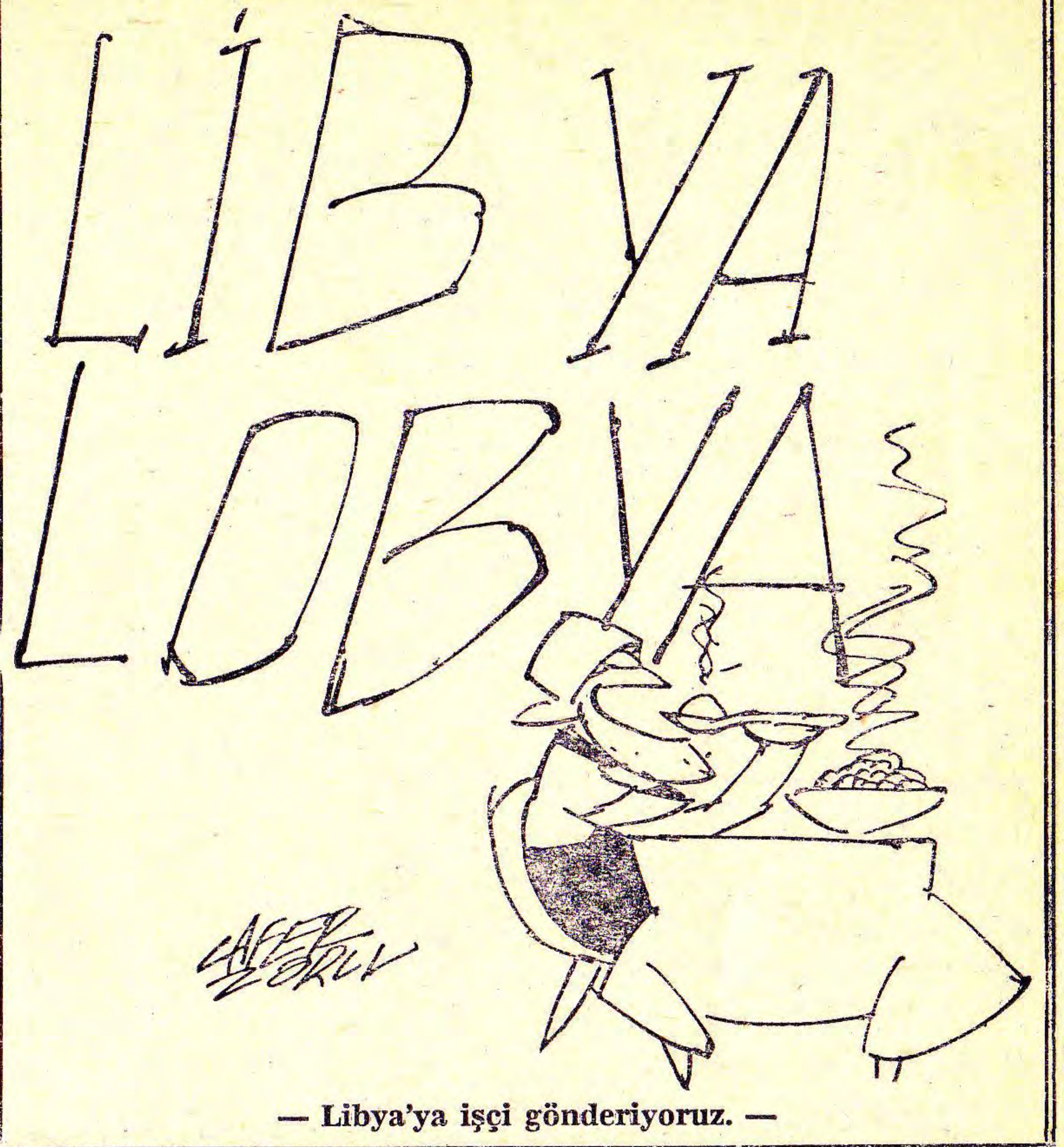

«Halime eyi gızdır dediler, namısı-
na gadar salık verdiler. Düştük yo-
la. Heybeye yufka, yağ, bal sardık.
Üç günlük yolu iki günde aldık. At
gibi goştuk, at gibi soluduk. Halime
dedikleri gız, üç yıl öncesi şehirde
zengin bi gapiya hizmetçiyle garı-
şık evlâtlık gibi ney verilmiş. Na-
mıssız gızın yedikçe her bir yanı
gerilmiş. Buyur ettiler, hoş geldin,
sefâ geldin dediler. Acı gayfeyi da-
dıyan içtik, evin beyiyle hanımıyla
gonuşmaya geçtik. Halime bi nazlı,
bi gerdan gırtlı sorma. Şindi acele
edip de n'olacak deye aklını yorma.
Dedim Halime'yi duydum, gördüm,
beyendim. Gönü gönüme hoş düşer
de, Tanrı da kısmet ederse alıp gi-
decem, onu ömrüm boyu sevecem.
Bey olsun, hanım olsun bişey diye-
meyiz dediler. Evlenecek olan Hali-
me imiş, onlara susmak düşermiş.
Çığırın Halime'yi sorak, ne diyecek-
se duyak dedik. Geldi Halime garşı-
mıza, ben bakarım o bakar, ben gi-
zarırım o güler, bey hanımı dürtür,
hanımın elleri titrer. Sonunda dedi
ki hanım. Bu böyle olmaz. Bi hafta
izin verin. Halime düşünsün, biz dü-
şünelim, sonucunu size bildirelim.

Yıktık heybeden yağı, balı, yufkayı.
Vurduk ters yüzü bayır yukarı. İki
gün oldu geleli. Bekleriz Halime'den
haberi. Ne dersin kardaş?»

«Gitme Halime istemiyorum de
yavrum, buraya geldim. Ölünceye ka-
dar bir yere ayrılmam, memnunum
de. Haydi konuş, kapama gözlerini,
iki kelimecik birşey söyle. Yüzlerce,
binlerce kez ne dedim sana. Seviyo-
rum kız seni. Tanrı böyle yazmış ya-
zımızı. Görüyorsun ya benim hanı-
mı. Boyadan başka ne var suratın-
da. Bak şart olsun ne gecesinde, ne
gündüzünde hayır var. Ama sen. Ne
düşünüyorsun? Bankada adına he-
sap açtırdık. Hanım bir yaturalım
diyorsa ben bin yatırmıyor muyum?
Hayatını garanti ediyorum. Senetse
senet. Halime... Güzel yavrum, düş-
tüm eline, beni bırakıp da gitme.
Bir hafta sonra hanım gene seyahat-
te çıkıyor. Bu ev ikimize kalıyor.
Halime... Bir dediğini iki etmem,
sen de bana etme...»

«Halime, ben senin hanımın değil
sanki bir ablanım canım. İşinden,
gücünden çok memnunum. Doğrusu

— Libya'ya işçi gönderiyoruz. —

seni ele kaptırmak istemiyorum. Fa-
kat, hayat bu. Tanrı emridir senin
de evlenip bir yuva kurman, çoluğa
çocuğa kavuşman gerekir. Bu hak-
tan seni mahrum etmek gelmez e-
limden. Fakat, bunun da birçok yol-
ları vardır haliyle. Diyelim ki ben
yaşlı değilim ama, senin yanında
yaşlı sayılırım. Diyelim ki bizim
bey ara sıra sana sataşıyorsa bunu
neden görmezlikten geliyorum. Sana
olan sevgimden. Yoksa bu kadarcık
şeyi bahane edip seni kapı dışarı et-
mek kolay. Açık konuşuyorum Hali-
me. Daha fazlasını istemezsen çok
iyi anlaşırsız seninle. Daha açık ko-
nuşayım. Birkaç yıl sonra beyi baş-
kasına kaptırmamak için seni elim-
de tutmak zorundayım. Herşey gizli
yürüyecek ve bu gizlilik onu eve
bağlayan en büyük zevk olacak. Er-
kekler bayılır böyle kaçamaklara.
Anlaşalım istersen. Bey bin yatırır-
sa bankaya ben de ayrıca bin verece-
ğim sana. Artık gül ve peki de
bana canım. İşte sana bir abla gibi
kollarımı açıyorum. Gel kucakla be-
ni. Tamam mı? Koca çocuk seni, ne
varmış ağlayacak...»

«Nasıl ağlamıyayım ben, nasıl?
Namısım gitmiş gider, beni kim si-
gorta eder? Bey başka sever, hanım
başka der. Kafam eyice karışık, bi-
zim kader herhal böylesine alışık.
Üç yıl oldu şehere geleli. Üç yıllık
körpeliğim gittikçe açıldı. İki göz
yerine üç olmalı dedim, kendime gö-
re hesaplar ettim. Bankada cüzda-
nım kabarıyor, amma bunun yanın-
da karnım da kabarıyor. Aile dokto-
ru pişkin adam. Güle oynaya karşı-
ladı beni, edeceğini etti. Kurtuldum
sancıdan. Neye sevinecem, neye gü-
lecem bilemem. Dedim Halime, sen
bi kurbandsın. Alın yazında mürek-
kep yok kızım, tebesir tozu var. Si-
lip silipl vazılmasına bırakma, ku-
lakları çınlasın diyenin, parayı be-
line sar, aklını eline al demişler.
Öyle yaptım ben de. Hanım beni
kullanır, bey desen sulandıkça su-
lanır. Benim bu kadar davanacak
gücüm yok. Çile desen değil, sefa
desen sürülecek yanı yok. Küçük
aklımla hayatımı garanti etmek is-
tedim. Köve haber salıp su kadar
bin liram var, gelip beni alacak ola-
na helâl olsun dedim. Köy çalkalan-
mış, biri de ortaya çıkıp ben ala-
cam deye gelmiş. Nasıl giderim, na-

sıl gelin olurum? Şimdi beye şartım
var diyecem, hanıma da sarılıp bir
güleceğim, bir ağlayacağım. Sonracığı-
ma küçücük odama kapanıp ayna-
nın karşısına geçecem. İri iri açıl-
an o güzelim gözlerime dalıp dalıp
soracağım. Sen kimsin kız Halime?
Sen kimsin kız Halime? Ahh, kendi
aklımdan zorum olduğunu biliyorum
ya, bu neyin nesi zorluktur kim di-
yecek, kim verecek cevabını onu bi-
lemiyorum. Zil çaldı. Ya bey, ya
hanımdır çağaran. Varıp görünme-
li, şu kokudan da azıcık sürünme-
li...»

«Aha cevap deye şu pusulayı gön-
dermişler kardaşım. Halime düşün-
müş taşınmış, gece gündüz kaşınmış
köyde yapamıyacağını anlamış. Son-
racığıma kendini o eve adanmış. Bey-
le hanım Halime'ye küçük bi kat
satın almışlar, hayatını kurtarmış-
lar. Varsın Halime kurtulsun be
kardaşım, bizi kurtaracak başka Ha-
lime mi yok ha? Az kalmış sıramı-
za, sekiyat başlar başlamaz biz de
varırız Almanya'ya. Al şu mektubu
sen de bir göz at, dünyada ne bey-
ler varmış sorarlarsa anlat. Bey de-
ğil böyleli insan evlâdı, vicdanlı,
imanlı. Ehhh, kimi Halime'yi tutar
sevap diye, kimi de minareyi yutar
kitap diye. Bizim çıkmamıza gelin-
ce boşver, sakarız diyeceksin, çam
devirir yakarız, ateşinde böyle yana-
rız. Haydi eyvallah kardaşım.»

Nurettin TÜRKER

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi

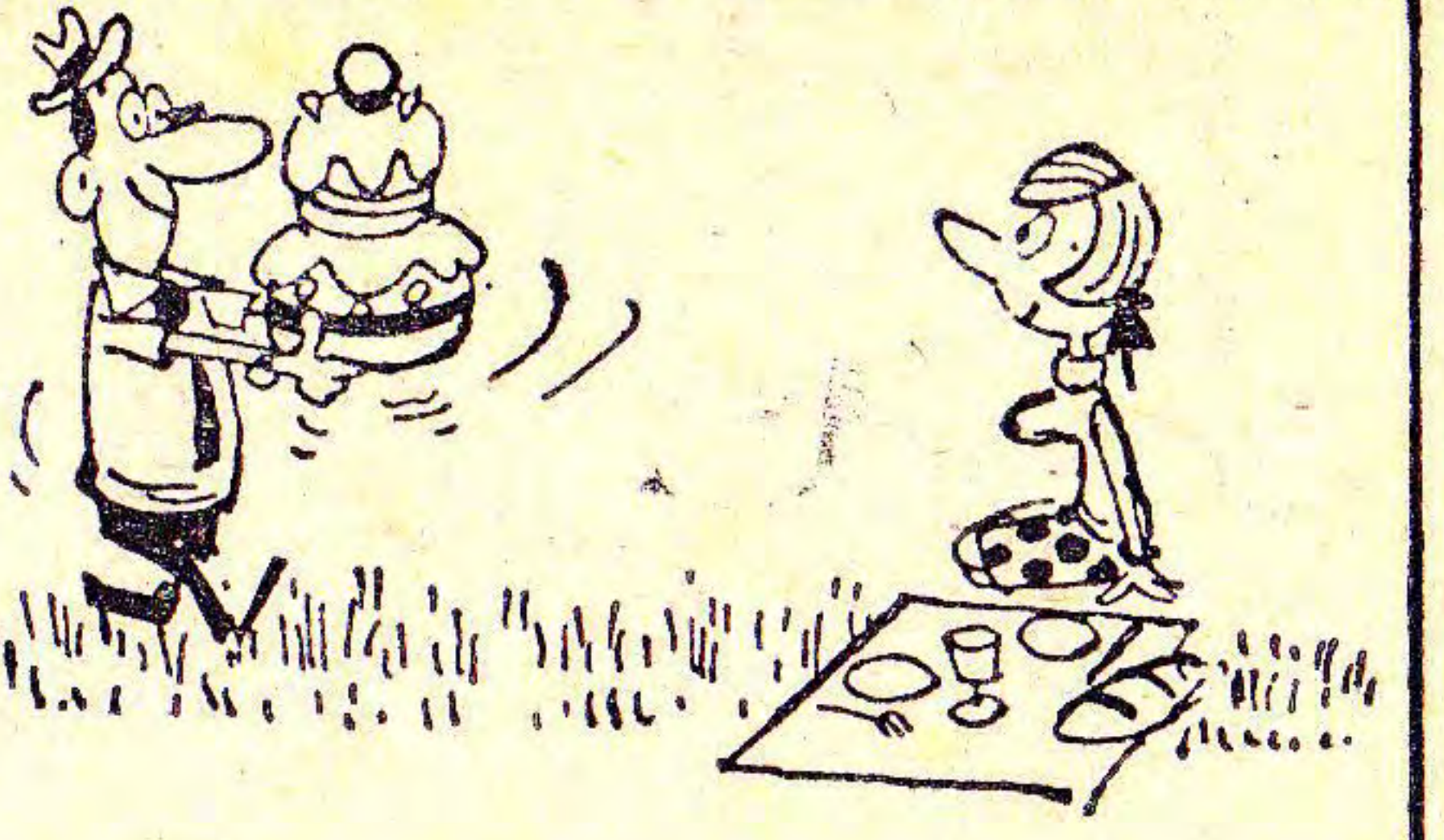
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 18 11

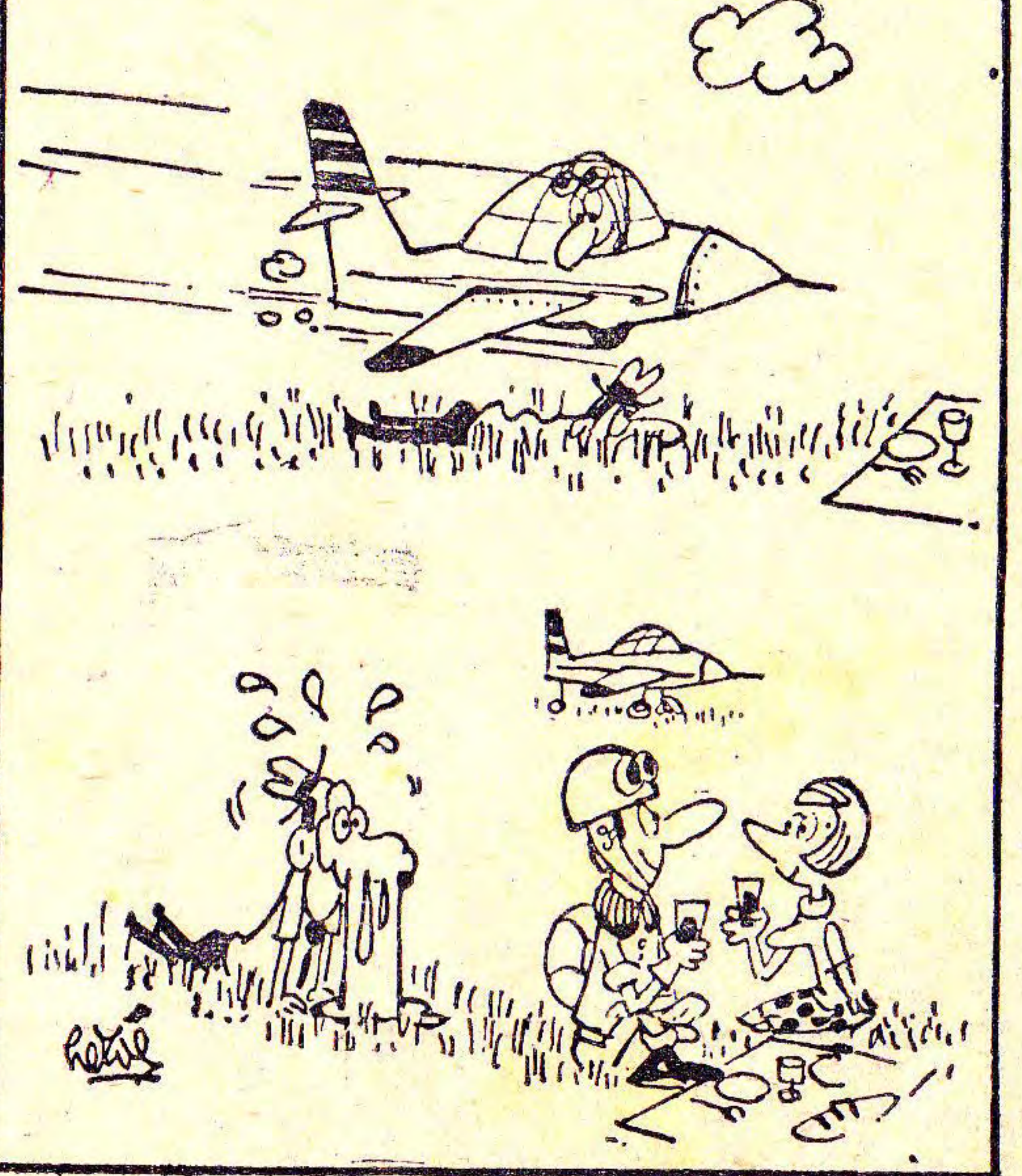
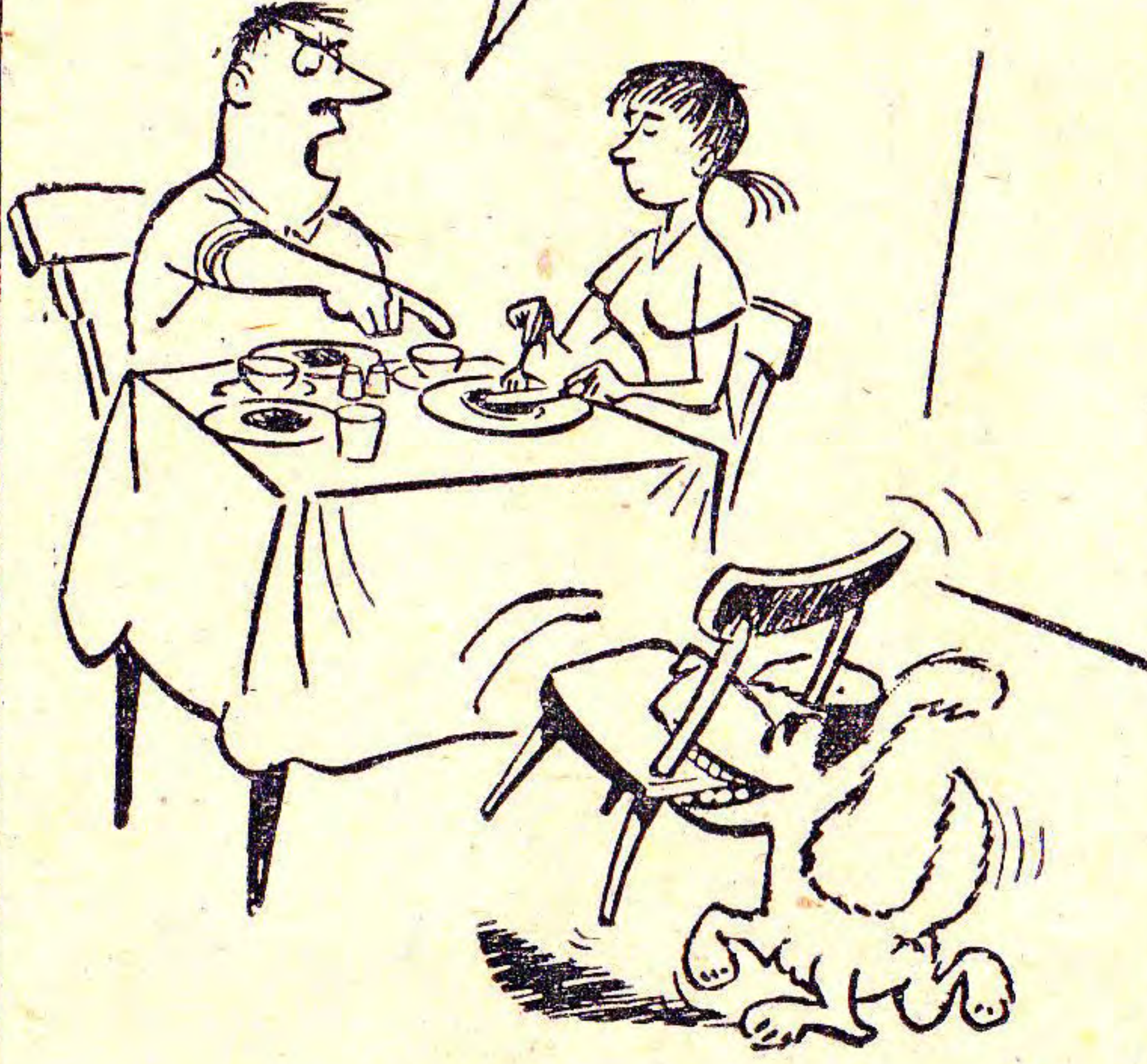
(Basın: 60087 - A - 20196 — 134)

DÜNYA karikatürleri

BU HAFTA SİZLERE NEFİS BİR
YEMEK SAYFASI HAZIRLADIK.
YEMEYİN DE YANINDA YATIN
SEVGİLİ OKURLAR!...

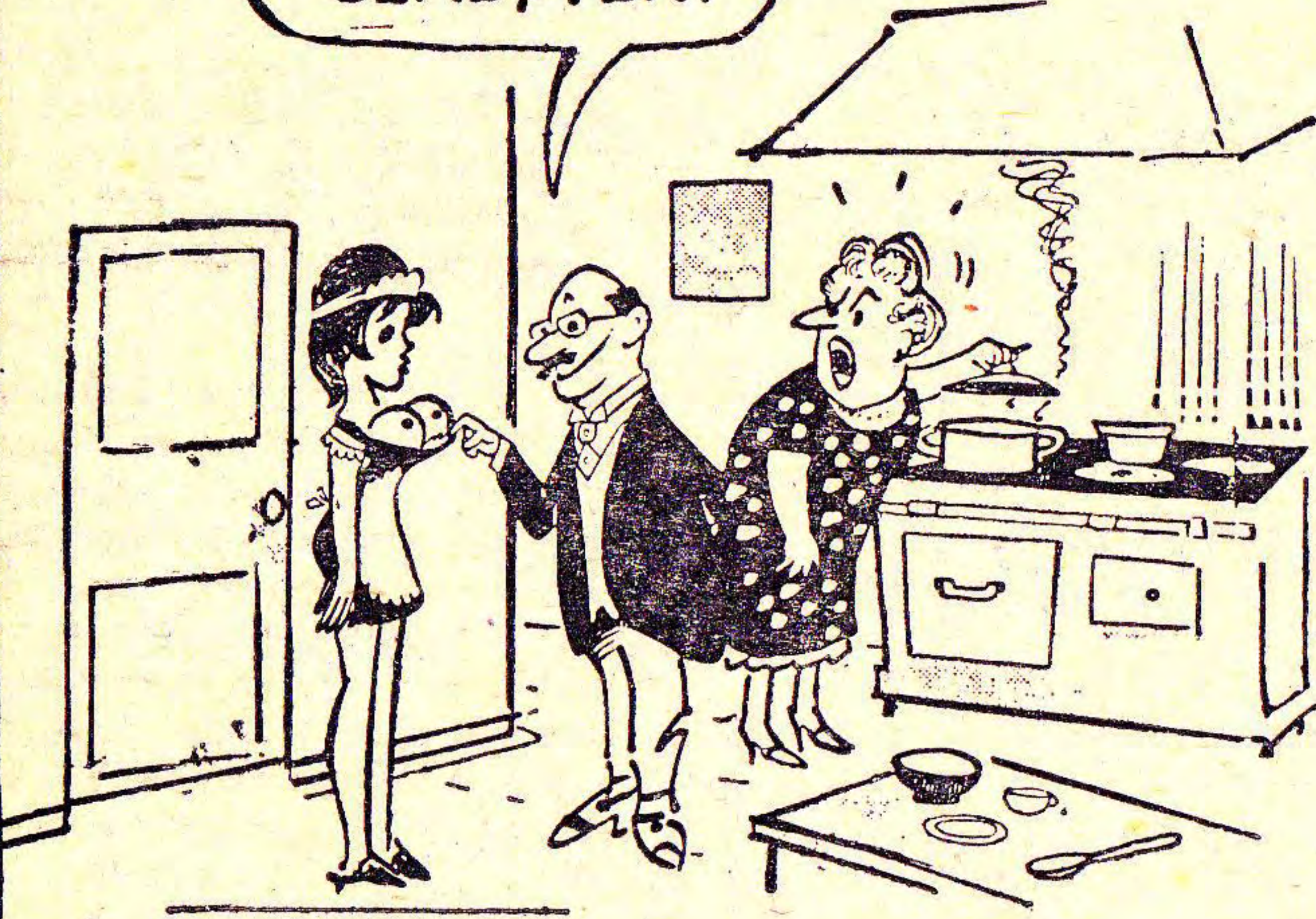

KOMŞUNUN KÖPEĞİNİ
YEMEĞE SEN Mİ
DAVET
ETTİN?

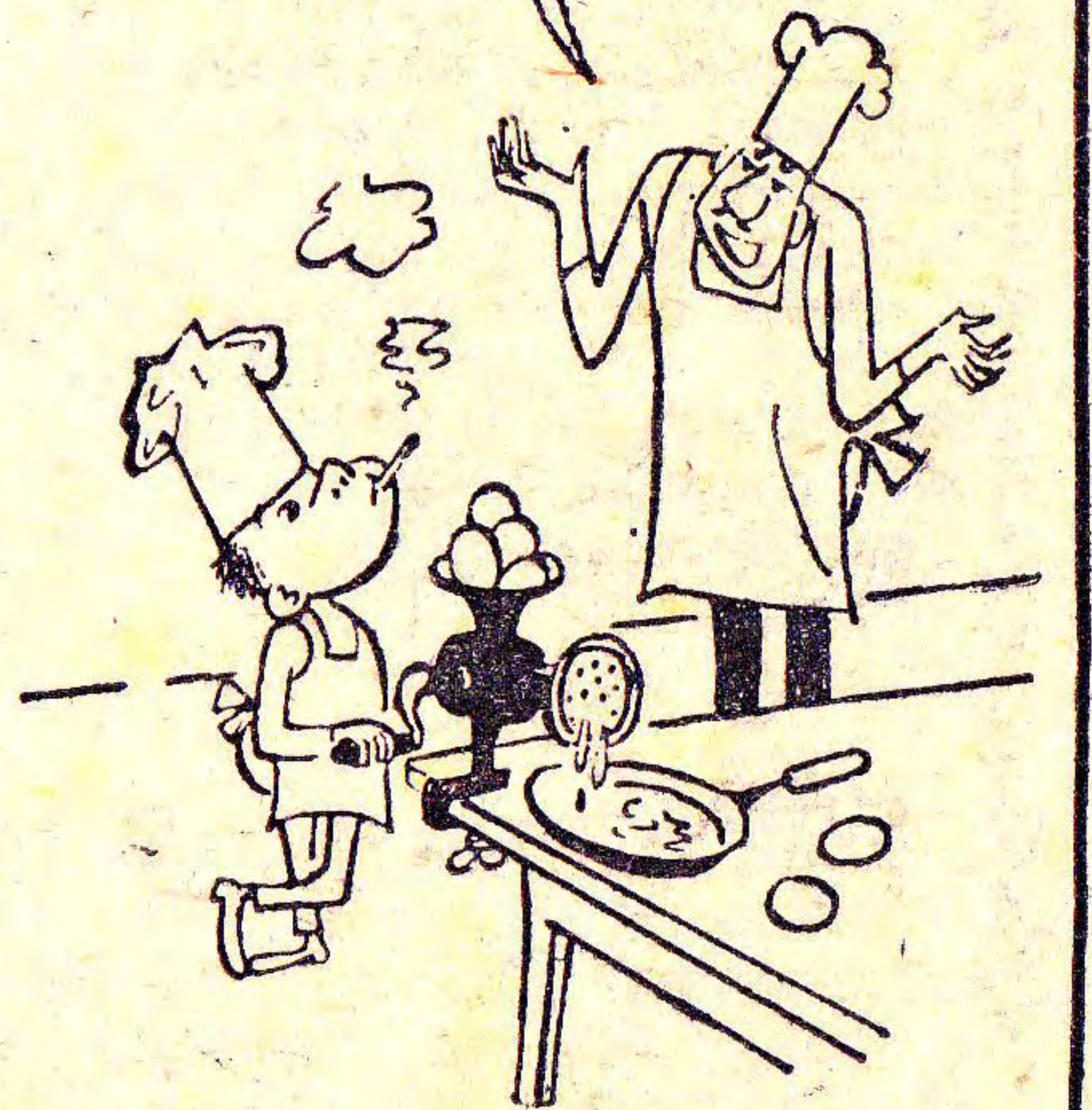
- PİYANGODAN BÜYÜK İKRAMIYE
BİZE ÇIKARSA YEMEĞİMİZİ BU
LOKANTADA YİYECEĞİZ --
ÇEKİLİŞE AZ KALDI, BEKLİYORUZ!

SÜTLACI BU SÜTTEN
YAPTINSA KUŞKUSUZ
ÇOK NEFİS
OLMUŞTUR!

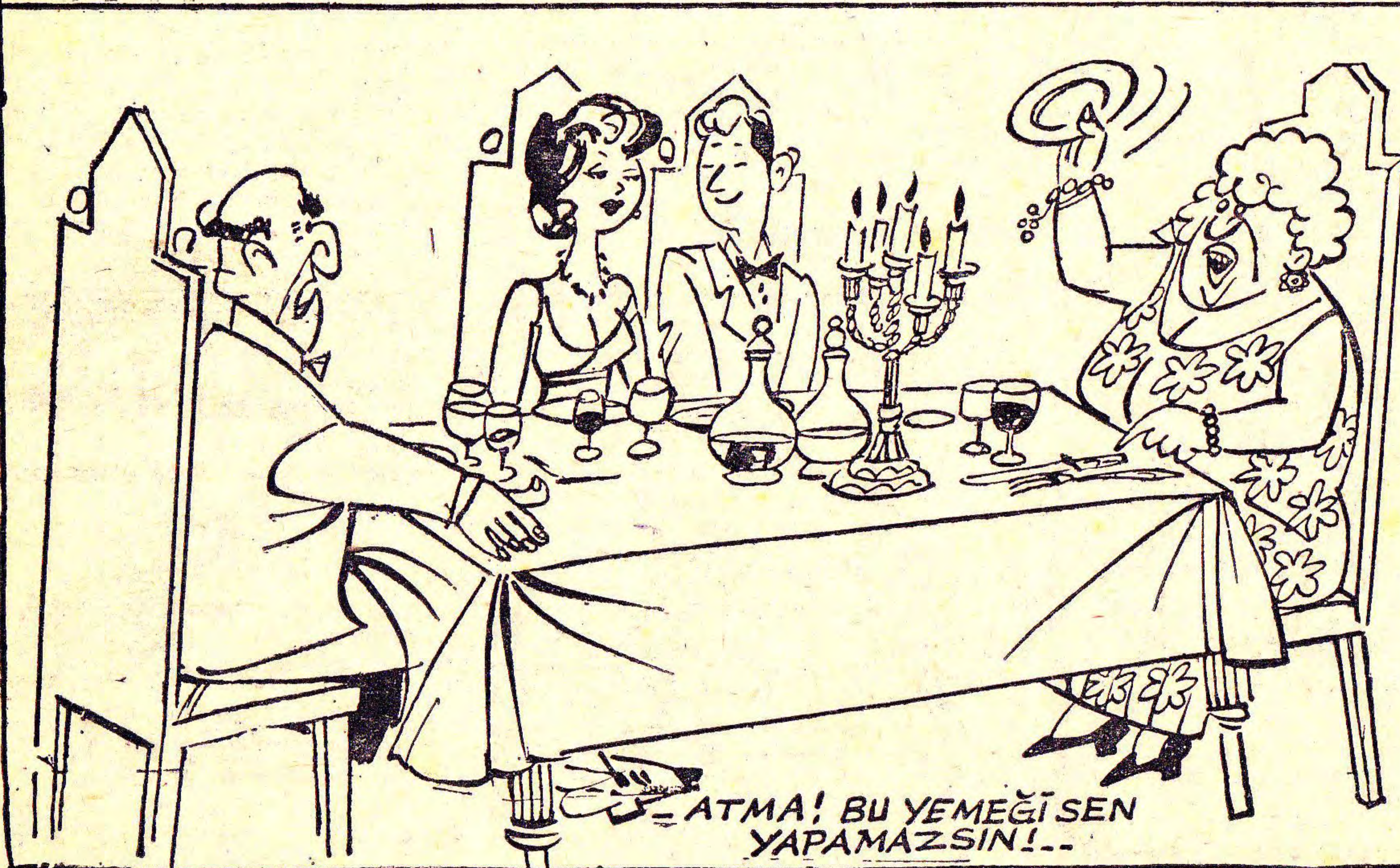

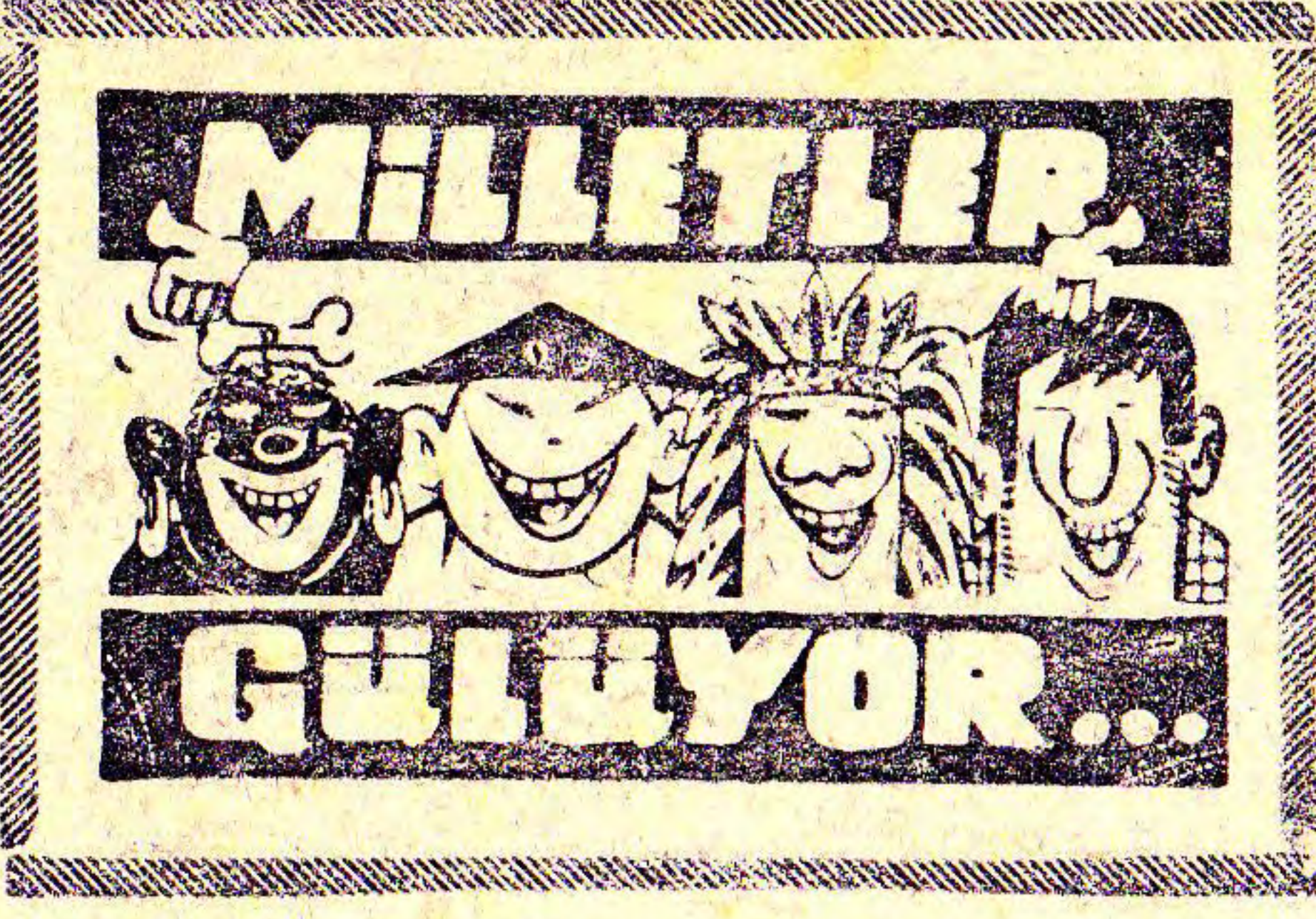
- İŞİTTİN Mİ? HAYDİ YEMEĞE GEL... GELİRKEN DE
KEPÇEYİ GERİ GETİR!...

KIYMALI YUMURTA
BÖYLE YAPILMAZ
ŞAPŞAL!

- ATMA! BU YEMEĞİ SEN
YAPAMAZSIN!...

Bedava film

İskoçyalı çift, yanlarında iki yaşında çocukları olduğu halde sinemaya girmek istedikler. Sinema müdürü:

— Olmaz, dedi.

Genç kadınla kocası ısrar etti:

— Fakat bizim evde çocuğumuzu bırakacak kimsemiz yok ve bu filmi de görmek istiyoruz...

Sinema müdürü nihayet yumuşadı:

— Peki ama bir şartla. Size şimdi iki bilet keseceğim. İçeri girin, çocuk ağlarsa hemen çıkarsınız, ben de bilet paranızı geri veririm.

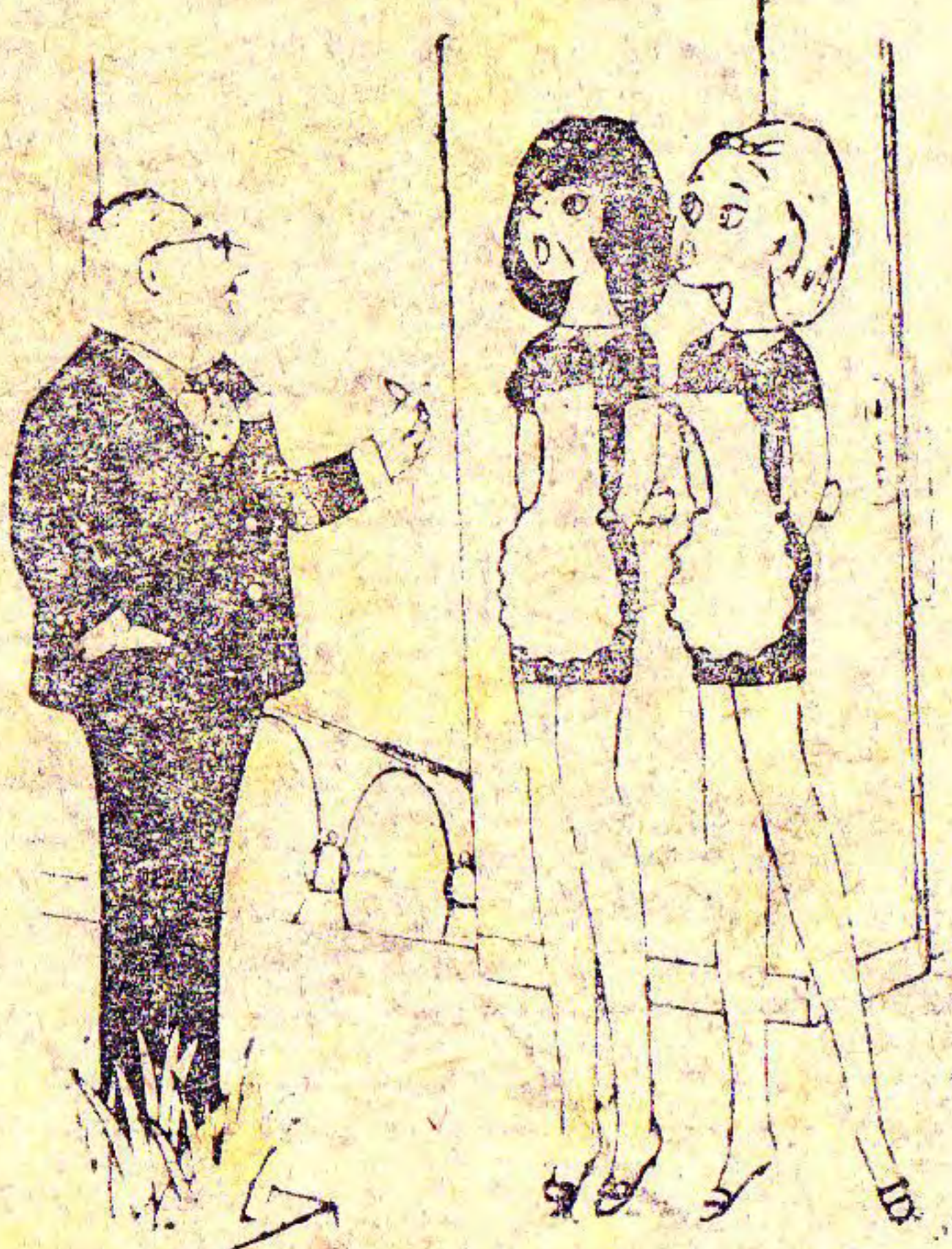
Genç karı koca memnurlukla içeri girdiler. Film başladı. Fakat çocuk uslu uslu, hiç ağlamadan büyük insan gibi filmi seyretmeye başladı. Filmin sonunda, erkek:

— Film bitmek üzere, dedi eşine. Sonu da belli oldu. Şu çocuğa bir çimdik atıver de bilet paralarımızı geri alalım...

Yamyamın oğlu

Yamyamlar reisinin çadırına e-be kadın girdi:

— Dört kiloluk güzel bir oğlanın mutlu babasıysanız sayın reis, dedi. Onu ne yapalım? Evinize mi götüreceksiniz, yoksa derhal yiyecek misiniz?

— Otele şimdi gelen beylerin kaç gece kalacaklarını gidin de siz ikiniz sorun!..

Pişkin koca

Boşanma dâvası açması için avukatına yetki veren adam:

— Yuvamın yıkılmaması için çok çaba harcadım, dedi. Ama artık burama geldi! Ne zaman e-ve gelip elbise dolabımı açsam, karşıma karımın sakladığı bir adam çıkıyor!

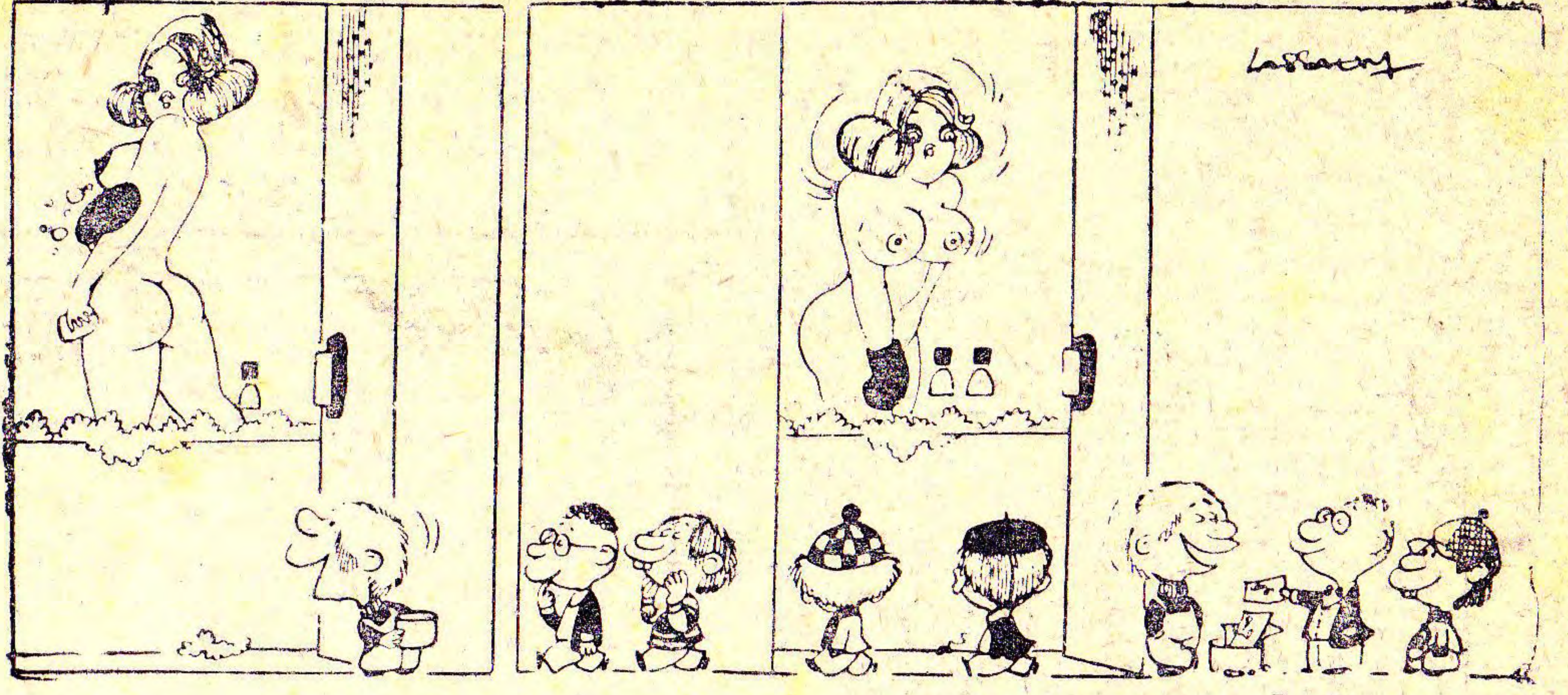
Avukat hayretle sordu:

— Karınız, elbise dolabınıza tanımadığınız erkekleri koyuyor öyle mi?

— Evet.

— Çok güzel. Boşanmak için mükemmel sebep bu. Peki, siz ne yapıyorsunuz?

— Hiç, ne yapacağım? Dolapta yer bulamayınca elbiselerimi sağa sola atıyorum.

— Kapiyı aralık bırakan benim, yabancı değil... Bilet kesiyorum da!..

— Başlangıçta hep öyle olur... İnsan hepsine dokunmak ister!..

Enayi

Ufak tefek bir adam karısıyla bir ormanda geziyordu. Silâhlı bir haydut karşılarına çıktı. Silâhını çekerek, yere bir yuvarlak çizdi ve erkeğe:

— Gir şunun içine, dedi. Dışarı çıkarsan öldürürüm seni. Ben karınla sevişeceğim.

Haydut dediğini yaptı ve gitti. Kadın üstünü başını düzeltirken, kocası kahkahalarla gülmeye başladı. Kadın hiddetle:

— Ne gülüyorsun? diye sordu. Bana acıyacağına, üzüleceğine.. bir de gülüyorsun!..

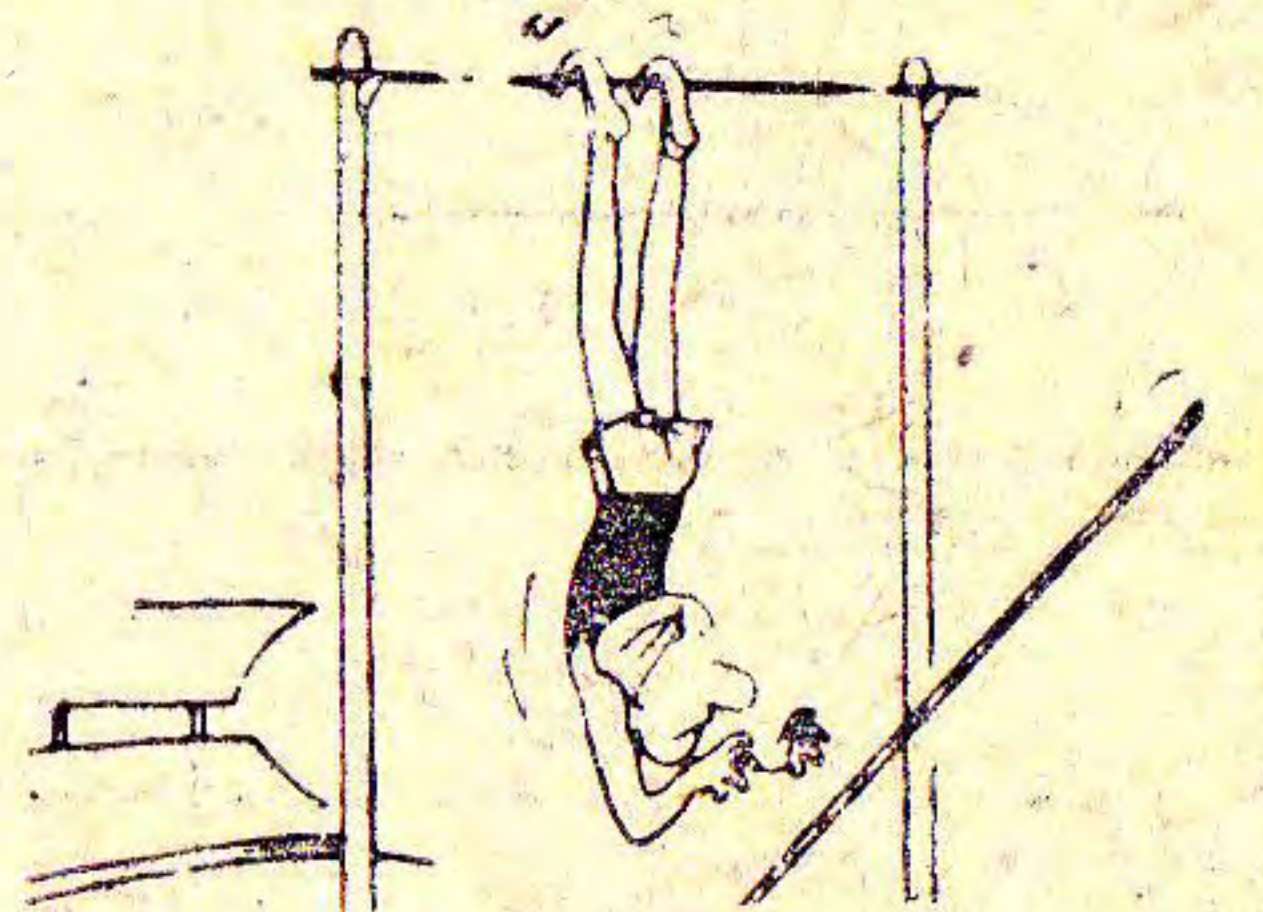
— Elbette gülerim, dedi kocası. Bu haydudu ben de yendim işte! Nasıl mı? Sözünü dinlemeyerek! O seninle meşgulken, tam üç kere, içinde durmam için çizdiği yuvarlaktan dışarı çıktım da enayi farkına varmadı!..

Ne yaparlar?!

Fransa'da, yolu köye düşen turist, köylünün birine sordu:

— Bütün yıl ne yaparsınız?

— Hiç, dedi köylü. Kışın donuzlara, yazın turistlere yemek veririz.

Yazısız

Hayat ne kadar garip

Adam, hiddetle girdi evine. Karısının kendisini aldattığını öğrenmişti. Bir deli gibi her yeri aradı, kimseyi bulamayınca, karısına bağırды:

— Söyle, onu nereye sakladın?

Sonra pencereden baktı. Bir otomobil hareket etmek üzereydi. Genç bir adam vardı içinde. Kıskaçlık ve hırsın arttırdığı bir kuvvetle, bulunduğu yere yakın olan buzdolabını kaldırdığı gibi pencereden otomobilin üzerine attı. Sonra da:

— Alçak kadın! dedi. Onu evden dışarı yollamayı başardın ama pençemden kurtulamadı!..

Birkaç dakika sonra, civarda bulunan bir özel hastanenin kapısından kanlar içinde, genç bir adam sendeleyerek girdi. Kendisini karşılayan hemşireye:

— Ne olduğunu anlayamadım bir türlü, dedi. Arabamı tam hareket ettirmek üzereydim ki, başımın üzerine bir buzdolabı düştüverdi!..

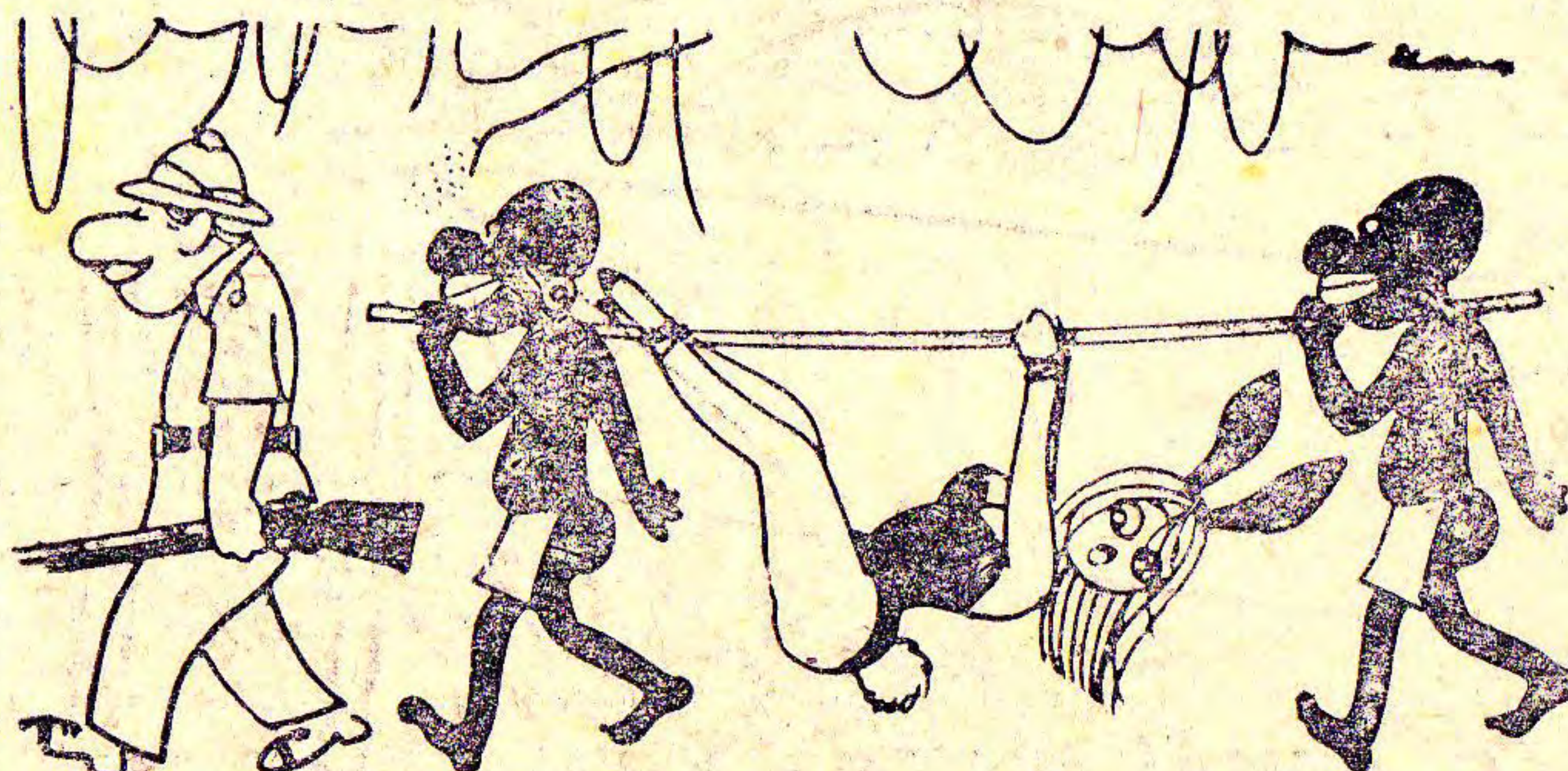
Hemşire, kapiyı kapatmak üzereydi ki, yeniden kapı çalındı. Hiddetli kocaydı gelen. Mahçup bir sesle:

— Beni af ediniz, dedi. Karımın beni aldattığını sanmıştım, deli gibi kızmıştım... Ne yaptığımı bilmez bir halde buzdolabını pencereden dışarı bir otomobilin üzerine atmayı başardım... Ama, kalbim dayanmadı harcadığım kuvvete!..

— Giriniz, dedi hemşire. Ama acele ediniz, zira arkanızda biri daha var.

Çıplak, donmuş bir halde üçüncü erkek de çeneleri birbirine vurarak girdi kapıdan:

— Hayat ne kadar garip! dedi. Bir buzdolabı içindeydim. Müt-hiş bir zelzede oldu!..

Yazısız

Eğlenceli ziyafet

Onsekiz yaşında bir delikanlı, babasına:

— Bu gece bir yemeğe davetliyim, dedi.

Babası memnurlukla cevap verdi:

— İyi eğlenceler dilerim...

— Teşekkür ederim. İyi eğleneceğimizi ümit ediyorum ben de. Hattâ giyimli gelmemiz de bildiriliyor!

— Peki, ne yapacaksın şimdi? Senin smokinin de yok!..

Genç, umursamayan bir tavırla:

— Fakat baba, dedi. Bizim arkadaşlarda giyimli olmak demek, sadece bir kravat takmak demek tir!

uğurlu leyleğinizden
yıl sonunda bir defada

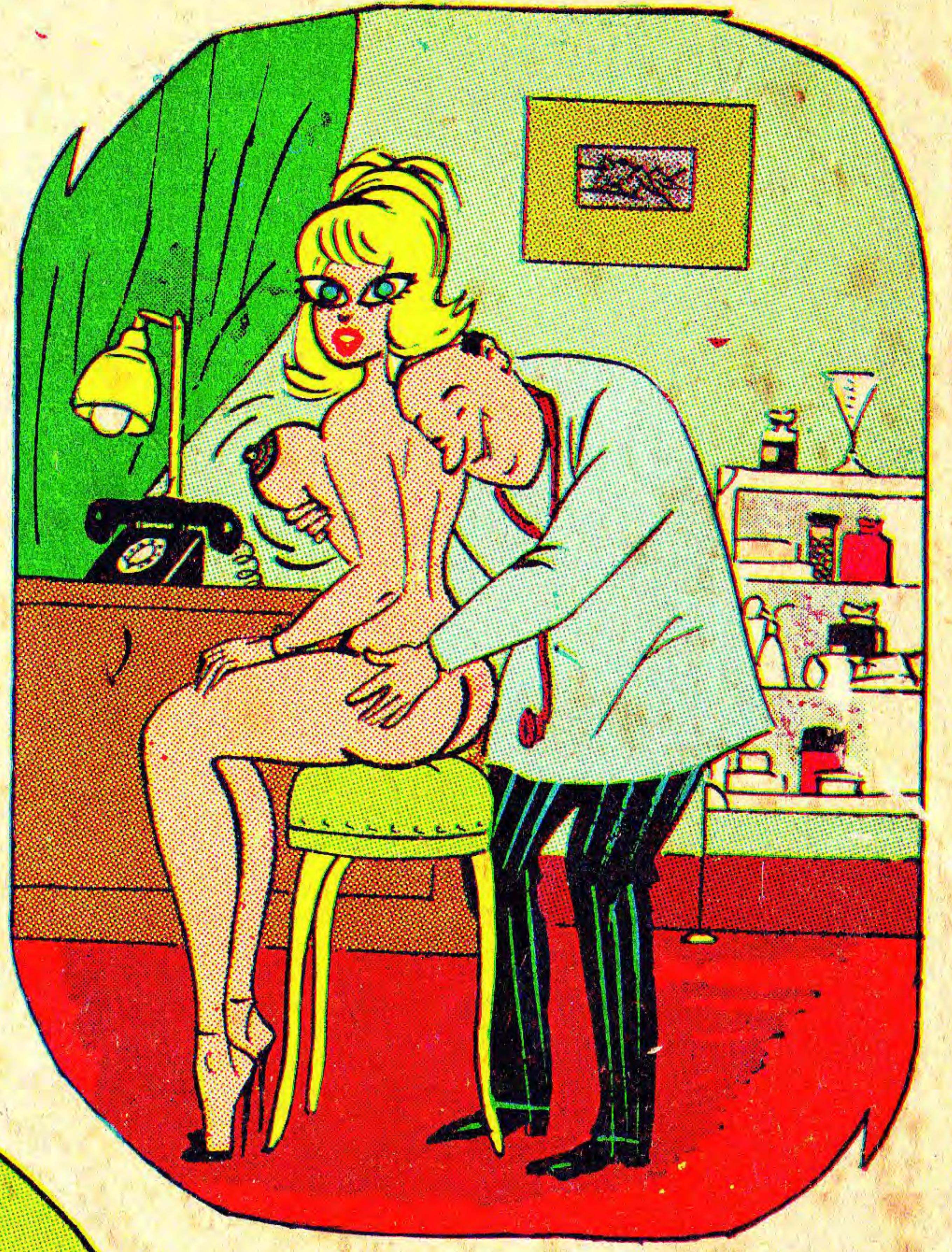
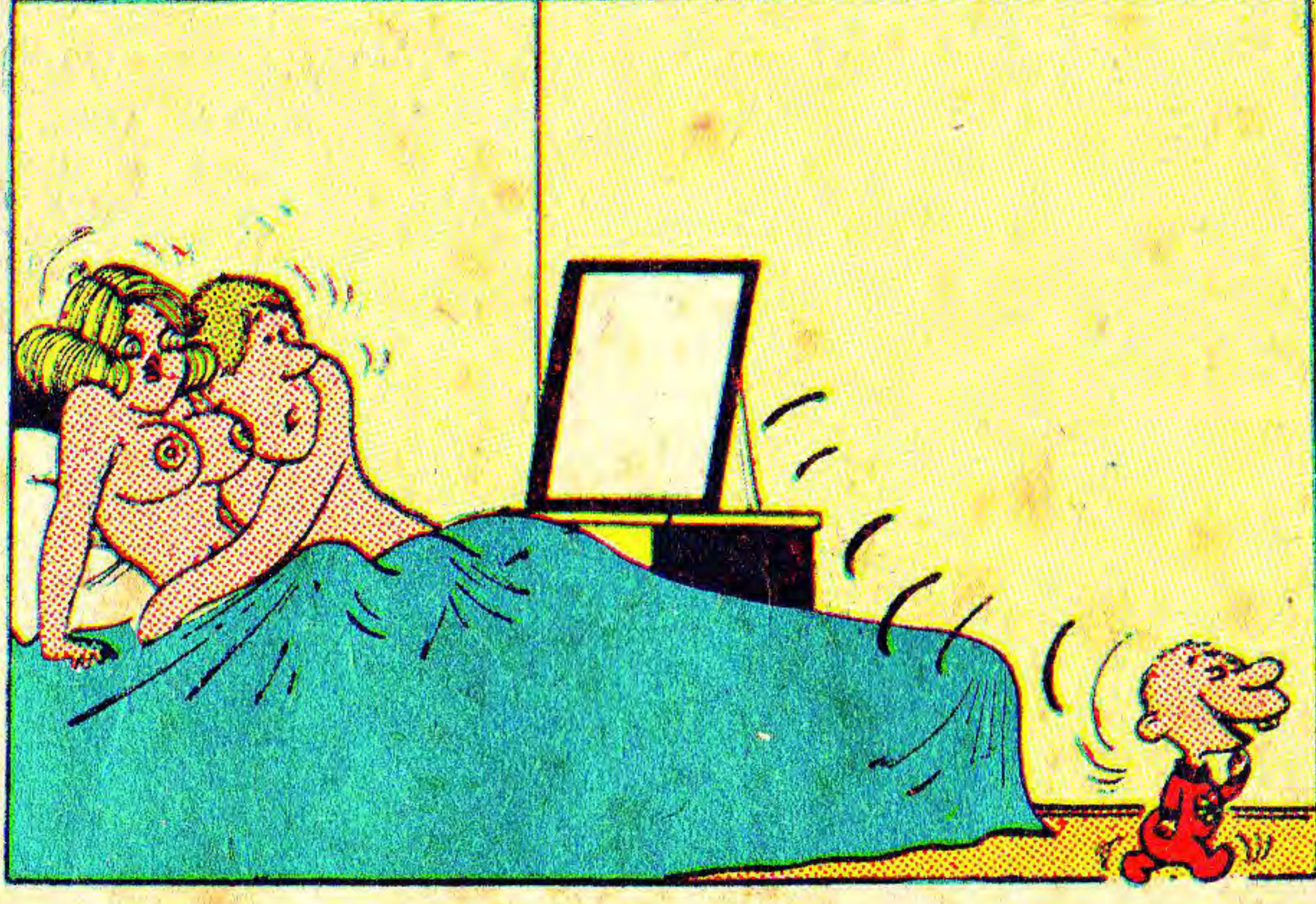
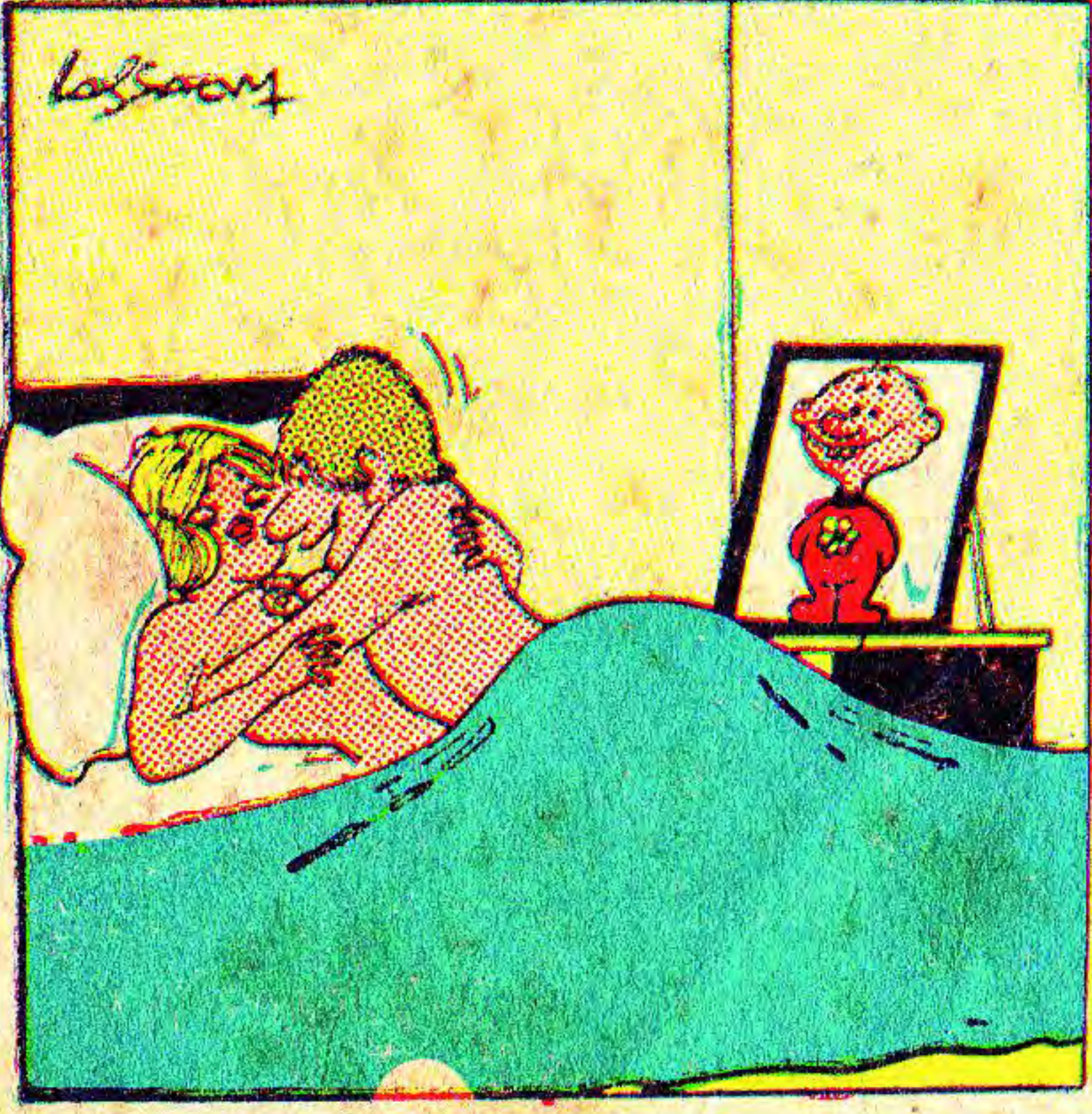

YAPI ve KREDİ BANKASI

en iyi hizmet

Akbaba

Laşar

- SIKILDIM DOKTOR BEY!
BİLHASA GÖĞÜSLERİM
ÇOK SIKILDI.
BIRAKIN DA GİDEYİM
ARTIK!

- İŞTE
HAKEMLE
EVLENMENİN
SONUCU...
TAKIMLAR
HAZIR DEĞİL
DİYE
BU GECEKİ,
MAŞI
EDİ
M!

DURUN...

BENİM İÇİN
BİRBİRİNİZİ
ÖLDÜRMEYİN!

TIR

TIR

ANKA